

ຄະນະຜູ້ຈັດທຳ ບົດຮຽນພຣະຄຳພີ ພາສາລາວ

Copyright © 2018 by BAPTISTWAY PRESS®.

ສງວນລິກຂະສິດ

ອະນຸຍາດໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກເຮັດກັອບປີ້ໄດ້ຕາມຄວາມຕ້ອງການ ເພື່ອໃຊ້ຢູ່ພາຍໃນຄຣິສຕະຈັກ. ຫ້າມຂາຍ, ຫ້າມແຈກຢາຍ, ຫລືໃຊ້ໃນທາງອື່ນ ໂດຍທີ່ບໍ່ໄດ້ຂຽນຄຳຮ້ອງຂໍອະນຸຍາດເສັຽກ່ອນ. ຖ້າຢາກຊາບລາຍລະອຽດເພີ່ມເຕີມກະຮຸນາຕິດຕໍ່ໄປທີ່ BAPTISTWAY PRESS, Baptist General Convention of Texas, 7557 Rambler Road, Suite 1200, Dallas, TX 75231-2388.

BAPTISTWAY PRESS® is registered in U.S. Patent and Trademark Office.

ຂໍ້ຄວາມພຣະຄຳພີອ້າງອີງໃນບົດຮຽນນີ້ໄດ້ຄັດມາຈາກປຶ້ມພຣະຄຳພີທີ່ໄດ້ບິ່ງຊື່ໄວ້ ລວມທັງການແປ, ແລະວັນທີຈົດທະບຽນສງວນລິກຂະສິດຂອງປຶ້ມພຣະຄຳພີເຫລົ່ານັ້ນ.

ພິມອອກຄັ້ງທຳອິດ: ເດືອນ ມີນາ 2004

BAPTISTWAY PRESS® Leadership Team

Executive Director, Baptist General Convention of Texas: David Hardage
Director, Great Commission Team: Delvin Atchison
Publisher, BAPTISTWAY PRESS®: Scott Stevens

Language Materials Team

Bible Study Writer for Lessons 1, 2, 3
Bounhome Phommachanh, Lao-Thai Baptist, San Antonio, Texas
Editor for Lessons 1, 2, 3
Phaisane Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 4, 5, 6, 7
Bounchanh Vongsurith, Lao Congregation of First Baptist Church, Amarillo, TX
Editor for Lessons 4, 5, 6, 7
Phaisane Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 8, 9, 10
Sidney Kahn, Saginaw Community Church, Fort Worth, Texas
Editor for Lessons 8, 9, 10
Phaisane Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 11, 12, 13 and Easter Lesson
Houphanh Vongsurith, First Laotian Baptist Church, Dallas, Texas
Editor for Lessons 11, 12, 13 and Easter Lesson
Phaisane Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Facilitator for the LAOTIAN TEAM: Joe Haag

Patty Lane, Director, Office of Intercultural Initiatives, Baptist General Convention of Texas

ບົດຮຽນທີ 1

ຄຳອ້ອນວອນຂອງຜູ້ທີ່ມີຄວາມເຊື່ອ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: 1 ຊາມູເອນ 1:1-28

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: 1 ຊາມູເອນ 1:1-28

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ນາງຮັນນາຜູ້ທີ່ສູນສິ້ນຄວາມຫວັງໄດ້ນຳຄວາມອຸກອັ່ງຄັ້ງແຄ້ນມາທູນຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະການໃຫ້ຄຳສັນຍາຂອງນາງ.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ທ່ານເຄີຍມີຄວາມສິ້ນຫວັງໃນຊີວິດຂອງທ່ານຫລືບໍ່?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຈະສອນໃຫ້ພວກເຮົາຮູ້ຈັກວ່າ ໃນເວລາທີ່ພວກເຮົາມີຄວາມສິ້ນຫວັງພວກເຮົາຈະໄດ້ເຫັນວ່າພວກເຮົາຍັງມີພຣະເຈົ້າເປັນທີ່ເພິ່ງ.

ຄຳນຳ

ຢາກອບແລະວິລແຮມ, ເປັນຄັ້ງແລກທີ່ພວກເຂົາຈະໄດ້ສເນີເຣື່ອງແຊນເດີແຣນລາ, ແລ້ວເຣື່ອງນີ້ກໍໄດ້ກາຍມາເປັນເຣື່ອງທີ່ເກົ່າແກ່ໃນດິສນີແລນ. ເຂົາເລົ່າວ່າຊາຍຄົນນຶ່ງມີລູກສາວງາມຫລາຍຊື່ວ່າແຊນເດີແຣນລາ, ແມ່ຂອງລາວເສັງຊີວິດແຕ່ຍັງນ້ອຍ, ຂາດຜູ້ເບິ່ງແຍງ, ຫຼຸນໃຈໃນຊີວິດເປັນສາວ ແຕ່ນາງກໍທຳຕົວເປັນຄົນດີຕລອດມາ. ເວລາພໍ່ຂອງນາງແຕ່ງງານໃໝ່ ແມ່ນ້າຂອງລາວກໍມີລູກຕິດມາດ້ວຍ 2 ຄົນ. ພວກເຂົາບໍ່ມັກແຊນເດີແຣນລາ ພວກເຂົາຈຶ່ງກັ່ນແກ້ງແລະອິດສາບັງບຽດນາງຕລອດມາ

ດ້ວຍການເຫັນພ້ອມຂອງແມ່ພວກເຂົາ ສອງເອື້ອຍນ້ອງນັ້ນກໍກັ່ນແກ້ງ. ເວລາພວກເຂົາເຫັນແຊນເດີແຣນລາໃສ່ຊຸດສີເທົາທີ່ຄົນ ຮັບໃຊ້ໃສ່, ພວກເຂົາກໍກັ່ນແກ້ງໃຊ້ວຽກແລ້ວກໍພາກັນເຍາະເຍີ້ຍ. ຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າ, ເຣື່ອງນີ້ບໍ່ໄດ້ຍຸດຢູ່ທີ່ນີ້, ຜູ້ນຶກໄດ້ຈັດຕຽມເຄື່ອງນຸ່ງທີ່ສົດສວຍງົດງາມສີທອງແລະເກີບທີ່ເໝາະສົມ ຊຶ່ງເປັນທີ່ເໝາະກັບແຊນເດີແຣນລາກວ່າ. ລາວນຸ່ງຊຸດງາມໄປໃນງານທີ່ພຣະຣາຊວັງ, ລາວເປັນທີ່ຖືກຕາຕ້ອງໃຈຂອງກະສັດ. ຫລັງຈາກທີ່ເສາະສແວງຫາຄວາມຮັກອັນແທ້ຈິງ ແລະເສາະສແວງຫາເຈົ້າຂອງເກີບທີ່ນາງໄດ້ເຮັດເສັງຜ່ານມາ. ໃນທີ່ສຸດການທົດລອງເກີບກໍເກີດຂຶ້ນ ແລະແລ້ວເກີບກໍໄດ້ພໍດີກັບຕົນຂອງນາງ. ກະສັດກໍຮັບເອົານາງໄປເປັນ(ມະເຫສີ)ພັລຍາ.

ພວກເຮົາຈະເຮັດຢ່າງໃດ ເມື່ອຄູ່ປໍຣະປັກຫາກມີທ່າທີ່ບໍ່ດີຕໍ່ພວກເຮົາ? ບົດຮຽນໃນວັນນີ້ ນາງຮັນນາກໍເປັນຜູ້ນຶ່ງທີ່ພົບບັນຫາຢ່າງນີ້, ແຊນເດີແຣນລາຕັ້ງໝັ້ນຢູ່ໃນຄວາມດີ ແລະຍັງໝັ້ນຄົງຢູ່ໃນຄວາມເຊື່ອ ແລະນະມັສການພຣະເຈົ້າ, ແທນທີ່ລາວຈະຊອກຫາວິທີແກ້ແຄ້ນ ຫລືວ່າຫາເຣື່ອງໃສ່ພວກເຂົາຄົນ. ຮັນນາໄດ້ນຳເຣື່ອງທຸກຢ່າງທີ່ລາວມີມາຂາບທູນຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ພຣະອົງໄດ້ຍິນສຽງຮ້ອງໄຫ້ຂອງນາງແລະກໍພະຍາຍາມທີ່ຈະຊ່ວຍນາງ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ຍິນສຽງຮ້ອງໄຫ້ຂອງພວກເຮົາເໝືອນກັນ. ພຣະອົງຊົງຮັກພວກເຮົາ ແລະຢາກຈະມອບ

ຂອງທີ່ດີໃຫ້ກັບພວກເຮົາ.

ພຣະທັມພວກຜູ້ປົກຄອງໄດ້ຈົບລົງຕອນທີ່ພຣະທັມຊາມູເອນຈະເລີ້ມຕົ້ນ (ໃນຂະນະທີ່ຜູ້ປົກຄອງກຳລັງທຳ ງານຢູ່ພຣະທັມນາງຣຸດກໍສອດແຊກຂຶ້ນມາ)ປໂຍກສຸດທ້າຍຂອງ ພວກຜູ້ປົກຄອງບົດທີ 21:25 ໃນສັມບັ້ນ ບໍ່ມີກະສັດໃນອິສຣາເອນ ຕ່າງຄົນຕ່າງເຮັດຕາມໃຈມັກຂອງຕົນ. ດັ່ງນັ້ນແຫລະ ໃນການເລີ້ມຕົ້ນຂອງ 1 ຊາ ມູເອນ ຈຶ່ງໄດ້ຊີ້ໃຫ້ເຫັນວ່າ ຄົນທີ່ມີຄວາມເຊື່ອແຕກກະຈັກກະຈາຍໄປທົ່ວເຂດອິສຣາເອນ. ພວກເຂົາທຳເປັນ ເໝືອນເຊື່ອພຣະເຈົ້າແຕ່ວ່າບໍ່ເຫັນໃຜທີ່ຈະເອົາຈົງເອົາຈັງ. ໃນສັມຍໂນອາ (ປະຖົມມະການ 6:8) ພຣະເຈົ້າ ຍັງໄດ້ພົບຊາຍຄົນນຶ່ງແລະຄອບຄົວຂອງລາວທີ່ມີຄວາມເຊື່ອ ແລະພຣະອົງກໍໄດ້ອວຍພຣະພອນລາວ. ພຣະ ເຈົ້າໃຊ້ຄວາມເຊື່ອແລະການຮັບໃຊ້ຂອງລາວ ໂດຍສະເພາະຢ່າງຍິ່ງແລ້ວ ແມ່ນໃນເວລາເກີດວິກິດການໃນ ສັງຄົມ.

1. ສັດຊື່ໃນຄອບຄົວ: (1 ຊາມູເອນ 1:1-8)

ພຣະທັມ 1 ຊາມູເອນ ເລີ້ມຕົ້ນດ້ວຍການແນະນຳໃຫ້ພວກເຮົາຮູ້ຈັກເຖິງຊາຍຄົນນຶ່ງຊື່ຂອງລາວວ່າ ເອນກາ ນາ. ເອນການາ ມີພັລຍາຢູ່ສອງຄົນ ຜູ້ທີ່ນຶ່ງຊື່ວ່າຮັນນາ ອີກຄົນນຶ່ງຊື່ ປະນິນນາ. ປະນິນນາມີລູກແລະຮັນນາ ບໍ່ມີລູກ. ທຸກໆປີຊາຍຄົນນີ້ເຄີຍພາຄອບຄົວຈາກເມືອງໄປນະມັສການ ແລະຖວາຍເຄື່ອງບູຊາແດ່ພຣະເຈົ້າທີ່ ເມືອງຊີໂລ. ໃນວັນທີ່ເອນການາຖວາຍສັດບູຊາ ທ່ານກໍໄດ້ແບ່ງສ່ວນໃຫ້ແກ່ປະນິນນາແລະລູກຊາຍລູກຍິງ ທຸກຄົນຂອງນາງ. ທ່ານໄດ້ແບ່ງໃຫ້ຮັນນາສອງສ່ວນ ເພາະທ່ານຮັກນາງຫລາຍ. ສ່ວນນາງປະນິນນາກໍຍິ່ງເກີດ ຄວາມແຄງໃຈ ແລະກໍໄດ້ຍິວະເຍົ້ານາງຢ່າງຮຸນແຮງ.

ເຫດການຢ່າງນີ້ ເກີດຂຶ້ນທຸກໆປີ. ແມ່ນວ່າຈະເປັນໃນການເດີນທາງຫລືໃນເວລາຖວາຍເຄື່ອງບູຊາກໍເໝືອນ ກັນນາງຕ້ອງຖືກຍ້ວຍວນທຸກເວລາ ນາງກໍກິນເຂົ້າກິນນ້ຳບໍ່ໄດ້ມີແຕ່ຮ້ອງໄຫ້ຢ່າງດຽວ. ເມື່ອເອນການາເຫັນ ຢ່າງນັ້ນກໍມາປອບໃຈນາງ "ນາງເອີຍ ເຖິງຢ່າງໃດນາງກໍຍັງເປັນຄົນທີ່ສຳຄັນ ແລະຍັງດີກວ່າລູກຕັ້ງສິບຄົນບໍ່ ແມ່ນບໍ່." ເມື່ອກິນເຂົ້າແລ້ວນາງກໍໄປນຶ່ງອະທິຖານຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະກໍໄດ້ປະຕິຍານຕໍ່ພຣະເຈົ້າວ່າ ຂໍໃຫ້ດູແລ ຂ້ານ້ອຍແດ່ທ້ອນ, ຂໍໃຫ້ຂ້ານ້ອຍໄດ້ລູກຜູ້ຊາຍຈັກຄົນນຶ່ງແດ່ທ້ອນ, ແລ້ວຂ້ານ້ອຍຈະຖວາຍລູກຊາຍໃຫ້ເປັນ ຜູ້ຮັບໃຊ້ພຣະອົງຈົນຕອດຊີວິດຂອງລາວ ແລະມິດແຖຈະບໍ່ແຕະຕ້ອງຫົວຂອງລາວເລີຍ.

ເມື່ອນາງອະທິຖານຢູ່ດ້ວຍຄວາມເຈັບປວດຢ່າງໜັກ ເອລີກໍສັງເກດເຫັນປາກຂອງນາງ, ນາງປາກບໍ່ອອກພຽງ ແຕ່ສືບເໜັງ ທ່ານຈຶ່ງເຂົ້າໃຈວ່ານາງເມົາເຫລົ້າ. ເອລີຈຶ່ງເວົ້າກັບນາງວ່າ ເຈົ້າຈະເມົາເຫລົ້າໄປອີກດິນປານໃດ ຈຶ່ງຢຸດສາ. ນາງຮັນນາຕອບວ່າ ຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ເປັນຍິງຢ່າງນັ້ນ, ຂ້ານ້ອຍເປັນຍິງທີ່ມີທຸກໜັກ ຂ້ານ້ອຍລະບາຍ ຄວາມໃນໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ເອລີຈຶ່ງບອກວ່າຈຶ່ງກັບໄປເປັນສຸກເຖິດ. ພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິສຣາເອນຈະ ປະທານຕາມທີ່ເຈົ້າທຸນຂໍ.

2. ເຖິງຈະທົນທຸກທໍຣະມານປານໃດ ກໍຍັງບໍ່ຂາດຄວາມເຊື່ອ: (1 ຊາມູເອນ 1:9-18)

ຮັນນາມີຄວາມເປັນທຸກໃຈຫລາຍ, ບໍ່ແມ່ນແຕ່ນາງຮ້ອງໄທ້ແລະກິນເຂົ້າບໍ່ໄດ້ເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ນາງຕ້ອງລະທົມ ຂົມຂຶ້ນເຂົ້າໄປເຖິງຈິດວິນຍານ (ຂໍ້ 10) ລາວບໍ່ໄດ້ໂກດຮ້າຍໃຫ້ສາມີຂອງລາວ, ລາວບໍ່ໄດ້ຮ້າຍໃຫ້ນາງປະ ນິນນາ ແຕ່ລາວເສັ້ງໃຈຫລາຍຍ້ອນລາວບໍ່ສາມາດຖືພາໄດ້. ຢ່າງໃດກໍຕາມ ນາງຈຶ່ງຕັດສິນໃຈເຂົ້າຫາພຣະ ເຈົ້າ ເພື່ອຂໍຄວາຍຊ່ວຍເຫລືອ

(ຂໍ້ທີ 11) ຮັນນາຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າຊົງມີຣິດອຳນາດ, ພຣະເຈົ້າມີອຳນາດສາມາດເຮັດໄດ້ທຸກຢ່າງ, ພຣະອົງຊົງ ເປັນພຣະເຈົ້າແຫ່ງການຊົງສ້າງ, ບໍ່ມີສິ່ງໃດຈະເໜືອຄວາມສາມາດຂອງພຣະອົງ. ຮັນນາຈຶ່ງໄດ້ນຳຄວາມທຸກ ໂສກທັງໝົດເຂົ້າມາຫາພຣະເຈົ້າ ແລະກໍໄດ້ສາລະພາບຄວາມຜິດບາບຕໍ່ພຣະອົງ. ນາງໄດ້ທູນຂໍລູກຜູ້ຊາຍ ແລະໄດ້ສັນຍາຕໍ່ພຣະເຈົ້າວ່າ ຈະນຳລູກຄືນມາຖວາຍແກ່ພຣະອົງ ເພື່ອມາເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ພຣະອົງຈົນຕລອດ ຊີວິດ ແລະມິດແຖຈະບໍ່ໄດ້ຖືກຕ້ອງຫົວຂອງລາວເລີຍ.

ເວລາຄວາມທຸກໂສກມາເຖິງທ່ານຈະຫັນໜ້າເຂົ້າຫາໃຜ? ຈົ່ງເຂົ້າໃຈວ່າພຣະເຈົ້າຊົງສັດຊື່ແລະທ່ຽງທັມ. ພຣະອົງໄດ້ເອີ້ນທ່ານເຂົ້າມາໃຫ້ມີຄວາມສັມພັນສນິດກັບພຣະບຸດຂອງພຣະອົງ ຄືພຣະເຢຊູຄຣິດອົງຜູ້ເປັນ ພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ (1 ໂກຣິນໂທ 1:9) ພວກເຮົາຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງສັດຊື່ແລະທ່ຽງທັມ. ພຣະອົງຊົງ ພ້ອມຢູ່ສະເໝີເພື່ອພວກເຮົາ ບໍ່ວ່າຈະມີຄວາມຍິນດີ ຫລື ໂສກເສົ້າເສັ້ງໃຈພຣະອົງຢູ່ກັບພວກເຮົາ. ພຣະອົງໄດ້ ຍິນສຽງຮ້ອງໄທ້ແລະສຽງຫົວຂອງພວກເຮົາ. ເວລາທ່ານມີບັນຫາທ່ານຫັນໄປຫາພຣະເຈົ້າຫລືຫັນໄປຫາມະ ນຸດ ຜູ້ທີ່ກຳລັງລໍຖ້າຊ້ຳເຕີມພວກເຮົາ.

ຮັນນາອ້ອນວອນອະທິຖານຕໍ່ພຣະເຈົ້າຊຶ່ງອອກມາຈາກຫົວໃຈດ້ວຍຄວາມງຽບ. ແຕ່ເມື່ອເອລີເປັນນາງອ້ອນ ວອນທ່ານກໍເຂົ້າໃຈວ່ານາງເມົາເຫລົ້າ. ຄັນເມື່ອເອລີເຂົ້າໃຈນາງແລ້ວເພິ່ນກໍໄດ້ອວຍພອນລາວ (ຂໍ້ 16) ຫລັງຈາກນັ້ນເມື່ອລາວກັບບ້ານ ລາວກໍກິນເຂົ້າກິນນ້ຳໄດ້.

3. ລ້ຽງລູກດ້ວຍຄວາມເຊື່ອ (1 ຊາມູເອນ 1:19-28)

ເມື່ອຄົບຮອບຂວບປີ, ຮັນນາກໍບອກກັບສາມີວ່າ ໄປຖວາຍສັດບູຊາປະຈຳປີແດ່ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ ຈົນກວ່າເດັກ ຈະຢ່ານົມ ແລ້ວຈຶ່ງຈະໄປ. ສາມີຂອງນາງກໍກ່າວວ່າຈຶ່ງເຮັດຕາມທີ່ເຈົ້າພໍໃຈເຖິດ.

ເມື່ອນາງຄອດລູກແລ້ວນາງກໍໃຫ້ຊື່ລູກຂອງນາງວ່າ ຊາມູເອນ ເພາະນາງກ່າວວ່າເຮົາໄດ້ຂໍມາຈາກພຣະເຈົ້າ. ນາງກໍຄອງຄອຍຢູ່ມື້ຕໍ່ມື້ ວັນຕໍ່ວັນ ປີຕໍ່ປີ ແລະເມື່ອນາງໃຫ້ລາວຢ່ານົມແລ້ວ ນາງກໍພາລາວຂຶ້ນໄປ ພ້ອມກັບ ງົວຜູ້ສາມຕົວ ແປ້ງນຶ່ງເອຟາ ແລະເຫລົ້າອະນຸ່ນນຶ່ງຖົງໜຶ່ງ ແລະກໍນຳລາວໄປເຖິງພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ ທີ່ເມືອງຊີໂລ. ນາງກໍເລົ່າເຮືອງເດັກນັ້ນໃຫ້ເອລີຟັງ. (ຂໍ້ 28)

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ພຣະເຈົ້າຮຽກເອີ້ນໃຫ້ພວກເຮົາຍົດໝັ້ນໃນຄວາມສັມພັນກັບພຣະອົງ. ຈົ່ງເອົານາໆຮັນນາເປັນຕົວຢ່າງ, ຄວາມສັດຊື່ຂອງພວກເຮົາຖືກໂຈມຕີ, ເຮັດໃຫ້ສາມີ/ພັຣຍາ, ຄອບຄົວມີບັນຫາ.

ເມື່ອບັນຫາເຂົ້າມາສູ່ຄອບຄົວຂອງພວກເຮົາ ພວກເຮົານຳບັນຫາຕ່າງໆເຂົ້າມາຫາພຣະເຈົ້າ. ພຣະອົງຊົງສັດຊື່ ແລະຮັບຟັງການຮຽກຮ້ອງຂອງພວກເຮົາ ພວກເຮົາຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າຜູ້ສັດຊື່ຕໍ່ພວກເຮົາ. ເຖິງຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງພຣະເຈົ້າຈະແຕກຕ່າງໄປແດ່ກໍຈົ່ງຖືວ່າເປັນນ້ຳພຣະທັຍຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະເປັນທີ່ຖວາຍກຽດໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າ.

ຄຳຖາມ:

1. ບັນຫາທີ່ໜ້າໜ່ວງເຄີຍເຂົ້າມາລົບກວນຄອບຄົວຂອງທ່ານຫລືບໍ່? ແລ້ວທ່ານແກ້ໄຂຢ່າງໃດ?
2. ຄັ້ງສຸດທ້າຍທີ່ທ່ານເຂົ້າຫາພຣະເຈົ້າເວລາໃດ? ກ່ຽວກັບເລື່ອງຫຍັງ?
3. ທ່ານເຄີຍໄດ້ສັນຍາຫຍັງບໍ່ກັບພຣະເຈົ້າ? ທ່ານໄດ້ຮັກສາຄຳສັນຍານັ້ນຫລືບໍ່?
4. ທ່ານເຄີຍໄດ້ພົບຄວາມສັດຊື່ແລະທ່ຽງທັມຂອງພຣະເຈົ້າຫລືບໍ່?
5. ທ່ານຈະອະທິບາຍຄວາມສັດຊື່ແລະທ່ຽງທັມຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ຄົນອື່ນຟັງຢ່າງໃດ?
6. ເມື່ອພຣະເຈົ້າຕອບຄຳອະທິຖານຂອງທ່ານແລ້ວ ທ່ານຈະມີຄວາມຮັບຜິດຊອບຢ່າງໃດ?

ບພ

ບົດຮຽນທີ 2

ຈິດຈຳແລະຮັບຜິດຊອບຕໍ່ພຣະສຸຣະສຽງຂອງພຣະເຈົ້າ

ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: 1 ຊາມູເອນ ບົດທີ 3

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ: 1 ຊາມູເອນ ບົດທີ 3

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ຊາມູເອນຈິດຈຳ ແລະຮັບຜິດຊອບດ້ວຍຄວາມເຊື່ອຕໍ່ການຮຽກເອີ້ນຂອງພຣະເຈົ້າ.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ຈະມີຄວາມຮັບຜິດຊອບຕໍ່ການຮຽກເອີ້ນຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງໃດ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຢາກໃຫ້ພວກເຮົາເຂົ້າໃຈໃນການຈິດຈຳແລະຮັບຜິດຊອບໃນຄວາມສັດຊື່ຕໍ່ການຮຽກເອີ້ນຂອງພຣະເຈົ້າ

ຄຳນຳ

ລະດູໃບໄມ້ປົ່ງແມ່ນຍາມທີ່ຄົນອະເມຣິກັນທັງຫລາຍມັກອອກໄປຫລິ້ນນອກບ້ານ . ສ່ວນຫລາຍຈະຫລິ້ນເອົາໄມ້ຄອນຕີບານ (Baseball) ໃນການຫລິ້ນບານປະເພດນີ້ ກໍຈະມີຫລາຍໜ້າທີ່ ຜູ້ດຶກໝາກບານທີ່ຢືນຢູ່ກາງເດີນແມ່ນເປັນໜ້າທີ່ສຳຄັນຫລາຍ. ຜູ້ດຶກໝາກບານ ຕ້ອງໄດ້ຝຶກຊ້ອມເປັນພິເສດ ຖ້າຫາກມີການເຈັບເປັນຫົວໜ້າທີ່ມັກຕ້ອງໄດ້ເອີ້ນກັມມະການທັນທີ, ເພື່ອຈະໄດ້ປ່ຽນຕົວນັກກິລາ.

ເຮືອງໃນວັນນີ້ ພຣະເຈົ້າໄດ້ເອີ້ນເອົາຊາມູເອນເຂົ້າມາຢູ່ໃນເກມ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ທົດສອບຜູ້ທຳນວາຍໜຸ່ມເພື່ອຈະໃຫ້ເປັນຜູ້ນຳຝ່າຍຈິດວິນຍານໃນປະຊາຊາດອິສຣາເອນ. ໃນບົດຮຽນນີ້ ພວກເຮົາຈະໄດ້ຂຍາຍຊີວິດຂອງຊາມູເອນໃນການຮຽກເອີ້ນຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ໄດ້ຮັບຄວາມພົ້ນ, ໄດ້ມີການຖວາຍຕົວແລະມີການຮັບໃຊ້.

ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນໃນບົດຮຽນທີ່ຜ່ານມາແລ້ວ ໃນວັກທຳອິດໄດ້ບອກພວກເຮົາໄວ້ວ່າ ປະເທດອິສຣາເອນບໍ່ມີກະສັດ ແລະກໍບໍ່ເຫັນໃຜທີ່ເໝາະສົມ. (ພວກຜູ້ປົກຄອງ 21:25) ນິມິດໝາຍຂອງພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ຄ່ອຍປາກົດເທົ່າໃດ. ຍ້ອນເຫດຜົນນີ້ລະ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ເອີ້ນເອົາຊາມູເອນ (1 ຊາມູເອນ 3:1) ການບໍ່ຄ່ອຍປາກົດນີ້ກໍບໍ່ແມ່ນວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ປະຖິ້ມອິສຣາເອນແລ້ວ ພຣະເຈົ້າຍັງກຳລັງຊອກຫາຜູ້ທີ່ເຊື່ອຟັງແລະກະທຳຕາມ 1 ຊາມູເອນ ບົດທີ 2 ເປັນບ່ອນທີ່ພວກເຮົາຈະມາສຶກສານຳກັນ. ເອລີມີລູກຊາຍ 2 ຄົນ: ໂຮຟນີ ແລະ ພິເນ ທັສ. ພວກນີ້ເຂົາເປັນຄົນອັນຕະພານ, ບໍ່ນັບຖືພຣະເຈົ້າ. (2 ຊາມູເອນ 2:12)

ຄວາມບາບຂອງມະນຸດມີມາຕັ້ງແຕ່ດົນແລ້ວ, ແລະກໍມີມາຕັ້ງແຕ່ມະນຸດຄູ່ແລກພລາດລົ້ມໃນການເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ. ວັນນີ້ ພວກເຮົາມາເບິ່ງນຳກັນວ່າພຣະເຈົ້າຈະເອີ້ນເອົາຜູ້ທີ່ສັດຊື່ຕໍ່ພຣະອົງຢ່າງໃດ, ແລະກົງກັນຂ້າມ ພຣະອົງຈະມີພິດຕິກຳຢ່າງໃດຕໍ່ລູກຊາຍເອລີທັງສອງຄົນ ທີ່ພວກເຂົາບໍ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ. ເວລາບໍ່ມີ

ສຳຫລັບພວກເຂົາອີກແລ້ວ. ພຣະເຈົ້າອະນຸຍາດໃຫ້ຄົນຂອງພຣະອົງຢູ່ໃນໂລກນີ້ຊຶ່ງປະປົນກັບຄົນບາບທັງ
ຫລາຍ, ແຕ່ພຣະອົງໄດ້ໝາຍຫົວໄວ້ແລ້ວ ແລະພຣະອົງຈະຊົງປົກປ້ອງພວກເຂົາໃຫ້ພົ້ນຈາກມານຮ້າຍ. (ໂຍ
ຮັນ 17:15-18)

1. ຕາທີ່ຫລຽວບໍ່ເຫັນ (1 ຊາມູເອນ 3:2-3)

ຫລັງຈາກທີ່ພໍ່ແມ່ຂອງລາວມອບໃຫ້ເອລີແລ້ວ ເພິ່ນກໍລ້ຽງດູເບິ່ງແຍງຊາມູເອນ ເປັນຢ່າງດີ. ເດັກນ້ອຍຊາມູ
ເອນກໍເຕີບໃຫຍ່, ແລະມີຄວາມຮັບຜິດຊອບວຽກງານໃນພຣະວິຫານຕາມຄວາມສາມາດເຊັ່ນ: ຮັບເຄື່ອງ
ຖວາຍບູຊາທີ່ຄົນອິສຣາເອນນຳມາເພື່ອຖວາຍພຣະເຈົ້າ. ເອລີກໍຍັງໄດ້ຝຶກສອນຊາມູເອນໃຫ້ຮູ້ຈັກຮັບໃຊ້
ວຽກງານ ໜ້າທີ່ໃນການປົວລະບັດວິຫານ ແລະວຽກງານສິດສອນດ້ວຍ.

ຊາມູເອນຈະເຮິນເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນ, ເອລີ ພໍລ້ຽງຂອງລາວກໍນັບມື້ນັບແກ່ໂຕລົງທຸກວັນ ຕາຂອງທ່ານກໍບໍ່ໄຄ່ຢາກ
ເຫັນຮຸ່ງພໍທີ່ໃດ. ແຕ່ພຣະເນດຂອງພຣະເຈົ້າຍັງບໍ່ທັນດັບ ພຣະອົງຍັງຫລົງເຫັນທຸກຢ່າງ ພຣະອົງຫລົງເຫັນ
ຮອດຈິດວິນຍານຂອງມະນຸດທຸກຄົນໄດ້.

ໃນວັນນຶ່ງຊາມູເອນ ກໍຕຽມຕົວເຂົ້ານອນ, ທີ່ນອນຂອງລາວກໍຢູ່ໃກ້ກັບບ່ອນນະມັສການພຣະເຈົ້າ. ແສງໄຟ
ທີ່ຮຸ່ງຢູ່ສະຖານທີ່ນະມັສການຍັງບໍ່ທັນມອດ. ແສງໄຟທີ່ກ່າວເຖິງນີ້ ແມ່ນແສງໄຟຈາກຄັນຕະກຽງ ທີ່ເຄີຍໄຕ້
ໄວ້ ສືບມາຈາກສມັຍໂມເຊ. (ອິພຍົບ 25:31-40) ພໍແຕ່ຊາມູເອນລົ້ມນອນລົງ ພຣະເຈົ້າກໍຊົງເອີ້ນລາວໃຫ້
ເຂົ້າສູ່ການປະກາດ.

ໃນສມັຍຂອງພຣະເຢຊູກໍມີຫລາຍໂອກາດ ພຣະອົງໄດ້ປົ່ນປົວຄົນຕາບອດ. ໃນປຶ້ມຂ່າວປະເສີດມັດທາຍອັນ
ດຽວ ພວກເຮົາກໍໄດ້ເຫັນການປົວຄົນຕາບອດຫລາຍຄັ້ງ; 9:27-28; 11:5; 12:22; 15:30-31; 20:30;
21:14. ເຖິງແມ່ນວ່າພຣະເຢຊູຈະປົ່ນປົວຄົນຕາບອດຫລາຍປານໃດ ພຣະອົງກໍຍັງມີເປົ້າໝາຍເພື່ອຈະໄດ້
ສັ່ງສອນກ່ຽວກັບການບອດຝ່າຍວິນຍານ.

ໃນຖານະທີ່ພວກເຮົາເປັນຄຣິສຕຽນ, ທຸກຄົນມີປະສົບການໃນການຮຽກເອີ້ນຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າຕ້ອງ
ການໃຫ້ການບອດຝ່າຍວິນຍານຂອງພວກເຮົາເປີດແຈ້ງ (ມິນຕາໃຈ) ຄົນອິສຣາເອນໃນຂົງເຂດນັ້ນກໍຮັບຮູ້
ວ່າຊາມູເອນໄດ້ຮັບການແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ເປັນຜູ້ປະກາດພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າ. (ຂໍ້ 20-21)

ຜູ້ໃດເຂົ້າມາຫາພຣະເຈົ້າຜູ້ນັ້ນກໍເຂົ້າມາຫາແສງສວ່າງຂອງພຣະເຈົ້າ ຜູ້ໃດທີ່ບໍ່ເຂົ້າມາຫາພຣະເຈົ້າຕາໃຈ
ຂອງເຂົາກໍຍັງບອດຢູ່ ທຸກຄົນທີ່ປະພຶດຊົ່ວກໍກຽດຊັງຄວາມສວ່າງ ແລະບໍ່ມາເຖິງຄວາມສວ່າງ.(ໂຍຮັນ 3:20)

2. ມີຫຼຸສຳລັບໄວ້ຟັງ (1 ຊາມູເອນ 3:4-10)

ການມີຊີວິດທີ່ຍູ່ພາຍໃຕ້ແສງສວ່າງຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນເປັນການດີທີ່ສຸດ. ຊາມູເອນພ້ອມທີ່ຈະຟັງສຽງຂອງ

ພຣະເຈົ້າທຸກເວລາ. ພຣະເຈົ້າເອີ້ນຊາມູເອນສີ່ຄັ້ງ ຂໍ້ 4, 6, 8 ແລະ 10. ເອີ້ນຄັ້ງລະສອງຄໍາ ຊາມູເອນກໍແລ່ນ
ໄປຫາເອລີແລະຂານຕອບວ່າ ຂ້ານ້ອຍຢູ່ທີ່ນີ້. ເອລີກໍຕອບວ່າ ເຮົາບໍ່ໄດ້ເອີ້ນເຈົ້າ ຈຶ່ງກັບໄປນອນສາ. ແລະ
ພຣະເຈົ້າກໍຊົງເອີ້ນຂຶ້ນອີກ ແລະຊາມູເອນກໍເຮັດຄືເກົ່າ ຈົນເຖິງສາມຄັ້ງ. ເມື່ອເປັນດັ່ງນັ້ນ ເອລີກໍນຶກໄດ້ວ່າ
ຕ້ອງແມ່ນພຣະເຈົ້າ ເພິ່ນຈຶ່ງບອກຊາມູເອນວ່າ ຖ້າພຣະອົງເອີ້ນອີກເທື່ອນີ້ ໃຫ້ເຈົ້າຕອບວ່າ ຂໍພຣະອົງຊົງຕັ້ງ
ສມາເຖີດ ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງຍັງລໍຢູ່ທີ່ນີ້. ຊາມູເອນຈຶ່ງກັບໄປນອນໃນບ່ອນນອນຂອງຕົນອີກ. ພຣະເຈົ້າ
ກໍສະເດັດມາອີກເໝືອນຄັ້ງກ່ອນໆ. ຊາມູເອນກໍກະທຳຕາມທີ່ເອລີບອກ, ແລ້ວພຣະເຈົ້າກໍກ່າວວ່າ ເບິ່ງເດີ
ເຮົາຈະເຮັດສິ່ງນຶ່ງໃນອິສຣາເອນ ທູຂອງທຸກຄົນຈະແສບທັງສອງຂ້າງ. ຄືໃນວັນນັ້ນ ເຮົາຈະກະທຳໃນສິ່ງທີ່
ເຮົາໄດ້ເບິ່ງວ່າຈາອອກໄປນີ້ຄືເຮືອງພົງພັນຂອງເອລີຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນຈົນເຖິງທີ່ສຸດ.

ຄວາມບາບຊົ່ວຂອງລູກເພິ່ນທັງສອງ ຊຶ່ງພວກເຂົາຮູ້ແລ້ວເຂົາກໍຍັງເຮັດຢູ່, ພວກເຂົາຢຽດຫຍາມພຣະເຈົ້າ
ແລະເອລີກໍບໍ່ໄດ້ທ້າມປາມ. ເພາະສະນັ້ນພຣະອົງຈຶ່ງປະຕິຍານຕໍ່ພົງພັນຂອງເອລີ ຄວາມບາບຂອງເຂົາຈະ
ລົບລ້າງດ້ວຍເຄື່ອງສັດບູຊາແລະຂອງຖວາຍບໍ່ໄດ້ເດັດຂາດ ແລ້ວຊາມູເອນກໍນອນຈົນຮອດແຈ້ງ.

ພຣະເຈົ້າຮຽກເອີ້ນເອົາພວກເຮົາ. ພຣະອົງຕ້ອງການໃຫ້ພວກເຮົາຮັບເອົາການອະພັຍໂທດ ແລະຕຽມຕົວຮັບ
ເອົາຊີວິດອັນຕລອດໄປເປັນນິດຈາກພຣະອົງ ພຣະອົງຮຽກເອີ້ນພວກເຮົາກໍເພາະພຣະອົງຕ້ອງການໃຫ້ພວກ
ເຮົາຍອມຈຳນົນຕໍ່ພຣະອົງ. ພຣະອົງຮຽກເອີ້ນພວກເຮົາກໍເພາະພຣະອົງຕ້ອງການໃຫ້ພວກເຮົາຖວາຍຕົວໃຫ້
ແກ່ພຣະອົງຢ່າງສິ້ນເຊີງ. ພຣະອົງຕ້ອງການໃຫ້ພວກເຮົາເປັນທູດຕາງໜ້າພຣະອົງຢູ່ໃນໂລກນີ້, ເພື່ອຈະໄດ້
ແບ່ງປັນຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງໃຫ້ແກ່ຜູ້ອື່ນ ຄືການຮັບໃຊ້. ການຮຽກເອີ້ນນີ້ ເບິ່ງເໝືອນວ່າຈະຍັງຢູ່ໄກພວກ
ເຮົາກໍຕາມ ແຕ່ພຣະເຈົ້າກໍຍັງຕ້ອງການຊີວິດພວກເຮົາຢູ່ທຸກວັນ.

3. ພຣະຄຳຂອງພຣະອົງແມ່ນສຳລັບໄວ້ກ່າວ (1 ຊາມູເອນ 3:11-14)

ພຣະເຈົ້າໄດ້ແຈ້ງການຕໍ່ຊາມູເອນທຸກຢ່າງວ່າພຣະອົງມີພຣະປະສົງຢ່າງໃດ ແລະພຣະອົງຈະເຮັດຫຍັງແດ່.
ຄຳເຕືອນທີ່ຊາມູເອນໄດ້ຮັບໃນຄືນນັ້ນ ເພິ່ນກໍເຂົ້າໃຈທັນທີໂລດວ່າແມ່ນພຣະເຈົ້າຊົງເອີ້ນເພິ່ນ. ເວລາທີ່ຊາ
ມູເອນມອບຊີວິດໃຫ້ແກ່ພຣະທັດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າຢ່າງຈິງຈັງແລ້ວ ຊາມູເອນກໍກາຍ
ມາເປັນຜູ້ປະກາດພຣະທັມທີ່ມີອາຍຸອ່ອນທີ່ສຸດ. ນີ້ຄືວິທີການຂອງພຣະເຈົ້າ, ພຣະອົງຮຽກເອີ້ນເອົາພວກເຮົາ
ແລະພຣະອົງຊົງເປີດເຜີຍວ່າພຣະອົງຊົງຕ້ອງການຈະໃຫ້ພວກເຮົາເຮັດຫຍັງ. ພຣະເຈົ້າຊົງຮູ້ຄວາມສາມາດ
ຂອງເຮົາ.

ພຣະເຈົ້າຊົງກ່າວແກ່ຊາມູເອນວ່າເຈົ້າຈະຕ້ອງໄດ້ເຮັດສິ່ງໃດສິ່ງນຶ່ງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ໃນອິສຣາເອນ ຄືທູຂອງທຸກຄົນ
ທີ່ໄດ້ຍິນຈະແສບທັງສອງຂ້າງ, ແລ້ວເຮົາຈະກະທຳໃຫ້ສິ່ງທີ່ເຮົາກ່າວອອກໄປ ກຸ່ງກັບເຮືອງພົງພັນຂອງເອ
ລີ.(3:11) ນີ້ຄືການທຳນວາຍຂອງພຣະເຈົ້າໃນການຕັດສິນ (2 ພົງກະສັດ 21:12; ເຢເຣເມຢາ 19:3) ບໍ່ດົນບໍ່
ນານພຣະເຈົ້າຈະນຳການຕັດສິນມາສູ່ຄອບຄົວຂອງເອລີ ດ້ວຍວ່າເຂົາບໍ່ມີຄວາມສັດຊື່ຕໍ່ວຽກງານຂອງພຣະ
ເຈົ້າ. (1 ຊາມູເອນ 2:30-36) ພຣະເຈົ້າຊົງຮັກສາຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງ ເມື່ອພຣະອົງຊົງກ່າວແລ້ວ ທຸກ

ຢ່າງກໍຕ້ອງເປັນໄປຢ່າງນັ້ນ.

ພຣະເຈົ້າໄດ້ສົ່ງຊອມເບິ່ງພຶດຕິການຂອງລູກຊາຍເອລີທັງສອງຄົນ. ພຣະເຈົ້າລົງໂທດເອລີເພາະເພິ່ນບໍ່ໄດ້ເຕືອນລູກຂອງເພິ່ນ, ແລະເອລີກໍຮູ້ຢູ່ວ່າພວກເຂົາຢຽບຫຍາມພຣະເຈົ້າ ແຕ່ເພິ່ນກໍບໍ່ໄດ້ຕັກເຕືອນພວກເຂົາເຊັ່ນກັນ. ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງລົງໂທດພວກເຂົາໝົດທັງຄອບຄົວ.

ຖ້ອຍຄຳໃນການຕັດສິນນີ້ ເປັນການຍາກທີ່ສຸດສຳລັບຊາມູເອນທີ່ຈະແຈ້ງໃຫ້ເອລີຊາບ. ຊາມູເອນກໍນອນຈົນຮອດແຈ້ງ. ລາວປິດປະຕູພຣະວິຫານ ແຕ່ລາວກໍຍັງບໍ່ກ້າທີ່ຈະບອກກັບເອລີ. ເອລີກໍເອີ້ນເອົາຊາມູເອນມາຖາມ: ຊາມູເອນລູກຊາຍຂອງພໍ່ເອີຍ, ຊາມູເອນກໍຕອບເພິ່ນວ່າຂ້ານ້ອຍຢູ່ທີ່ນີ້, ພຣະເຈົ້າຊົງກ່າວຫຍັງກັບເຈົ້າແດ່ ຂໍຢ່າໄດ້ປິດບັງໄວ້ຈາກເຮົາ ຖ້າເຈົ້າຫາກປິດບັງສິ່ງໃດໄວ້ຈາກເຮົາ ເຮືອງທັງສິ້ນທີ່ພຣະອົງຊົງກ່າວແກ່ເຈົ້າ ພຣະເຈົ້າຈະລົງໂທດເຈົ້າແລະຈະໜັກກວ່າເຮົາອີກ. ດັ່ງນັ້ນຊາມູເອນຈຶ່ງເວົ້າທຸກຢ່າງໃຫ້ເອລີຟັງ ບໍ່ໄດ້ປິດບັງເລີຍ. ແລະແລ້ວເອລີກໍຕອບວ່າ ຂໍພຣະອົງຊົງກະທຳຕາມທີ່ພຣະອົງຊົງເຫັນຊອບເຖິດ. (3:17-18)

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ພຣະເຈົ້າຊົງຮຽກເອີ້ນເອົາພວກເຮົາໃຫ້ເຂົ້າມາຫາພຣະອົງ ແລະໃຫ້ໄດ້ຮັບການຮັບໃຊ້ໃນຣາຊອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ. ເໝືອນຊາມູເອນເມື່ອພຣະເຈົ້າຊົງເອີ້ນໃຫ້ພວກເຮົາຕອບວ່າຂ້ານ້ອຍຢູ່ທີ່ນີ້ ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງກຳລັງຮັບຟັງຢູ່.(3:9) ໃນຂະນະທີ່ພວກເຮົາມີຫຼືທີ່ຈະຮັບຟັງ ແລະມີຕາທີ່ຈະເບິ່ງ ພຣະເຈົ້າຈະຊົງກ່າວຄວາມຈິງຕໍ່ຊີວິດຂອງພວກເຮົາ.

ຄວາມຈິງຈະປ່ຽນແປງຊີວິດຂອງພວກເຮົາ ແລະຈະຊາບຊົມເຂົ້າໄປຢູ່ໃນຊີວິດຂອງພວກເຮົາ ແລະຈະອອກໄປສູ່ຄົນອື່ນທີ່ຢູ່ອ້ອມຂ້າງເຮົາດ້ວຍ. ພວກເຮົາເປັນຕົວແທນຂອງພຣະອົງໃນໂລກນີ້, ເວລາພວກເຮົາເວົ້າພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງມີຜົນ.

ຄຳຖາມ:

1. ທ່ານຈະຈື່ຈຳສຽງຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ບໍ່? ເປັນສຽງຮ້ອງຢ່າງໃດ?
2. ໃນຊີວິດຂອງທ່ານ ພຣະເຈົ້າຊົງເອີ້ນໃຫ້ທ່ານເຮັດຫຍັງ? ທ່ານມີຜູ້ແນະນຳດ້ານຈິດວິນຍານຫລືບໍ່? ທ່ານຈະອະທິບາຍການຮຽກເອີ້ນຢ່າງໃດ?
3. ລອງຄິດໃຫ້ຄັກໆເບິ່ງດູວ່າ ພຣະເຈົ້າເອີ້ນທ່ານໃຫ້ມາຮັບເອົາຄວາມພື້ນບໍ່? ຫລືວ່າເອີ້ນທ່ານໃຫ້ມີການຖວາຍຕົວ? ຫລືວ່າເອີ້ນທ່ານໃຫ້ເຂົ້າຮັບການຮັບໃຊ້?
4. ຈົ່ງກ່າວເຖິດ ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານກຳລັງຟັງຢູ່. ນີ້ແມ່ນຄຳເວົ້າທັມດາທີ່ທ່ານເວົ້າກັບພຣະເຈົ້າເປັນປະຈຳບໍ່? ຖ້າບໍ່ແມ່ນ ເປັນຫຍັງຈຶ່ງບໍ່ແມ່ນ?
5. ທ່ານເຄີຍມີບໍ່ ທີ່ຈະບອກເຮືອງທີ່ທ່ານບໍ່ກ້າບອກໃຫ້ໃຜຜູ້ນຶ່ງຟັງ? ເປັນຢ່າງໃດ?
6. ການປະກາດຂອງທ່ານເປັນຢ່າງໃດ? ທ່ານຈະປະກາດເຮືອງຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ຄົນອື່ນຟັງບໍ່?

ບພ

ບົດຮຽນທີ 3

ສຳນຶກ, ບົດປ່ອຍ, ລະນຶກ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: 1 ຊາມູເອນ ບົດທີ 7

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: 1 ຊາມູເອນ ບົດທີ 4--ບົດທີ 7

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ຊາມູເອນນຳພາຊົນຊາດອິສຣາເອນໃຫ້ມີຄວາມສັມພັນໃໝ່ກັບພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ທ່ານຍັງມີຄວາມຕ້ອງການທີ່ຈະສ້າງຄວາມສັມພັນກັບພຣະເຈົ້າຫລືບໍ່?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຈະອະທິບາຍໃຫ້ພວກເຮົາຈະມີຄວາມສັມພັນກັບພຣະເຈົ້າຄືນມາໄດ້ຢ່າງໃດ: ດ້ວຍການສາລະພາບຫລື ການສຳນຶກຜິດ.

ຄຳນຳ

ເວລາຂ້າພະເຈົ້າເປັນຊາຍໜຸ່ມເນື້ອໜັງກໍສິດຊື່ນ ຈິດໃຈກໍສິດຊື່ນ ເມື່ອຖືກພຣະເຈົ້າເອີ້ນມາເປັນສິດຍາພີບານ, ຂ້າພະເຈົ້າກໍດີໃຈທີ່ອາຈານກໍປ່ອຍໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າແບ່ງປັນ. ຂ້າພະເຈົ້າເປັນຄົນແຕ່ງບົດເທສນາບໍ່ເປັນແລະເວລາເທດກໍເທດບໍ່ດີປານໃດ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ ສາມສິບປີຜ່ານມາເຈັ້ງແຕ່ງບົດເທສນາຂອງຂ້າພະເຈົ້າກໍຍັງມີຢູ່. ໃນບົດເທສນານັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າກໍໄດ້ຂ່າຍການສຳນຶກບາບ ທີ່ເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກັບມາຫາພຣະເຈົ້າອີກໃໝ່. ໃນເວລາທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຫັນຈາກບາບພຣະອົງກໍຍັງຊ່ວຍໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນຄວາມສຳຄັນໃນການຊົງຊ່ວຍເຫລືອນີ້.

ເວລາພຣະວິນຍານບໍ່ຮຸນແຮງຕັດສິນຂ້າພະເຈົ້າທີ່ຖືກຢູ່ໃນຄວາມບາບຂ້າພະເຈົ້າກໍຍອມຮັບ ເພາະບາງຄັ້ງຂ້າພະເຈົ້າກໍຖືກຢູ່ໃນບ້ວງແຫ່ງຄວາມຄິດ. ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຢາກຄິດເຊັ່ນນັ້ນ ແຕ່ມັນກໍຍັງຄິດ. ຢ່າງໃດກໍຕາມພລັງທີ່ຈະນຳພາໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າອອກຈາກສິ່ງນັ້ນແມ່ນເປັນໄປໄດ້ຍາກ. ຍິ່ງພະຍາຍາມດ້ວຍຕົວເອງຫລາຍສຳໃດມັນກໍຍິ່ງເພີ່ມພູນຂຶ້ນຫລາຍສຳນັ້ນ. ແທນທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຈະຍອມຈຳນິນຕົວເອງຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າມີໂອກາດທີ່ຈະພົ້ນຕົວເອງໄດ້ໂດຍພຣະເຈົ້າ ຄືປ່ອຍຕົວເອງເຮົາໃຫ້ພຣະເຈົ້າປ່ຽນແປງ.

ພຣະເຈົ້າຮຽກເອີ້ນຊາມູເອນ ໃນຂະນະນັ້ນອິສຣາເອນບໍ່ມີກະສັດ ໃຜກໍທຳຕາມໃຈຕົວເອງ.(ພວກຜູ້ປົກຄອງ 21:25) ແລະຜູ້ຄົນທັງຫລາຍກໍບໍ່ຄ່ອຍໄດ້ເຫັນນິມິດໝາຍຂອງພຣະເຈົ້າ. (1 ຊາມູເອນ 3:1) ລູກຊາຍຂອງເອລີ 2 ຄົນ ໂຮຟນີ ແລະ ພີເນຣັສ (1 ຊາມູເອນ 2:12) ແລະໃນການກະທຳຂອງເຂົານັ້ນ ເຮົາຈະລົງໂທດພວກເຂົາໃນຖານະທີ່ເຂົາດູກູກພຣະເຈົ້າ. ເພິ່ນຮູ້ວ່າລູກຊາຍຂອງເພິ່ນເຮັດຫຍັງ ແຕ່ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ທຳມປາມ. ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ລົງໂທດເອລີແລະລູກຊາຍຂອງເພິ່ນ (1 ຊາມູເອນ 4:17-18) ບໍ່ແມ່ນແຕ່ຄອບຄົວຂອງເອລີເທົ່ານັ້ນ ຊົນຊາດອິສຣາເອນກໍເສັງຊັຍໄປດ້ວຍ ມີຄົນຕາຍເຖິງ 4000 ຄົນໃນສນາມຮີບ.

ເມື່ອກັບມາເຖິງຄ້າຍ ພວກຜູ້ໃຫຍ່ອິສຣາເອນຈຶ່ງມາປະຊຸມກັນ: ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາຜ່າຍແພ້ຕໍ່ພວກຟິລິສຕິນ. ຂໍ ໃຫ້ພວກເຮົາຈຶ່ງຂຶ້ນໄປເມືອງຊີໂລເພື່ອຂໍເອົາຫີບພັນທະສັນຍາແຫ່ງພຣະເຈົ້າ ເພື່ອຈະໄດ້ຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າສະຖິດຢູ່ກັບພວກເຮົາ.

ເມື່ອຫີບພັນທະສັນຍາແຫ່ງພຣະເຈົ້າ ໄດ້ເຂົ້າມາໃນຄ້າຍແລ້ວ ຄົນອິສຣາເອນທັງຫລາຍກໍໂຮ່ຮ້ອງຈົນແຜ່ນດິນດັງກ້ອງໄປທົ່ວ. ເມື່ອຄົນຟິລິສຕິນໄດ້ຍິນພວກເຂົາກໍຖາມກັນວ່າ ນີ້ແມ່ນສຽງຫຍັງ? ເຂົາກໍໄດ້ຄຳຕອບວ່າ ຫີບພັນທະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າມາຢູ່ໃນຄ້າຍຂອງຄົນ ເຮັບເຮີແລ້ວ. ພວກຄົນຟິລິສຕິນກໍພາກັນຍ້ານກົວ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ ພຣະເຈົ້າຍັງບໍ່ສິ້ນສຸດໃນການປາບສັດຕູຂອງພວກອິສຣາເອນ, ພຣະອົງຊົງຕາມລ້າງພວກເຂົາເພາະວ່າເຂົາໄດ້ຂ້າຄົນອິສຣາເອນໄປຫລາຍໝື່ນຄົນ.

ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ຫີບແຫ່ງພັນທະສັນຍາແລ້ວ ເຂົາກໍເອົາມາຕັ້ງໄວ້ທີ່ ຄີຣີອັດເຢອາຣິມ. ຄົນອິສຣາເອນວາງໃຈໃນອາບິນາດາດ ແລະລູກຊາຍຂອງເພິ່ນ ອາຣີໂອ ຈຶ່ງໄດ້ໃຫ້ເຂົາເຈົ້າຮັກສາ. ຫີບນັ້ນຢູ່ກັບພວກເຂົາຈົນເຖິງສັມຍຂອງດາວິດ. ດາວິດກໍໄດ້ເອົາຫີບພັນທະສັນຍານັ້ນໄປຈາກເຮືອນຂອງອາບິນາດັດ ກໍໄດ້ເອົາໄປຕັ້ງໄວ້ທີ່ເມືອງຫລວງຂອງອິສຣາເອນ.(2 ຊາມູເອນ 6:3) ບ່ອນທີ່ໂຊໂລໂມນ ໄດ້ສ້າງພຣະວິຫານສຳລັບພຣະເຈົ້າ. (1 ພິງກະສັດ 8:3-5)

1. ສຳນິກ (1 ຊາມູເອນ 7:2-6)

20 ປີຜ່ານມາ ຫລັງຈາກຫີບແຫ່ງພັນທະສັນຍາໄດ້ມາເຖິງຄີຣີອາດເຢອາຣິມ ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າກໍໄດ້ນຳພາໃຫ້ຈິດວິນຍານຂອງຄົນອິສຣາເອນກັບມາມີຊີວິດໃໝ່. ປະຊາຊົນທັງຫລາຍມີຄວາມໂສກເສົ້າເສັຽໃຈຕໍ່ຄວາມບາບທີ່ຕົນເອງໄດ້ກະທຳຜ່ານມາ ແລະບັດນີ້ພວກເຂົາໄດ້ເຫັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແລ້ວ ພວກເຂົາໄດ້ຜ່ານຄວາມໂສກເສົ້າເສັຽໃຈຄຳຄວນຫາພຣະເຈົ້າມາຫລາຍແລ້ວ. ບັດນີ້ຊາມູເອນຊາຍໜຸ່ມຜູ້ທີ່ກຳລັງຈະເຮັດວັຍໄດ້ກ່າວເຖິງການສຳນິກຜິດຕໍ່ ພິງພັນອິສຣາເອນທັງສິ້ນວ່າ: ຖ້າພວກທ່ານທັງຫລາຍຈະກັບມາຫາພຣະເຈົ້າດ້ວຍສິ້ນສຸດໃຈຂອງທ່ານ ຈຶ່ງຖິ້ມພຣະຕ່າງດ້າວທັງໝົດ ແລ້ວກໍກັບມາປັກຕາປັກໃຈຂອງທ່ານ ສັດຊີ້ຕໍ່ ພຣະເຈົ້າ ແລະປະຕິບັດແຕ່ພຣະເຈົ້າພຽງອົງດຽວເທົ່ານັ້ນ. ພຣະອົງຈະຊ່ວຍກູ້ທ່ານໃຫ້ພົ້ນຈາກມືຂອງພວກຟິລິສຕິນ.

ໃນພຣະບັນຍັດ 10 ປະການກໍມີຂໍ້ນຶ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງກ່າວໄວ້(ອີພຍິບ 20:3) ຢ່າມີພຣະອື່ນໃດນອກຈາກເຮົາ. ນີ້ເປັນບັນຍັດຂໍ້ທີ 2. ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າຢ່າງໃດ. (ອີພຍິບ 20:4-6) ຢ່າສ້າງຮູບໂຄຣຣິບສຳລັບຕົນ ຈະເປັນຮູບອັນໃດກໍແລ້ວແຕ່ ໃນທົ່ວໃຕ້ຟ້າ. ເຮົາຄືພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ.

ຄົນອິສຣາເອນທັງຫລາຍກໍໄດ້ພາກັນຫັນຫລັງໃຫ້ແກ່ພຣະຕ່າງໆ. ພວກເຂົາໄດ້ທຳລາຍຮູບໂຄຣຣິບທີ່ເຂົາໄດ້ສ້າງຂຶ້ນມາເພື່ອນັບຖື. ຈຶ່ງຫັນມາຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ ຢາເວ ແຕ່ພຽງອົງດຽວ.

ພວກເຮົາຕັ້ງໃຈຢາກໃຫ້ຄວາມບາບຂອງພວກເຮົາໝົດໄປໃນທັນທີທັນໃດ ແຕ່ພວກເຮົາກໍຍັງຂາດການອ້ອນ
ວອນອະທິຖານຢູ່. ໂອ້ຂ້າແດ່ພຣະເຈົ້າ ຂໍໂຜດຍົກຜິດບາບໃຫ້ຂ້ານ້ອຍແດ່ທ້ອນ ອັນນີ້ ບາງຄັ້ງກໍອາດບໍ່ແມ່ນ
ຄຳສາລະພາບແລະສຳນຶກຜິດທີ່ອອກມາຈາກຫົວໃຈອັນແທ້ຈິງ ການສຳນຶກບາບທີ່ແທ້ຈິງຕ້ອງອອກມາຈາກ
ສ່ວນເລິກຂອງຫົວໃຈ, ຕ້ອງມີການໂສກເສົ້າເສັ້ງໃຈ ຮ້ອງໄທ້ ໃນການທີ່ຕົນເອງໄດ້ກະທຳຜິດພາດຜ່ານມາ.
ໂປໂລໄດ້ເອີ້ນການສຳນຶກແບບນີ້ວ່າການຖວາຍຕົວ (ໂຣມ 12:1)

2. ປົດປ່ອຍ (1 ຊາມູເອນ 7:7-11)

ເວລາທີ່ຄົນອິສເອນຫລົບຕ່າງຄົນມາຫາພຣະອົງແລະພຣະອົງກໍທັນໜ້າມາສູ່ປະຊາກອນຂອງພຣະອົງ ພຣະ
ອົງຮັບຜິດຊອບໄວໃນການສຳນຶກຂອງພວກເຮົາ ພຣະອົງຊົງສແວງຫາຄົນທີ່ຕ້ອງການຢາກຄົນດີແລະກັບມາ
ຢູ່ໃນອ້ອມກອດຂອງພຣະອົງ, ບໍ່ສຳຄັນວ່າພວກອິສຣາເອນຈະໄປໄກແສນໄກປານໃດກໍຕາມ. ແຕ່ເວລາກັບ
ຄົນຫາພຣະອົງ ພຽງແຕ່ກ້າວດຽວເທົ່ານັ້ນກໍເຖິງ. ບາດກ້າວດຽວສຳລັບພວກເຮົານັ້ນກໍຄື ການສຳນຶກ. ເວລາ
ພວກເຮົາສຳນຶກໄດ້ວ່າເຮັດຜິດ ພຣະອົງກໍຕອບຮັບທັນທີ ແລະກໍປົດປ່ອຍພວກເຮົາອອກຈາກຄວາມບາບ
ນັ້ນທັນທີ.

ເມື່ອຄົນອິສຣາເອນໄດ້ຍອມຖວາຍຕົວຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ ພຣະອົງກໍກະທຳການດີທຸກຢ່າງເພື່ອພວກເຮົາ ພຣະ
ອົງຕໍ່ສູ້ພວກຟິລິສຕິນ ປົກປ້ອງຄົນອິສຣາເອນໃຫ້ຫ່າງຈາກສັດຕູທີ່ຈະມາລົບກວນ. ວັນນຶ່ງພວກອິສຣາເອນ
ກໍມາປະຊຸມກັນທີ່ເມືອງມິສປາ. ເມື່ອຄົນຟິລິສຕິນໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນ ພວກເຮົາກໍຍົກທັບຂຶ້ນໄປຕໍ່ສູ້ກັບຄົນອິສຣາ
ເອນ. ເມື່ອຄົນອິສຣາເອນໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນກໍພາກັນຍ້ານ ພວກເຮົາກໍພາກັນຮ້ອງໃຫ້ຕໍ່ຊາມູເອນ. ຊາມູເອນກໍ
ບອກພວກເຮົາວ່າຢ່າຢຸດການຮ້ອງທູນຕໍ່ພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ. ສ່ວນຊາມູເອນເອງກໍເຂົ້າເຝົ້າພຣະເຈົ້າ
ຖວາຍເຄື່ອງບູຊາ ແລະຮ້ອງທູນເພື່ອຄົນອິສຣາເອນ. ເມື່ອຄົນຟິລິສຕິນເຂົ້າມາໃກ້ ພຣະເຈົ້າກໍເຮັດໃຫ້ຟ້າ
ຮ້ອງ ສຽງດັງ ອີກກະທົກ ເຮັດໃຫ້ຄົນຟິລິສຕິນມີຄວາມສັບສົນອິນລະມ່ານແລ້ວພວກເຮົາກໍຖອຍໜີໄປ.

ພຣະເຈົ້າໄດ້ປົດປ່ອຍພວກເຮົາ ການຕໍ່ສູ້ຂອງພວກເຮົາ ບໍ່ແມ່ນພວກເຮົາຕໍ່ສູ້ກັບຄົນໃດ ແຕ່ພວກເຮົາຕໍ່ສູ້ກັບ
ມານຊາຕານ (ເອເຟໂຊ 6:12) ທຸກວັນນີ້ ພວກເຮົາເປັນຄຣິສຕຽນ, ຊັບຊະນະຕ່າງໆທີ່ພວກເຮົາມີ ແມ່ນມາ
ຈາກພຣະເຈົ້າ.

3. ລະນຶກ (1 ຊາມູເອນ 7:12-17)

ມາສືບຕໍ່ໃນການທີ່ຊາມູເອນໄດ້ຮັບຊັບຊະນະ ທັງໝົດນີ້ແມ່ນການຊ່ວຍເຫລືອຈາກພຣະເຈົ້າ ເພິ່ນຈຶ່ງລະນຶກ
ເຖິງການຮູ້ບຸນຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ. ຄົນອິສຣາເອນບາງຄົນອາດຈະຄິດວ່າຜົນບຸນທີ່ຕົນເອງທີ່ໄດ້ທຳມາ. ສ່ວນ
ຊາມູເອນ ແມ່ນລະນຶກເຖິງພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ ເພິ່ນຈຶ່ງເອົາຫິນກ້ອນນຶ່ງມາຕັ້ງໄວ້ລະຫວ່າງ ເມືອງມິສປາ
ແລະເມືອງເຊນ ແລະເອີ້ນຊື່ຫິນນັ້ນວ່າ ເອເບັນເອເຊີ ຊຶ່ງໝາຍຄວາມວ່າ ພຣະເຈົ້າຊົງຊ່ວຍພວກເຮົາຈົນບັດ
ນີ້ ຄົນຟິລິສຕິນຈຶ່ງຍ້ານກົວບໍ່ກ້າມາໃກ້ອີກເລີຍ, ແລະພຣະທັດຂອງພຣະເຈົ້າກໍປົກປ້ອງຊາມູເອນຈົນຕອດ
ຊີວິດຂອງລາວ. ຫົວເມືອງຕ່າງໆທີ່ພວກຟິລິສຕິນເຄີຍຍຶດໄປ ກໍໄດ້ກັບຄືນມາເປັນຂອງອິສຣາເອນ.

ໃນການປ່າວປະກາດຂອງຊາມເອນນີ ເພິ່ນໄດ້ໃຊ້ຊີວິດເປັນຜູ້ປົກຄອງ (ເປັນຜູ້ຕັດສິນ) ຢູ່ທຸກວັນຈົນຕອດຊີວິດຂອງເພິ່ນ. ໃນຂົງເຂດນັ້ນ, ທຸກໆຫົວເມືອງທີ່ເປັນຄົນອິສຣາເອນ ແມ່ນເພິ່ນໄປຢັ້ງຢືນ ແລະຍັງໄດ້ມີໂອກາດກັບຄືນມາບ້ານເກີດຂອງຕົນເອງ ຄືຮາມາ ແລະເພິ່ນກໍຈຳໄດ້ທຸກຢ່າງ.

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ສຳນິກ, ປົດປ່ອຍ, ລະນິກ ນີ້ຄືການໝູນວຽນທີ່ຄົບວົງຈອນ. ສຳນິກແມ່ນພັງອັນນຶ່ງທີ່ນຳພາໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນສິ່ງທີ່ເຮົາເຮັດຜ່ານມາ ແລະນຳພາໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ກັບມາຫາພຣະເຈົ້າ. ປົດປ່ອຍ ແມ່ນສິ່ງນຶ່ງທີ່ພວກເຮົາໄດ້ຮັບຊັບຊ້ອນ ເຮົາໄດ້ອອກຈາກມານຊາຕານ ທີ່ມັນເຄີຍຄອບຄອງຊີວິດຂອງພວກເຮົາ ທີ່ມັນເຄີຍບັງເອີນຄວາມສຸກຈາກພວກເຮົາ ທີ່ມັນຈະຂ້າພວກເຮົາ.(ໂຢຮັນ 10:10) ລະນິກ ຄືເມື່ອເຮົາກ້າວໄປສູ່ອະນາຄົດແລ້ວ ພັງຂອງພຣະເຈົ້າ ພັງຄວາມເຊື່ອ ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາລະນິກເຖິງບຸນຄຸນ ພວກເຮົາກໍຢາກຮັບໃຊ້ ຄືຢາກເຮັດຢ່າງໃດຢ່າງນຶ່ງຝາກໄວ້.

ຄຳຖາມ:

7. ແມ່ນຫຍັງຄືຄວາມແຕກຕ່າງໃນຄຳວ່າ ສາລະພາບ ແລະສຳນິກ?
8. ພຣະເຈົ້ານຳພາທ່ານຢ່າງໃດໃນເວລາທີ່ທ່ານສາລະພາບ ແລະສຳນິກ? ພຣະອົງຊື່ຂອງທາງໃຫ້ທ່ານເຫັນຫລືບໍ່? ທ່ານມີຄວາມຕ້ອງການໃນຄວາມສັມພັນນີ້ບໍ່?
9. ໃນປະສົບການຂອງທ່ານ ພຣະເຈົ້າຊົງປົດປ່ອຍທ່ານຢ່າງໃດ? ແລະໃນເວລາໃດ?
10. ແມ່ນຫຍັງຄືການຕໍ່ສູ້ດ້ານຈິດວິນຍານທີ່ທ່ານກຳລັງປະເຊີນໜ້າຢູ່ໃນປັດຈຸບັນນີ້?
11. ເປັນຫຍັງຈຶ່ງວ່າ ການລະນິກເຖິງພຣະເຈົ້າມີຄວາມສຳຄັນຫລາຍ?
12. ແມ່ນຫຍັງຄືເປົ້າໝາຍໃນຊີວິດຄຣິສຕຽນຂອງທ່ານ? ທ່ານມີປະສົບການຫຍັງແດ່?

ບພ

ບົດຮຽນທີ 4

ຖືກແຕ່ງຕັ້ງແລະຖືກສະຖາປະນາ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: 1 ຊາມູເອນ 9:1-4, 15-21; 10:1, 9-24

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: 1 ຊາມູເອນ 8-10

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ພຣະເຈົ້າໄດ້ເລືອກເອົາຊາຊູນໃຫ້ຮັບໃຊ້ເປັນກະສັດຄົນທຳອິດຂອງພວກອິສຣາເອນ.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ແມ່ນຫຍັງຫລືແມ່ນໃຜນັ້ງບັນລັງໃຈໃນຊີວິດຂອງທ່ານ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຈະເຂົ້າໃຈເຖິງເຣື່ອງວ່າແມ່ນຫຍັງຫລືແມ່ນໃຜນັ້ງບັນລັງໃຈໃນຊີວິດຂອງທ່ານ.

ຄຳນຳ

ພຣະເຈົ້າຢາກເປັນກະສັດໃນຊີວິດຂອງພວກເຮົາ. ເວລາພຣະເຈົ້າໄດ້ປົກຄອງໃນຊີວິດຂອງຊາຊູນເຫັນວ່າປະເທດຊາດກໍອຸດົມສົມບູນດີ. ເຊັ່ນດຽວກັນຖ້າພວກເຮົາຍອມໃຫ້ພຣະເຈົ້າປົກຄອງໃນຊີວິດແລ້ວ ພວກເຮົາຈະໄດ້ພົບກັບຄວາມມັ່ງຄັ້ງສົມບູນ.

ຫລັງຈາກເອົາຊະນະພວກຟິລິສຕິນທີ່ ມິສປາ 1 ຊາມູເອນ 7, ພວກອິສຣາເອນພາກັນຢູ່ຢ່າງສົງຄາດ ແຕ່ເຫັນວ່າພວກເຂົາໄດ້ເບິ່ງປະເທດເພື່ອນບ້ານປົກຄອງດ້ວຍກະສັດ (1 ຊມອ 7:14), ພວກເຂົາເກີດມີຄວາມອິດສາແລະຢາກໄດ້ກະສັດປົກຄອງຊາດ. ພວກຜູ້ນຳອິສຣາເອນທັງຫລາຍໄດ້ສັ່ງໃຫ້ຜູ້ປະກາດພຣະທັມຊາມູເອນສະຖາປະນາກະສັດໃຫ້ພວກເຂົາ, ແຕ່ພຣະເຈົ້າເຕືອນຊາມູເອນວ່າ, “ບໍ່ແມ່ນເຂົາປະຕິເສດເຈົ້າ ແຕ່ແມ່ນເຂົາປະຕິເສດເຮົາຜູ້ເປັນກະສັດຂອງພວກເຂົາ” (1 ຊມອ 8:7) ດັ່ງນັ້ນ, ຊາມູເອນໄດ້ບອກເຕືອນພວກອິສຣາເອນວ່າ ການມີກະສັດຂອງໂລກປົກຄອງນັ້ນ ຈະເປັນເຫດໃຫ້ລູກຊາຍຂອງພວກເຂົາໄປໃນສົງຄາມ, ລູກສາວຈະກາຍເປັນທາດ, ແລະຈະຕ້ອງຈ່າຍພາສີສູງ (8:10-17). ແຕ່ເຫັນວ່າປະຊາຊົນບໍ່ຍອມຟັງ ແລະພຣະເຈົ້າກໍຕັ້ງກະສັດຢ່າງມະນຸດໃຫ້ພວກເຂົາ.

ໃຫ້ເຂົ້າໃຈດີວ່າພຣະເຈົ້າມີພຣະປະສົງດີ ແລະປະທານຂອງດີໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາເວລາພຣະອົງເປັນກະສັດໃນຊີວິດ (ໂຍຮັນ 10:10). ໃນເມື່ອພວກເຮົາສແວງຫາຮາຊອນາຈັກຂອງພຣະອົງ ແລະຄວາມຊອບທັມທຸກຢ່າງຈະເປັນໄປດ້ວຍດີ (ມັດທາຍ 6:33). ຊາຊູນເປັນກະສັດຄົນທຳອິດຂອງພວກອິສຣາເອນດີພໍສົມຄວນ ຄືຮັບໃຊ້ດ້ວຍໝົດທັງຕົວ “ຫົວ, ບ່າ, ຫົວເຂົ້າ, ແລະທັງໄປ້ຕີນ.”

1. ໃຊ້ຫົວ: ຕັດສິນໃຈເຮັດອັນໃດ (1 ຊາມູເອນ 9:1-4)

ຊາຊູນມາຈາກຕະກູນເປັນຈາມິນ ຊຶ່ງເປັນເຊື້ອສາຍສຳຄັນໃນຕະກູນຂອງພວກອິສຣາເອນ. ເຫັນວ່າຊາຊູນມີຖານະດີ ມີຊື່ສຽງດີຕາມສັງຄົມມະນຸດ ເຫັນວ່າຕອນນັ້ນຖ້າມາກາງພວກອິສຣາເອນບໍ່ມີໃຜທຽບໄດ້ ເປັນ

ຄົນສູງກ່ວາຄົນອື່ນໆ (ຂໍ້ 2). ຄຳເວົ້າເຊັ່ນນັ້ນໝາຍເຖິງຮູບຮ່າງໜ້າຕາຕິ ເພາະຊາອູນເປັນຜູ້ຊາຍຄົນ “ສູງ, ດຳຂຳ, ແລະເຈົ້າຊູ້.” ຊຳບໍ່ພໍຊາອູນເປັນຄົນມີຄວາມຮັບຜິດຊອບວຽກງານໄດ້ດີ. ຕົວຢ່າງ: ເວລາໂຕລໍຂອງພໍ່ເສັງໄປ ຊາອູນໄປຊອກຫາທຸກບ່ອນທຸກທີ່ຈົນຄົນໃຊ້ຢ້ານອັນຕະລາຍ ຈຶ່ງບອກໃຫ້ຊາອູນໄປຫາຜູ້ປະກາດພຣະທັມຊາມູເອນ ເພື່ອຂໍຄຳແນະນຳໂດຍບໍ່ຮູ້ວ່າ ຊາມູເອນກຳລັງຊອກຫາຄົນຜູ້ຈະມາເປັນຜູ້ນຳຂອງພວກອິສຣາເອນ. ຊາອູນບໍ່ເປັນພຽງຄົນສູງແຕ່ຮູບຮ່າງ ແຕ່ເພິ່ນໄດ້ໃຊ້ຫົວໃນການຕັດສິນໃຈໃນຊີວິດ.

ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ສັ່ງໃຫ້ພວກເຮົາຮັກພຣະເຈົ້າຢ່າງສຸດຈິດສຸດໃຈ (ມທ 22:37). ອາຈານໂປໂລໄດ້ເຕືອນພວກເຮົາໃຫ້ກວດເບິ່ງຈິດໃຈ (ຟລປ 4:8). ໃຫ້ພິຈາລະນາໃຫ້ດີວ່າການທີ່ໃຫ້ພຣະເຈົ້າບັນຊາໃນຈິດໃຈເປັນຢ່າງໃດ? ເຮັດແນວໃດພວກເຮົາຈະມອບທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ເຂົ້າມາໃນຈິດໃຈໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າ? ເຮັດແນວໃດພວກເຮົາຈະມອບໃຫ້ພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ຊ່ອຍຕັດສິນໃຈໃນຊີວິດໄດ້? ທ່ານຈະເຮັດເໝືອນຊາອູນບໍ່ ຄືເພິ່ນໄດ້ຂໍຄວາມປຶກສາກັບພຣະເຈົ້າເວລາຕັດສິນໃຈຈະເຮັດອັນນຶ່ງອັນໃດ?

2. ໃຊ້ບ່າ: ຮັບເອົາພາຣະທັກ (1 ຊາມູເອນ 9:15-21)

ພຣະເຈົ້າພຣະເຢໂຮວາໄດ້ເວົ້າກັບຊາມູເອນກ່ອນຊາອູນມາຫາ. ພຣະອົງບອກກັບຜູ້ປະກາດພຣະທັມວ່າວັນຕໍ່ມາຈະມີຊາຍໜຸ່ມຈາກຕະກູນເປັນຈາມິນມາຫາ ແລະຊາມູເອນຕ້ອງສະຖາປະນາຄົນນີ້ໃຫ້ເປັນຜູ້ນຳຊ່ອຍຊາດອິສຣາເອນໃຫ້ພົ້ນພັຍ (ຂໍ້ 6), ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເອີ້ນໃຫ້ຊາອູນເປັນກະສັດ. ໃນພາສາເຮັບເຮີຄຳວ່າ ນາເກັດ ມີຄວາມໝາຍກວ້າງໃນການມີຕຳແໜ່ງ, ແຕ່ແນ່ນອນວ່າແມ່ນຊາອູນໄດ້ຖືກເອີ້ນຈາກພຣະເຈົ້າໃຫ້ຮັບໃຊ້. ຊາອູນຕ້ອງປະຕິບັດຕາມນ້ຳພຣະທັຍຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອເຮັດໃຫ້ຮາຊອນາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າແຜ່ອອກໄປທົ່ວໂລກ. ໂດຍສະເພາະພຣະເຈົ້າຕ້ອງການປົດປ່ອຍພວກອິສຣາເອນອອກຈາກພວກສັດຕູຣູຄີພິລິສຕິນ ເພື່ອໃຫ້ຄົນຕິດຕາມພຣະເຈົ້າໄປ ເໝືອນກັບຜູ້ປະກາດຊາມູເອນໄດ້ປະຕິບັດຢູ່ນັ້ນ.

ໃນເມື່ອຊາອູນມາເຖິງ ພຣະເຈົ້າຍັງຍິນວ່າຄົນນີ້ເປັນຜູ້ນຳຂອງອິສຣາເອນ ພຣະເຈົ້າກ່າວວ່າ, “ຊາຍຄົນນີ້ຈະປົກຄອງປະຊາກອນຂອງເຮົາ.” (ຂໍ້ 17). ຊາດອິສຣາເອນເປັນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະພຣະອົງເປັນເຈົ້າຊີວິດຂອງພວກເຂົາ, ແຕ່ພຣະເຈົ້າແຕ່ງຕັ້ງຊາອູນປົກຄອງໃນນາມຂອງພຣະອົງ. ຊາມູເອນໄດ້ບອກໃຫ້ຊາອູນກິນເຂົ້ານຳກັນ ແລະບອກວ່າມີຄົນໄດ້ພົບເຫັນຜູ້ລໍທີ່ເສັງໄປນັ້ນແລ້ວ. ຜູ້ປະກາດພຣະທັມໄດ້ກ່າວເພີ່ມວ່າປະເທດຊາດຕ້ອງເຊື່ອຟັງຊາອູນແລະຄອບຄົວໃນການນຳພາ (ຂໍ້ 12).

ຮັບພາຣະຄົນທັງຊາດແມ່ນໄດ້ແບກຂອງທັກ. ກ່ອນນີ້ບໍ່ມີຄົນອື່ນໃດເຄີຍນຳພາພວກອິສຣາເອນ ພຣະເຈົ້າໄດ້ເລືອກເອົາຊາອູນໃຫ້ເປັນຜູ້ນຳເພື່ອນຳພາ ແລະຊ່ອຍຊາດໃຫ້ພົ້ນພັຍອັນຕະລາຍຈາກພວກສັດຕູຣູເຊັ່ນກັນໃນເວລານີ້ ພຣະເຈົ້າອາດຈະເອີ້ນເອົາທ່ານເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ໃນຄຣິສຕະຈັກ ທ່ານອາດເຫັນວ່ານັ້ນເປັນພາຣະທັກບໍ່ສາມາດເຮັດໄດ້ດ້ວຍກຳລັງຂອງຕົນເອງ ແຕ່ໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າຖ້າພຣະເຈົ້າເອີ້ນແລ້ວ ພຣະອົງຈະສິດສອນໃຫ້ກຳລັງເຮັດໜ້າທີ່ໄດ້ເພື່ອເຮັດໃຫ້ແຜນການຂອງພຣະອົງສຳເຣັດ ຄົນນຳຄົນອື່ນໆ ມາຫາພຣະອົງ. ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ເຕືອນວ່າໃນເວລາພວກເຮົາຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າພາຣະ ແລະໜ້າທີ່ການງານຕ່າງໆນັ້ນຈະກາຍເປັນເບົາ ຄືພຣະຄັມພິໄດ້ບອກວ່າ “ແອກຂອງເຮົາກໍເບົາ” (ມທ 11:28-30).

3. ໃຊ້ຫົວເຂົ້າ (1 ຊາມູເອນ 10:1)

ທັງສອງຄົນຄືຜູ້ປະກາດພຣະທັມຊາມູເອນ ແລະຊາອູນໄດ້ໃຊ້ເວລາຢູ່ຮ່ວມກັນຫລັງຈາກກິນເຂົ້າຢູ່ບ້ານຂອງຊາມູເອນແລ້ວ ວັນຕໍ່ມາຊາອູນໄດ້ກັບບ້ານ ຜູ້ປະກາດພຣະທັມຊາມູເອນໄດ້ເອົານຳມັນຖອກໃສ່ທົວຂອງຊາອູນເປັນການສະຖາປະນາເພື່ອແຍກຕົວອອກຮັບໃຊ້. ໃນເວລາຊາອູນໄດ້ຄູ່ເຂົ້າລົງຕໍ່ພຣະພັກພຣະເຈົ້າ ຜູ້ປະກາດພຣະທັມໄດ້ເຈີມຊາອູນໃຫ້ເປັນຜູ້ນຳປະຊາກອນຊຶ່ງເປັນມໍຣະດົກຂອງພຣະເຈົ້າ.

ໃນເມື່ອພວກເຮົາໄດ້ຄູ່ເຂົ້າລົງດ້ວຍການຖອມຕົວ ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຈີມພວກເຮົາເພື່ອຮັບໃຊ້ພຣະອົງແລະຄົນອື່ນໆ. ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ສອນພວກເຮົາໃຫ້ອ້ອນວອນ ແລະມີຊີວິດຢ່າງຖືກຕ້ອງຄືໃຊ້ຄຳເວົ້າປະກອບດ້ວຍການປະຕິບັດ. “ຂໍໃຫ້ຮາຊອານາຈັກຂອງພຣະອົງມາຕັ້ງຢູ່ ຂໍໃຫ້ເປັນໄປຕາມນ້ຳພຣະທັຍຂອງພຣະອົງໃນສະໄໝເປັນຢ່າງໃດຂໍໃຫ້ເປັນໄປຢ່າງນັ້ນທີ່ແຜ່ນດິນໂລກ” (ມທ 6:9) ເໝືອນກັບອົງພຣະເຢໂຮວາໄດ້ເຈີມຊາອູນໃຫ້ເປັນຜູ້ນຳປົກຄອງປະຊາກອນຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຮົາກໍເຊັ່ນກັນຖ້າຖືກເຈີມຈາກພຣະເຈົ້າແລ້ວກໍຄວນປະຕິບັດເໝືອນກັນ. ພຣະຄັມພິໄດ້ກ່າວວ່າ ທຸກທົວເຂົາຈະຄູ່ລົງຕໍ່ອົງພຣະເຢຊູເວລາພຣະອົງຈະສະເດັດກັບຄືນມາຍັງໂລກຄັ້ງທີສອງ (ຟລປ 2:10).

ຫລັງຈາກຖືກເຈີມແລ້ວ ຊາອູນໄດ້ເດີນທາງຕໍ່ ແລະທຸກສິ່ງທີ່ຜູ້ປະກາດພຣະທັມຊາມູເອນໄດ້ບອກນັ້ນກໍໄດ້ກາຍເປັນຈິງ. ເຫດການນີ້ໄດ້ບອກວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ເອີ້ນເອົາຊາອູນແທ້ ເພື່ອນຳພາປະຊາກອນຂອງພຣະເຈົ້າທັງປະເທດ. ຊາອູນມີຈິດໃຈຮ້ອນຮົນຈົນຄົນອື່ນສາມາດມອງເຫັນ ພວກເຂົາຈຶ່ງຖາມວ່າມີອັນໃດເກີດຂຶ້ນ (10:11). ເວລາກັບມາຮອດບ້ານຜູ້ເປັນລູງໄດ້ຖາມເຖິງການເດີນທາງຂອກຜູງລໍ ຊາອູນໄດ້ຕອບວ່າຜູ້ປະກາດພຣະທັມຊາມູເອນໄດ້ຮັກສາຜູງລໍເອົາໄວ້ຢ່າງປອດພັຍ ແຕ່ຊາອູນບໍ່ໄດ້ບອກເຖິງການເຈີມ.

ຊາມູເອນໄດ້ເອີ້ນເອົາປະຊາຊົນໄປພົບທີ່ ມິສປາ ແລະກ່າວວ່າພຣະເຈົ້າປົດປ່ອຍພວກເຂົາອອກຈາກການເປັນທາດຈາກປະເທດເອຢິບ ແລະຄວາມທຸກຕ່າງໆ, ແນວໃດກໍຕາມປະຊາຊົນຕ້ອງການກະສັດ ຄືຜູ້ຖືກເລືອກໄວ້. ພຣະຄັມບໍ່ໄດ້ບອກວິທີການເລືອກຫລືແຕ່ງຕັ້ງແຕ່ປະການໃດ ແຕ່ເຫັນວ່າອາດແມ່ນການຈິກສລາກເພາະເປັນປະເພນີຂອງຄົນສມັຍເດີມ. ເຫັນວ່າສລາກນັ້ນຕົກໃສ່ຕະກູນເປັນຈາມິນ ຈົນທີ່ສຸດກໍມາເຖິງຊາອູນຜູ້ເປັນເຊື້ອສາຍທີ່ເລືອກໄວ້ຈາກຕະກູນພວກອິສຣາເອນ.

ເປັນໜ້າສົນໃຈຕອນນີ້ ຊາອູນໄດ້ໄປລີ້ຕົວຢູ່ຫ້ອງເກັບເຄື່ອງແຕ່ພຣະຄັມພິບໍ່ໄດ້ກ່າວວ່າເປັນດ້ວຍເຫດໃດອາດເປັນເພາະຊາອູນເປັນຄົນຂີ້ອາຍ, ຖອມຕົວ, ຫລືບໍ່ຢາກເຮັດ. ທີ່ສຸດຊາອູນໄດ້ຖືກນຳອອກມາເພື່ອໃຫ້ປະຊາຊົນເຫັນ ພວກເຂົາກໍດີໃຈເພາະຊາອູນເປັນຄົນຮູບຮ່າງດີ ເຈົ້າຊູກວ່າທຸກຄົນ ທີ່ສຸດພວກເຂົາໄດ້ປະກາດວ່າ ຊາອູນເປັນກະສັດຂອງພວກເຂົາຊຶ່ງເປັນເວລາທີ່ຊາອູນໄດ້ປົກຄອງປະຊາກອນ ແລະເປັນຕົວແທນຂອງພຣະເຈົ້າ.

ໄປ້ຕີນນ້ອຍໆສາມາດເຮັດໃຫ້ຮ່າງກາຍຂອງພວກເຮົາຍືນ ແລະຢ່າງໄປໄດ້. ຊາອູນກຳລັງຈະນຳພາປະຊາກອນຂອງພຣະເຈົ້າມຸ່ງໜ້າໄປຢ່າງເປັນຜູ້ນຳ ແລະເພິ່ນຕ້ອງການຢ່າງໄປກັບພຣະເຈົ້າຢ່າງໝັ້ນຄົງ. ຕ້ອງເຂົ້າໃຈວ່າຄວາມສາມາດຂອງພວກເຮົາມາຈາກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ໃນຖານະເປັນຕົວແທນຂອງພຣະເຈົ້າໃນໂລກນີ້ (2 ກຮທ 5:20) ພວກເຮົາຕ້ອງລະວັງວ່າທຸກບ່ອນທີ່ພວກເຮົາຢ່າງໄປ ພວກເຮົາໄດ້ປະກາດເຮືອງຂອງພຣະເຈົ້າ.

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ທຸກພາກສ່ວນຂອງຮ່າງກາຍເຮົາເປັນຂອງພຣະເຈົ້າ ພວກເຮົາຈຳເປັນຕ້ອງມອບມັນໄວ້ເພື່ອຮັບໃຊ້ພຣະອົງ. ພວກເຮົາຕ້ອງຍອມຕໍ່ພຣະເຈົ້າໃຫ້ເປັນກະສັດໃນຊີວິດຂອງພວກເຮົາ ເໝືອນກັບຊາອູນໄດ້ເຮັດ ບໍ່ວ່າຈະເຮັດຫຍັງ ໄປໃສ ຢູ່ໃນສະພາບໃດ. ຈາກຫົວເຖິງຕີນ ພວກເຮົາເປັນຂອງພຣະເຈົ້າທັງນັ້ນ. ໃຫ້ພຣະເຈົ້າປົກຄອງຈິດໃຈແລະຊີວິດ ເພາະພຣະອົງເທົ່ານັ້ນທີ່ເຮົາສົມຄວນນະມັສການ ພວກເຮົາເປັນປະຊາກອນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ.

ຄຳຖາມ:

1. ເປັນຫຍັງພວກເຮົາຕ້ອງການຜູ້ນຳໃນຊີວິດນອກຈາກພຣະເຈົ້າ?
2. ໃຜ ຫລືແມ່ນຫຍັງນັ່ງບັນລັງໃນຈິດໃຈຂອງພວກເຮົາ?
3. ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການປ່ຽນແປງຈິດໃຈຂອງພວກເຮົາບໍ່? ເຮັດແນວໃດສິ່ງນີ້ຈະເກີດຂຶ້ນໄດ້?
4. ອັນໃດເປັນຂໍ້ກະແຈເພື່ອຢາກໃຫ້ຊີວິດເຕັມໄປດ້ວຍອົງພຣະວິນຍານ?
5. ເປັນດ້ວຍເຫດໃດພວກເຮົາມັກລັ່ງເລໃຈໃຫ້ພຣະເຈົ້ານຳພາໃນຊີວິດ?
6. ມີພາກສ່ວນໃດເປັນບັນຫາບໍ່ຍອມໃຫ້ພຣະເຈົ້າ (ຫົວ, ບ່າ, ຫົວເຂົ້າ, ຫລືຕີນ)? ທ່ານຈະເຮັດແນວໃດເພື່ອໃຫ້ພຣະເຈົ້າປົກຄອງໃນຊີວິດໄດ້?

ສບ. ບຸນຈັນ ວົງສຸຣິດທຣ໌

ບົດຮຽນທີ 5

ຕັດສິນໃຈຍາກ ແລະຖືກຕ້ອງຕິຢ່າງໜັກ

- ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:** 1 ຊາມູເອນ 13:1-14
- ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:** 1 ຊາມູເອນ 13:1-14
- ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້:** ຊາອູນຍ້ານຫລາຍໂພດ ແລະຕັດສິນໃຈຜິດເໝືອນຄົນໂງ່.
- ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:** ເຮັດແນວໃດພວກເຮົາຈຶ່ງຈະບໍ່ຍ້ານຫລາຍໂພດ ແລະຕັດສິນໃຈເໝືອນ ເປັນຄົນໂງ່.
- ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້:** ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າຈົນໝົດໃຈເພື່ອຈະບໍ່ເປັນຄົນຍ້ານໂພດ ແລະຕັດສິນໃຈ ຜິດເໝືອນຄົນໂງ່.

ຄຳນຳ

ໃນເມື່ອຊາອູນຜູ້ເປັນກະສັດຂາດປະສົບການ ເມື່ອໄດ້ພົບກັບອັນຕະລາຍເພິ່ນຍ້ານຫລາຍໂພດ ແລະ ພຍາຍາມເຮັດຕາມໃຈ ແທນທີ່ຄວນຈະເຂົ້າໄປຫາພຣະເຈົ້າເພື່ອນຳພາຊ່ອຍເຫລືອ. ເວລາພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ ຊາອູນເປັນກະສັດປົກຄອງ ຊາດອິສຣາເອນຍັງໃໝ່ ເພິ່ນເລີ້ມລົງມືໂຄສະນາຕໍ່ສູ້ສັດຕູຊຶ່ງເປັນຊາດໝັ້ນຄົງ ມີທະຫານເປັນນັກຮົບທີ່ດີ. ບ່າຍນເທົ່າໃດພວກເຂົາກໍໄດ້ຕອບໂຕ້ການປະພຶດຂອງຊາອູນ ຄືໄດ້ຍົກເອົາກອງ ທັບເຕັມກຳລັງມາໂຈມຕີ ແລະໄດ້ຊັຍຊະນະ.

1. ຄວາມຕື່ນເຕັ້ນໄດ້ເລີ້ມຂຶ້ນ (1 ຊາມູເອນ 13:1-4)

ໃນເມື່ອພວກອິສຣາເອນຮຽກຮ້ອງຢາກໄດ້ກະສັດມາປົກຄອງ (1 ຊາມູ 8:5, 19-20) ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງປະ ທານຊາອູນໃຫ້ຕາມຄວາມຕ້ອງການ ແລະເຫັນວ່າຊາອູນມີຊື່ສຽງດີມາແລ້ວ ຄືເພິ່ນເປັນຜູ້ຖືກເລືອກໃຫ້ເປັນ ຄົນຮັກສາຊັບສິນທັງໝົດຂອງຊາດອິສຣາເອນ (10:22), ເພິ່ນເປັນຄົນຮູບຮ່າງສູງຊຶ່ງເປັນສັນຍາລັກວ່າເປັນ ຜູ້ມີກຳລັງແຮງ (10:33). ເຫັນວ່າຊາອູນສາມາດເປັນກະສັດໄດ້ ເພິ່ນຍັງເຄີຍເອົາຊະນະພວກອາໂມຣິດໄດ້ ທີ່ກິເລອາດ (11:11) ຊຶ່ງໄດ້ບອກວ່າເພິ່ນສາມາດນຳດ້ານທະຫານຄືກັນ.

ຊາອູນໄດ້ສ້າງກອງທະຫານຂອງພວກອິສຣາເອນ ເພິ່ນໄດ້ເລືອກເອົາທະຫານ 3,000 ຄົນ ປະມານ 250 ຈາກຜູ້ສມັກຈາກເຜົ່າຕ່າງເປັນທະຫານພຣະຣາຊວັງ. ສ່ວນຄົນອື່ນເປັນທະຫານແນວໜ້າຜູ້ມີນ້ຳໃຈຍາກປົກ ປ້ອງຮັກສາຊາດໃຫ້ໝັ້ນຄົງ ແຕ່ເຫັນວ່າພວກທະຫານຍັງຂາດອາວຸດ (13:22). ໃນຕອນນັ້ນພວກຟິລິສຕິນ ໄດ້ເປັນຜູ້ຊຳນານເຮືອງເຫລັກກ້າ ຈົນໄດ້ຈຳນ່າຍສິນຄ້າໄປຂາຍໃນປະເທດເພື່ອນບ້ານ (13:19-20). ຊາ ຕິເຫລັກກໍສ້າງດາບ, ຫອກ, ແລະຮົດມ້າໃຫ້ທະຫານຟິລິສຕິນ. ກົງກັນຂ້າມກັບພວກອິສຣາເອນເປັນຊາດທີ່ ຍັງພຸ່ມຂາດອາວຸດທາງດ້ານທະຫານ. ດັ່ງນັ້ນ, ໂຢນາທານໄດ້ພາທະຫານກອງຫລອນໄປໂຈມຕີຄ້າຍຂອງ ພວກຟິລິສຕິນທີ່ຄ້າຍເກບາຍແບບກອງໂຈນ ຈຶ່ງເປັນເຫດໃຫ້ພວກເຂົາໂຈມຕີໂຕ້ຕອບນຳຫລັງເຕັມກຳລັງ.

2. ຄວາມຍ້ານໄດ້ເກີດຂຶ້ນ (1 ຊາມູເອນ 13:5-7)

ຄ້າຍເກບາຍບໍ່ໃຫຍ່ ບັນຈຸທະຫານໄດ້ປະມານສອງສາມຮ້ອຍຄົນ. ໃນເມື່ອໂຢນາທານພາທະຫານເປັນຈຳນວນຫລາຍໄປໂຈມຕີ ກໍເຫັນວ່າເອົາຊະນະໄດ້ງ່າຍ. ພວກຟິລິສຕິນເຫັນວ່າການເຮັດຢ່າງນັ້ນແມ່ນປະກາດເຮັດສົງຄາມ ດັ່ງນັ້ນ, ພວກເຂົາໄດ້ນຳພາກອງທັບທັງໝົດຊຶ່ງປະກອບດ້ວຍທະຫານທຸກກອງໄປຕໍ່ສູ້ເຮັດໃຫ້ພວກອິສຣາເອນຍ້ານຕົກໃຈ ເລີຍພາກັນແລ່ນປີບໜີເອົາຕົວລອດໄປຄົນລະຫີນລະແຫ່ງ. ເຫດການນີ້ເປັນບັນຫາໃຫຍ່ ແລະເປັນເຫດໃຫ້ຊາອູນເສັຽຄວາມໝັ້ນໃຈ ແລະໝົດຫວັງ.

3. ໝົດກຳລັງໃຈ (1 ຊາມູເອນ 13:7-9)

ບໍ່ແມ່ນພຽງທະຫານແລ່ນໜີໄປ ເມື່ອພວກຟິລິສຕິນມາໂຈມຕີ ແຕ່ເຫັນວ່າຊາອູນເອງກໍເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຍ້ານ. ເພິ່ນຕ້ອງການໃຫ້ຜູ້ປະກາດພຣະທັມຊາມູເອນມາຊ່ອຍຢ່າງວ່ອງໄວ ເພາະຕາມປະເພນີແລ້ວ ຖ້າມີຄົນຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ນຳ ພວກເຂົາຄິດວ່າພຣະເຈົ້າສະຖິດຢູ່ນຳ.

ຜູ້ປະກາດພຣະທັມຊາມູເອນໄດ້ນັດພົບກັບຊາອູນ ແຕ່ເຫັນວ່າຊາມູເອນບໍ່ມາພາຍໃນເຈັດວັນເຮັດໃຫ້ຊາອູນຕົກສະຫ້ານຍ້ານກົວເພາະຂາດຜູ້ປະກາດພຣະທັມຢູ່ນຳ ແລະບໍ່ກ້າທີ່ຈະເຮັດສົງຄາມ. ການທີ່ຜູ້ປະກາດພຣະທັມຊຸກຊ້າເປັນໂອກາດເຮັດໃຫ້ຊາອູນຂາດຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ.

ໃນລະຍະທີ່ພວກອິສຣາເອນໄດ້ເດີນທາງໃນປ່າດິນຊາຍ ພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ໂອກາດພວກເຂົາພັກຮັ່ງຄ້າຍຕາມບ່ອນຕ່າງໆ (ຈິດບັດຊີ 9:18, 23), ເປັນເວລາລໍຄອຍຖ້າພຣະເຈົ້າ, ຄິດເຖິງກົດຄຳສັ່ງສອນ, ແລະເພື່ອປະສົບກັບພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າ ການທີ່ອິດກັນຕັນສິນໃຈລໍຄອຍຖ້າພຣະເຈົ້າເປັນການສະແດງເຖິງຄວາມເຊື່ອໃນຊີວິດຂອງຄົນທີ່ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າໄປ. ການເຮັດໃຫ້ຊາອູນອິດລໍຖ້ານັ້ນເປັນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຢາກໃຫ້ຊາອູນເຊື່ອແລະວາງໃຈໃນພຣະອົງ. ແຕ່ເຫັນວ່າ ຊາອູນອິດບໍ່ໄດ້ຈຶ່ງຕັດສິນໃຈເຮັດຕາມຕົນເອງຄິດແລະເຂົ້າໃຈ.

ສິ່ງທີ່ຊາອູນໄດ້ຮູ້ເຫັນຄື ກະສັດຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດໜ້າທີ່ຂອງປະໂລຫິດ. ສັມຍບູຮານມີຜູ້ນຳຫລາຍຄົນເຂົ້າໃຈວ່າຕົນເອງເປັນຜູ້ກາງລະຫວ່າງຄົນແລະພຣະເຈົ້າຕ່າງໆ ເຊັ່ນກະສັດຟາໂຣໃນປະເທດອີຢິບ ຄິດວ່າການເປັນກະສັດແມ່ນພຣະມາບັງເກີດ. ດັ່ງນັ້ນ, ກະສັດຈຶ່ງຖືໂອກາດວ່າຕົວເອງມີອຳນາດທາງການເມືອງແລະທາງດ້ານສາສນາອີກດ້ວຍ. ເຫັນວ່າພວກອິສຣາເອນບໍ່ໄດ້ເປັນຊາດປົກຄອງດ້ວຍກະສັດ; ແຕ່ປົກຄອງດ້ວຍພຣະເຈົ້າ. ກະສັດຂອງພວກຍິວຂຶ້ນກັບກົດຄຳສັ່ງ ແລະນຳພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງຕາຍຕົວ.

ໃນເມື່ອຊາອູນຕົກສະຫ້ານຍ້ານກົວ ເພິ່ນຈຶ່ງເຮັດເໝືອນກະສັດຝ່າຍໂລກນີ້ ຄືຕັດສິນໃຈເຂົ້າໄປໃນໜ້າທີ່ຂອງປະໂລຫິດ. ການທີ່ຊາອູນຖວາຍໃນເວລານະມັສການບໍ່ຖືກຕ້ອງແລະບໍ່ບໍຣິສຸດ ແຕ່ເພື່ອຢາກໃຫ້ພຣະເຈົ້າເຮັດດີຕໍ່ຕົນເອງ ຫລືຊ່ອຍ. ແທນທີ່ຈະອ້ອນວອນອະທິຖານດ້ວຍຄວາມເຊື່ອ ແຕ່ຊາອູນຊື້ຈ້າງພຣະເຈົ້າດ້ວຍຂອງຖວາຍ. ເຮືອງນີ້ຊາອູນຜູ້ເປັນກະສັດຄົນໃໝ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ ແລະເພິ່ນຍັງໄດ້ຝ່າຝົນໂດຍເຮັດໜ້າທີ່ຂອງປະໂລຫິດເໝືອນຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ.

4. ຜົນຮ້າຍຕາມມາ (1 ຊາມູເອນ 13:7-9)

ຊີວິດຕອນຈົບຂອງຊາອູນເປັນເວລາເສົ້າທີ່ສຸດເພາະຍ້ອນການຕັດສິນໃຈຜິດ. ຖ້າເພິ່ນຕັ້ງພັນໃນຄວາມເຊື່ອ ແທນທີ່ຈະມີຄວາມສະຫ້າມຍ້ານກົວຈົນເກີນໄປ ປະວັດຂອງຊາອູນຄົງຈົບລົງໂດຍການດີ. ຕອນນີ້ເຫັນວ່າຜູ້ປະກາດພຣະທັມກຳລັງເດີນທາງໄປຫາ ເວລາຊາອູນເລີ້ມເຜົາເຄື່ອງຖວາຍບູຊາ. ເວລາຊາມູເອນໄປຮອດເຫັນວ່າພິທີການຖວາຍສິນສຸດລົງ. ດັ່ງນັ້ນ, ຜູ້ປະກາດພຣະທັມຈຶ່ງຖາມວ່າ “ທ່ານກຳລັງເຮັດຫຍັງ?” (ຂໍ້ 11). ນີ້ເປັນຄຳຖາມທີ່ປະລາດໃຈແລະຜິດຫວັງ. ແທນທີ່ຈະຍອມຮັບເອົາຄວາມຜິດ ຊາອູນໄດ້ເວົ້າແກ້ຕົວນາໆປະການເຊັ່ນ: 1. ພວກທະຫານພາກັນໂຕນໜີ. 2. ຄວາມຜິດຕົກໃສ່ຊາມູເອນເພາະບໍ່ໄດ້ມາຕາມເວລາ. 3. ພວກທະຫານພິລິນຕິນຕັ້ງຄ້າຍໃກ້ໆ ພວກເຂົາຈະມາໂຈມຕີແນ່ນອນ. ຕ້ອງຖວາຍເພື່ອບອກໃຫ້ຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າຕ້ອງເອົາໃຈໃສ່ໃນເລື່ອງນີ້. ຄຳແກ້ຕົວຢ່າງນີ້ມີເຫດຜົນດີສຳລັບນາຍທະຫານຜູ້ບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າຂອງພວກອິສຣາເອນ. ແຕ່ສ່ວນຊາອູນແລ້ວເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ພຣະເຢໂຮວາ ແລະຈຳເປັນຕ້ອງເປັນຜູ້ຍອມຢູ່ໃຕ້ການນຳພາຂອງພຣະເຈົ້າທຸກປະການ ບໍ່ເຮັດເໝືອນຜູ້ນຳຄົນຕ່າງຊາດ. ໜ້າທີ່ອັນສຳຄັນຂອງຊາອູນຕໍ່ພວກອິສຣາເອນຄືເປັນຕົວຢ່າງທີ່ດີໃນຄວາມເຊື່ອ, ເຊື່ອຟັງພຣະບັດຍັດ, ຮັກສາພຣະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າທຸກປະການ ແຕ່ເຫັນວ່າຊາອູນໄດ້ເຮັດຜິດທຸກຂໍ້.

ພຣະເຈົ້າບໍ່ສົນພຣະທັຍໃນເລື່ອງ ເປັນຫຍັງຈຶ່ງບໍ່ເຊື່ອຟັງ ພຣະອົງບໍ່ເຈຣະຈາເຖິງເລື່ອງສິນທັມ. ຊາອູນອາດມີຂໍ້ແກ້ຕົວເປັນຮ້ອຍເປັນພັນວ່າຕົນເອງຕ້ອງຖວາຍ ແຕ່ບໍ່ເຫັນມີອັນໃດເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າຊອບພຣະທັຍ ແລະສົມຄວນທີ່ຈະຕັດສິນໃຈຖວາຍບູຊາໂດຍຕົນເອງ. ເລື່ອງນີ້ເຮັດໃຫ້ຊາອູນຕັດສິນໃຈຜິດ ເພາະເພິ່ນໄດ້ເລືອກເອົາຄວາມຍ້ານຕົກໃຈແທນທີ່ຈະຊອກສແວງຫາການນຳພາຈາກພຣະເຈົ້າ ຊາອູນໄດ້ຫັນໜີຈາກພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າ. ຊາອູນເລືອກເອົາຕົວເອງແທນທີ່ຈະຍອມຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ດັ່ງນັ້ນ, ເພິ່ນຈຶ່ງສູນເສັງທຸກສິ່ງ, ຕຳແໜ່ງ, ແຜ່ນດິນ, ແລະການຍືນຢູ່ກັບພຣະເຈົ້າ.

ຊາອູນສະແດງຄວາມຮັກຕໍ່ພຣະເຈົ້າດ້ວຍພິທີ ຄືເພິ່ນໄດ້ຖວາຍເຄື່ອງບູຊາ ແລະເອີ້ນຫາພຣະເຈົ້າ ແຕ່ສ່ວນຈິດໃຈແລ້ວບໍ່ໄດ້ຖວາຍໃຫ້ພຣະເຈົ້ານຳພາ. ກະສັດຊາອູນບໍ່ໄດ້ຮັກພຣະເຈົ້າຂອງຕົນເອງໝົດຈິດ ໝົດໃຈ ແລະໝົດກຳລັງ (2 ພຣະບັດຍັດ 6:5). ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການຄົນເຮັບເຮີຜູ້ນັ່ງບັນລັງເປັນຜູ້ຖວາຍຕົວແລະໝົດຈິດໝົດໃຈຕໍ່ພຣະອົງ. ບໍ່ໝາຍຄວາມວ່າ ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການຄົນບໍ່ຮູ້ສຸດບໍ່ມີຄວາມຜິດອັນໃດມາເປັນຜູ້ນຳພວກອິສຣາເອນ. ຕາມເພງສັຣເສີນ 103:14 ພຣະເຈົ້າຮູ້ຈັກວ່າພວກເຮົາຖືກສ້າງຂຶ້ນມາ ພຣະອົງຮູ້ວ່າພວກເຮົາມາຈາກດິນ. ການເປັນຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າຊອບພຣະທັຍ (1 ຊາມູ 13:14) ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າຄົນເຮົາຈະບໍ່ເຮັດສິ່ງຜິດ, ຕັດສິນໃຈຜິດ, ຫລືເຮັດບາບ, ແຕ່ໝາຍຄວາມວ່າຄົນເຮົາຢູ່ໃນສະພາບໃດກໍຕາມ ຈິດໃຈຂອງຄົນນັ້ນຫັນມາຫາພຣະເຈົ້າ ຄືຄົນນັ້ນຈະສາຣະພາບຄວາມອ່ອນແອຂອງຕົນເອງ ຂໍອະພິຍໂທດຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະຮັກສາຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າໄວ້ໃຫ້ດີ ເວລາເຮັດຜິດຕໍ່ພຣະເຈົ້າສິ່ງທຳອິດທີ່ພວກເຮົາຄວນເຮັດນັ້ນສຳຄັນ ຄືຍອມວ່າຕົນເອງຜິດ ບໍ່ແມ່ນຊອກຫາຂໍ້ແກ້ຕົວ. ຊາອູນຂາດຄວາມເຂົ້າໃຈ ເລີຍເອົາຄວາມຍ້ານມາແທນພຣະເຈົ້າເພິ່ນຈຶ່ງຂາດແລະຕົກໄປໃນຖານະເປັນມະນຸດ ແລະກະສັດ.

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ຄົນເຮົາມັກແກ້ບັນຫາດ້ວຍຕົນເອງຖືວ່າບັນຫາເປັນສິ່ງລົບກວນຊີວິດ ແຕ່ໃນຖານະພວກເຮົາເປັນຄຣິສຕຽນ ພວກເຮົາຄວນຈຳເອົາໄວ້ວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ອະນຸຍາດໃຫ້ບັນຫາແລະຄວາມລຳບາກເຂົ້າມາ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ຄວາມເຊື່ອໝັ້ນໃນພຣະເຈົ້າດີຂຶ້ນ. ເມື່ອມີບັນຫາຢ່າຕົກໃຈຢ້ານແລະພ້າວແກ້ມັນດ້ວຍຕົວເອງ ຄືໃຫ້ເຮັດເໝືອນເພງສັຣເສີນແນະນຳ: “ຈົ່ງຢູ່ເສີຍໆ ແລະຮູ້ເຫັນວ່າເຮົາເປັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ” (ພສສ 46:10ກ) ໃຫ້ເບິ່ງເປໂຕ ຜູ້ກຳລັງຍ່າງໄປເທິງໜ້ານ້ຳເວລາລາວປັກຕາເບິ່ງພຣະເຢຊູ ແຕ່ເມື່ອລາວເອົາສາຍຕາອອກໄປເບິ່ງສິ່ງອື່ນ ລາວກໍຈົມລົງ (ມທ 14:29-30). ເບິ່ງພຣະເຈົ້າແທນທີ່ຈະເບິ່ງບັນຫາ ເພື່ອຊ່ອຍໃຫ້ເຮົາໄດ້ຍິນສຽງຂອງອົງພຣະວິນຍານໃຫ້ພຣະອົງຊົງນຳພາ.

ຄຳຖາມ:

7. ແມ່ນຫຍັງເຮັດໃຫ້ຊາອູນຕົກສະທ້ານຢ້ານກົວ? ແລະທຸກວັນນີ້ແມ່ນຫຍັງເຮັດໃຫ້ຄົນເຮົາຢ້ານກົວ?
8. ແມ່ນຫຍັງເຮັດໃຫ້ຊາອູນບໍ່ໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າເພື່ອຊ່ອຍເຫລືອ? ເຮັດແນວໃດຄຣິສຕຽນຈະຍຶດໝັ້ນໃນຄວາມເຊື່ອເວລາປະເຊີນກັບສະພາບຢ່າງນັ້ນ?
9. ເປັນຫຍັງຈຶ່ງປັນການຍາກທີ່ຈະເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ ເມື່ອໄດ້ພົບກັບສະພາບທີ່ລຳບາກ? ເຮັດແນວໃດພວກເຮົາທີ່ເປັນຄຣິສຕຽນຈະປັກຕາເບິ່ງອົງພຣະເຢຊູໄດ້ ເມື່ອພົບກັບພັຍອັນຕະລາຍ?
10. ໃຫ້ລອງຄິດເບິ່ງເວລາໃດທີ່ທ່ານໄດ້ພົບກັບພັຍອັນຕະລາຍເຮັດໃຫ້ທ່ານຕັ້ນສິນໃຈຜິດ? ຖ້າທ່ານລໍຖ້າຄຳຕອບຈາກພຣະເຈົ້າກ່ອນຕັດສິນໃຈ ເຫັນວ່າໝາກຜົນຈະເປັນແນວໃດ?
11. ທ່ານຊອກເອົາເຫດຜົນແນວໃດມາອ້າງ ເມື່ອຕັດສິນໃຈເຮັດຜິດ?
12. ເຮັດແນວໃດທ່ານຈະກາຍເປັນຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າຊອບພຣະທັຍໃນຕົວທ່ານ?

ສບ. ບຸນຈັນ ວົງສຸຣິດທຣ໌

ບົດຮຽນທີ 6

ການເຊື່ອຟັງດີກວ່າຂອງຖວາຍ

- ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:** 1 ຊາມູເອນ 15
- ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:** 1 ຊາມູເອນ 15
- ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້:** ຊາອູນບໍ່ເຊື່ອຟັງເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າເສັງພຣະທັຍ ແລະຊາອູນເສັງບັນລັງ.
- ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:** ພວກເຮົາພຍາຍາມເຮັດດີ ແຕ່ບໍ່ມີການເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ
- ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້:** ເພື່ອພິຈາລະນາເບິ່ງວິທີຂອງຕົນເອງວ່າເຮັດດີ ແຕ່ບໍ່ມີການເຊື່ອຟັງ ຈະເປັນແນວໃດ?

ຄຳນຳ

ພຣະເຈົ້າໄດ້ສັ່ງຊາອູນຢ່າງເດັດຂາດ ແລະແຈ້ງຂ່າວດີໂດຍບໍ່ມີການແປເພີ່ມແຕ່ປະການໃດວ່າ ການບໍ່ເຊື່ອຟັງຈະຖືກລົງໂທດຢ່າງໜັກ ບໍ່ແມ່ນເຮັດຜິດແລ້ວຊອກເບິ່ງສິ່ງຕົນເອງເຮັດແລະຊອກຫາຂໍ້ແກ້ຕົວ. ຊາອູນອາດລືມໄປແລ້ວວ່າອົງພຣະເຢໂຮວາບໍ່ເປັນເໝືອນພະເຈົ້າອື່ນ ຄືເວລາເຮັດຜິດແລ້ວສາມາດແກ້ຕົວໄດ້ ໂດຍນຳເອົາຂອງມາຖວາຍ. ການເຮັດຜິດນັ້ນບໍ່ແມ່ນຂອງທັມມະດາຕໍ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ອົງສ້າງໂລກຈັກກະວານ.

1. ສັດຕູເກົາ (1 ຊາມູເອນ 15:1-3)

ພວກອາມາເລັກເປັນພິນ້ອງທ່າງໆ ຂອງພວກອິສຣາເອນເພາະພວກເຂົາເປັນລູກຂອງ ເອຊາວ (ປຖມ 36:12, 15) ແຕ່ເຫັນວ່າພວກເຂົາບໍ່ມີຄວາມສັມພັນດີຕໍ່ກັນ. ການເປັນປໍຣະປັກກັນນັ້ນເລີ້ມແຕ່ເວລາອົບພະຍົບ ເວລາພວກອາມາເລັກໂຈມຕີຕອນພວກອິສຣາເອນອອກຈາກປະເທດເອຍິບ ເດີນໄປມາໃນປ່າດິນຊາຍ. (ອພຍ 17:8). ຍ້ອນພວກເຂົາເປັນສັດຕູຕໍ່ຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າເລືອກໄວ້ ພວກເຂົາຈຶ່ງຖືກພຣະເຈົ້າຕັດສິນລົງໂທດ ພວກເຂົາບໍ່ຍອມເຮັດເໝືອນເພື່ອນບ້ານ ຣາຮັບຜູ້ຍອມຟັງຄຳສັ່ງ ແລະຍື່ມຕໍ່ພຣະກຳລັງຂອງພຣະເຈົ້າ (ໂຍຊວຍ 2:9:11). ພວກອາມາເລັກໄດ້ຂັດຂືນຄຳສັ່ງຂອງພຣະເຈົ້າຕລອດມາຄືເປັນສັດຕູຢ່າງຮ້າຍແຮງຕໍ່ພວກອິສຣາເອນ.

ມີຫລາຍຄົນບໍ່ເຫັນດີທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ທຳລາຍຄົນທັງຊາດຂອງພວກອາມາເລັກໃຫ້ດັບສູນ ພວກເຂົາຫາວ່າພຣະເຈົ້າເປັນອົງບໍ່ສັດຊື່ ຫາວ່າພຣະເຈົ້າຊອກກິນເລືອດ, ທຳຮ້າຍ, ແລະມັກແກ້ແຄນ. ແຕ່ພຣະເຈົ້າເຮັດສິ່ງຖືກຕ້ອງຕໍ່ມະນຸດທຸກຊາດຜູ້ທີ່ພຣະອົງໄດ້ສ້າງຂຶ້ນມາ. ຄົນໃນສັມຍເດີມໄດ້ຍິນເຖິງພຣະກຳລັງແລະອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າແລະຍັງຕໍ່ສູ້ ກໍໝາຍຄວາມວ່າພວກເຂົາໄດ້ປະກາດເຮັດສິ່ງຄາມກັບພຣະເຈົ້າເອງ. ໃນເມື່ອເປັນຢ່າງນີ້ມະນຸດຕໍ່ສູ້ກັບພຣະເຈົ້າ ສິ່ງສຸດທ້າຍທີ່ພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບກໍຄືຄວາມຈິບຫາຍເທົ່ານັ້ນ.

ຕາມທຳນຽມໃນສັມຍນັ້ນຖ້າເຮັດສິງຄາມແລະເສັງຊັຍ ຜູ້ເສັງນັ້ນສູນເສັງທຸກຢ່າງ: ອາວຸດ, ສັດລ້ຽງ, ດິນ ດອນຊັບສິນ, ເຮືອນ, ຂອງທີ່ມີຢູ່ ແລະປະຊາຊົນໃຫ້ແກ່ຜູ້ໄດ້ຊັຍຊະນະ. ພຣະເຈົ້າເອງເປັນຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ພວກ ອິສຣາເອນໄດ້ຮັບຊັຍຊະນະ ແລະພຣະເຈົ້າເອງເປັນຜູ້ທຳສິງຄາມຕໍ່ສູ້ພວກອາມາເລັກ ແລະທຸກສິ່ງທີ່ພວກ ອາມາເລັກມີກໍຕົກເປັນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະບໍ່ມີໃຜມີສິດທີ່ຈະເອົາສິ່ງຂອງໆພຣະເຈົ້າໄດ້ເດັດຂາດ. ດັ່ງນັ້ນ, ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງສັ່ງໃຫ້ທຳລາຍທຸກສິ່ງຢ່າງ ແລະທຸກຄົນ (ລະບຽບພວກເລວີ 6:8-11).

2. ການກະທຳຂອງຊາອູນ (1 ຊາມູເອນ 15:4-7)

ເຫັນວ່າທຳອິດຊາອູນໄດ້ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າເວລາອອກໄປຕໍ່ສູ້ກັບພວກອາມາເລັກຄືຢຸດຍິງ ເພື່ອບອກໃຫ້ ພວກເກນິດທີ່ອາໄສຢູ່ໃກ້ຄຽງຕຽມຕົວ ເພາະພວກເຂົາເປັນພັນທະມິດກັບພວກອິສຣາເອນ. ພວກເກນິດ ເປັນເຊື້ອຊາດຂອງພໍ່ເຖົ້າໂມເຊ (ຜູ້ປົກຄອງ 1:16) ຜູ້ຍິງເຜົ່ານີ້ມີຜູ້ຊື່ວ່າ ຢາເອນ ໄດ້ຂ້ານາຍພົນຂອງພວກ ການາອານຜູ້ມີຊື່ວ່າ ຊິເຊຣາ ເວລາມາພັກນອນຢູ່ບ້ານຂອງນາງ. (ຜູ້ປົກຄອງ 4:17-22), ຜູ້ຍິງເກນິດເປັນ ເພື່ອນບ້ານດີຕໍ່ພວກອິສຣາເອນ ຈຶ່ງເປັນເຫດໃຫ້ຊາອູນເຕືອນແລະບອກໃຫ້ພວກເຂົາຮູ້ກ່ອນຈະທຳສິງຄາມ ກັບພວກອາມາເລັກ. ຫຼັງຈາກພວກອາມາເລັກໄດ້ອອກຈາກຖິ່ນນັ້ນໄປແລ້ວ ຊາອູນໄດ້ນຳທະຫານອອກ ໄປຕໍ່ສູ້ ເພາະພວກເຂົາໄດ້ປມາດອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຢ່າງຮ້າງແຮງ.

3. ສິ່ງບໍ່ຄາດຜັນໄດ້ເກີດຂຶ້ນ (1 ຊາມູເອນ 15:8-12)

ຊາອູນໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບພວກອາມາເລັກໄດ້ດີ ຄືໄດ້ທຳລາຍທະຫານສັດຕູ ແຕ່ເຫັນວ່າພວກທະຫານຕົນເອງ ບໍ່ເຮັດຕາມຄຳສັ່ງຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຂ້າສັດທີ່ເຫັນວ່າເປັນໂຕອ້ວນພິດົງາມແລະຢາກ ເກັບເອົາເປັນຂອງຕົນເອງ ແລະຍັງໄດ້ຈັບເອົາເຈົ້າຊີວິດຂອງພວກອາມາເລັກຜູ້ມີຊື່ວ່າອັກອາກທັງເປັນ ແທນ ທີ່ຈະສັງຫານຕາມຄຳສັ່ງ.

ຕາມທຳນຽມຂອງກົດເຮັດສິງຄາມແລ້ວ ການທີ່ຈັບຊະເລີຍທັງເປັນນັ້ນເປັນຂອງທັມມະດາ ຜູ້ຊະນະຕ້ອງ ມັດຕາ, ຕັດໄປ້ມີ ຫລືແຖຫົວອອກກ່ອນຈະນຳໄປສະແດງໃຫ້ຄົນທັງຫລາຍເບິ່ງ ຈຶ່ງເອົາໄປປະທານໄດ້. ຖ້າ ກະສັດຜູ້ນັ້ນມີພັນທະມິດກັບຊາດອື່ນ ຜູ້ຊະນະກໍສາມາດໃຊ້ເປັນສິ່ງຂອງເຈຣະຈາແລກປ່ຽນ. ອາດເປັນເຫດ ຜົນອັນນີ້ ຊາອູນຈຶ່ງຈັບເອົາເຈົ້າຊີວິດຂອງອາມາເລັກມາທັງເປັນ.

ສ່ວນສັດລ້ຽງນັ້ນ ຊາອູນອາດຈັບເອົາມາເພື່ອຈະເອົາໄປເຜົາບູຊາ ເພາະເປັນປະເພນີໃນເມື່ອໄດ້ຮັບຊັຍ ຊະນະຕ້ອງມີການພິທີຂອບພຣະຄຸນ. ເຮັດຢ່າງນີ້ເປັນການສະແດງເຖິງຄວາມສຳເລັດຂອງກະສັດເພື່ອໃຫ້ ຄົນນິຍົມ ແລະໃຫ້ພຣະຕ່າງໆດີໃຈນຳ. ເຫັນວ່າຕາມທັມນຽມແລ້ວຊາອູນເຮັດຢ່າງນີ້ມີເຫດຜົນດີ. ສັມຍ ຂອງຊາອູນຖືວ່າການຖວາຍເຮັດໃຫ້ສິ່ງສັກສິດດີໃຈແລະຢາກຊ່ວຍເຫລືອ. ພຣະເຢໂຮວາໄດ້ເຫັນວ່າການ ກະທຳຂອງຊາອູນເປັນການຜິດຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງ ເພາະພຣະເຈົ້າເຫັນຈິດໃຈສຳຄັນກວ່າຂອງຖວາຍ. ຊາອູນ ໄດ້ໃຊ້ຄວາມເຂົ້າໃຈຢ່າງມະນຸດໄປຕີຄວາມໝາຍພຣະຣາຊ ໂອງການຂອງພຣະເຈົ້າ. ຊາອູນຢາກໃຫ້ປະຊາ ຊົນເຫັນ ຮັບຮູ້ອຳນາດຂອງຕົນເອງ ແລະຢາກຍົກຕົນເອງສູງພຽງພຣະເຈົ້າ ແທນທີ່ຈະເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້.

ການຢາກເປັນໃຫຍ່ໄດ້ເຫັນຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງ ເມື່ອຊາອູນໄດ້ເຮັດເສົາຫີນທີ່ມີຊື່ຕົນເອງຂຶ້ນທີ່ເມືອງ ຄາໂມ ເພື່ອສະແດງໃຫ້ຄົນອື່ນໄດ້ເຫັນວ່າຕົນເອງໄດ້ເອົາຊະນະຕໍ່ພວກອາມາເລັກໄດ້. ແຕ່ເຫັນວ່າການປົກຄອງ

ຂອງຊາອູນ ແລະພຣະເຈົ້ານັ້ນແຕກຕ່າງກັນ ຄືພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຮັດຕາມກິດແລະການຕົກລົງຂອງໂລກເມື່ອເຮັດເລິກ ຊາອູນຍາກມີຊື່ສຽງແທນທີ່ຈະມອບໃຫ້ພຣະເຈົ້າ.

ເຫດສັນນັ້ນ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ຕອບສນອງຕໍ່ການມັກໃຫຍ່ໄຜ່ສູງ ເຖິງແມ່ນວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ເປີດໂອກາດໃຫ້ຊາອູນປ່ຽນໃຈຍອມຕໍ່ພຣະອົງ ແຕ່ເຫັນວ່າຊາອູນບໍ່ເອົາຫົວຊາເພາະຕາຍໃຈນຳກຽດສັກສີແລະຕຳແໜ່ງເທົ່ານັ້ນ ໃນທີ່ສຸດຊາອູນກໍໄດ້ຮັບການສູນເສັງແລະໂສກເສົ້າໃນຊີວິດ. ພຣະເຈົ້າຜູ້ມີພລັງແລະອຳນາດສູງສຸດພຣະອົງໃຫ້ໂອກາດແກ່ມະນຸດເລືອກເອົາຕາມໃຈ ຈະເຊື່ອຟັງຫລືປະຕິເສດພຣະອົງໄດ້. ປໂຍກທີ່ວ່າ “ເຮົາເສັງໃຈທີ່ເອົາຊາອູນເປັນກະສັດ” ໝາຍຄວາມວ່າ, “ເຮົາເສັງໃຈທີ່ຊາອູນໄດ້ຝ່າຝືນເຮົາ...”

4. ກະສັດບໍ່ຮູ້ຈັກຜິດ (1 ຊາມູເອນ 15:13-21)

ຊາອູນບໍ່ຮູ້ຈັກຄວາມຜິດຂອງຕົນເອງ ເວລາຜູ້ປະກາດພຣະທັມຊາມູເອນມາເຖິງ ຊາອູນໄດ້ບອກເຖິງຄວາມສຳເລັດຂອງຕົນເອງທັງໝົດໄດ້ເຮັດຜິດ. ເວລາຊາມູເອນຖາມເຖິງສັດທາທຸກລາຍທີ່ຈັບເອົາມາຊາອູນຕອບແບບງ່າຍໆວ່າ “ໂງ່ແທ້” ເອົາມາເພື່ອຖວາຍບູຊາ ເພາະທຸກຄົນຮູ້ວ່າພວກເຮົາຕ້ອງການສັດເຫລົ່ານີ້ອາດມີແຕ່ຜູ້ປະກາດພຣະທັມບໍ່ເຂົ້າໃຈໃນເລື່ອງການຖວາຍ. ຕາມສາຍພຣະເນດຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວ ການເຊື່ອຟັງບໍ່ແມ່ນຊາອູນມີຄວາມຄິດດີກວ່າພຣະເຈົ້າ. ເຫັນວ່າຄວາມຄິດແລະແຜນການຂອງຊາອູນເປັນການອວດຕົວຈອງຫອງ ແລະມີຈິດໃຈບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ.

5. ໄດ້ຮັບຄວາມຂົມຂື່ນ (1 ຊາມູເອນ 15:22-23)

ໃນຂໍ້ 22 ຜູ້ປະກາດພຣະທັມໄດ້ປະກາດເຖິງຫລັກຄວາມເຊື່ອແທ້: ພຣະເຈົ້າເປັນຫ່ວງຕໍ່ສະພາບຈິດໃຈຂອງມະນຸດຫລາຍກວ່າການຖວາຍ. ເຫັນວ່າຕາມປະວັດສາດແລ້ວພວກອິສຣາເອນບໍ່ເຂົ້າໃຈດີເຖິງເລື່ອງນີ້ຄົນໃນພາກຕາເວັນອອກເປັນຄົນນັບຖືສາສນາ ບໍ່ມີຄົນໃດທີ່ບໍ່ເຊື່ອໃນພຣະ ຫລືມີພຣະເຈົ້າ. ທຸກຄົນໃນສມັຍນັ້ນເຮັດບຸນຕ່າງໆໝາຍເຖິງພວກເຂົາເປັນຄົນມີສາສນາ. ການຖວາຍບູຊາຂອງຜູ້ຖືສາສນາອາດເຮັດໃຫ້ ພຣະດີໃຈ, ແຕ່ເຫັນວ່າພວກອິສຣາເອນມີທຳນຽມແຕກຕ່າງເວລາມີການຖວາຍກໍເພື່ອຄວາມຜິດບາບ.

ເຫັນວ່າພວກອິສຣາເອນກໍມັກເຮັດເໝືອນຊາດອື່ນໃນພຣະວິຫານ ພວກເຂົາເລີຍເຫັນວ່າການຖວາຍເປັນພຽງພິທີໃນເວລານະມັສການ ຈຶ່ງເປັນເຫດໃຫ້ພວກເຂົາສູນເສັງພຣະວິຫານ ແລະຖືກຈັບໄປເປັນຊະເລີຍຢູ່ຕ່າງແດນ. ພຣະເຈົ້າຍັງໄດ້ຕັດສິ່ງຜ່ານທາງຜູ້ປະກາດພຣະທັມ ໃຫ້ພວກອິສຣາເອນປະຖິ້ມຂອງຖວາຍທີ່ຂາດຄວາມໝາຍ ແລະເຮັດເປັນພຽງພິທີການເທົ່ານັ້ນ (ເອຊາຢາ 1:13-14; ອາໂມດ 5:21). ເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ເປີດໂອກາດໃຫ້ຊາອູນຫລາຍເທື່ອ ແຕ່ຍັງປະຕິເສດເພາະຕົນເອງຢາກເປັນໃຫຍ່. ດັ່ງນັ້ນ, ດ້ວຍເຫດຜົນຢ່າງນີ້ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ປິດຊາອູນອອກຈາກບັນລັງ.

6. ຂໍ້ແກ້ຕົວເປົ່າ (1 ຊາມູເອນ 15:24-34)

ໃນເມື່ອສອບຖາມເຖິງຄວາມຜິດ ຊາອູນຍອມ ແຕ່ຍັງຊອກຫາຂໍ້ແກ້ຕົວວ່າຕົນເອງຍັງເປັນຜູ້ສັດຊື່ຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ເລີຍຖິ້ມໂທດວ່າມີຄົນບອກໃຫ້ເອົາສັດນີ້ເປັນເຄື່ອງຖວາຍ. ຊາອູນໄດ້ຂໍໂທດຈາກຜູ້ປະກາດຊາມູເອນ

ແທນທີ່ຈະຂໍນໍາພຣະເຈົ້າ. ກ່ອນຊາມູເອນໄດ້ຈາກໄປ ຊາອູນໄດ້ຈອງເສື້ອເພິ່ນໄວ້ ຍ້ານຕົນເອງຖືກລົງໂທດ ຈາກພຣະເຈົ້າ ຊາມູເອນໄດ້ປະກາດວ່າພຣະເຈົ້າຂອງອິສຣາເອນບໍ່ເປັນເໝືອນພຣະອື່ນທີ່ສາມາດຈ້າງໄດ້ ດ້ວຍຂອງຖວາຍ ໂທດທີ່ເຮັດຜິດຈະຕົກຖືກຊາອູນຢ່າງຫລີກບໍ່ໄດ້.

ຊາອູນຕ້ອງການຜູ້ປະກາດພຣະທັມຢູ່ຄຽງຂ້າງເພື່ອໃຫ້ຄົນອື່ນເຫັນວ່າຕົນເອງໄດ້ຍອມຜິດແທ້ ແຕ່ຕົວຈິງ ແມ່ນຢາກອວດຕໍ່ປະຊາຊົນອິສຣາເອນວ່າຕົນເອງເຮັດຖືກຕ້ອງພຽງພາຍນອກ. ຜູ້ປະກາດພຣະທັມ ຊາມູ ເອນໄດ້ຖວາຍເຄື່ອງບູຊາຕໍ່ພຣະເຈົ້າກັບຊາອູນ ແຕ່ບໍ່ແມ່ນການຖວາຍເພື່ອຂໍອະພິຍເພື່ອຊາອູນ ແຕ່ແມ່ນ ເພື່ອນໍາເອົາພຣະກຽດຄືນມາຫາພຣະເຈົ້າ. ຫລັງຈາກນັ້ນແລ້ວຊາມູເອນໄດ້ເອີ້ນເອົາເຈົ້າຊີວິດຂອງພວກອາ ມາເລັກຜູ້ມີຊື່ວ່າ ອັກອາກ ອອກມາຈາກຄູກເພື່ອໃຫ້ຄົນເບິ່ງ ພຣະເຈົ້າໄດ້ສັ່ງໃຫ້ຊາມູເອນສັງຫານເໝືອນສັດ ຖວາຍບູຊາ ການເຮັດດັ່ງນີ້ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຊົນຢາກເກງພຣະເຈົ້າ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ເຮັດເໝືອນຊາອູນ.

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ຕາມທໍານຽມມະນຸດແລ້ວ ຊາອູນບໍ່ໄດ້ເຮັດຜິດອັນໃດ ແຕ່ພຣະເຈົ້າບໍ່ສົນໃຈມາດຕະຖານຂອງມະນຸດເຖິງ ເລື່ອງຖືກຫລີຜິດ. ພຣະເຈົ້າມີມາດຕະຖານຂອງພຣະອົງເພື່ອຕັດສິນທັງໃຈແລະຄວາມຄິດຂອງມະນຸດເຮົາ ການທີ່ຈະໄຈ້ແຍກວ່າອັນໃດແມ່ນການບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ ແລະຊອກຫາຂໍ້ແກ້ຕົວເປັນການຕໍ່ສູ້ພຣະເຈົ້າອົງ ຍິ່ງໃຫຍ່ແລະທ່ຽງແທ້.

ພຣະເຈົ້າເຂົ້າໃຈເລື່ອງມະນຸດດີ ເຖິງແມ່ນຄົນຊອບທັມກໍຍັງອາດເຮັດຄວາມຜິດຢູ່. ການທີ່ມີຈິດໃຈເຂົ້າ ຫາພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ໝາຍເຖິງປາສຈາກຄວາມບາບ ແຕ່ແມ່ນການຢາກຄືນທີ່ກັບພຣະເຈົ້າ ພຣະທັມ 1 ໂຢຮັນ 1:9 ໄດ້ເຕືອນພວກເຮົາວ່າພຣະເຈົ້າກຽດຊັງຂໍ້ແກ້ຕົວຂອງພວກເຮົາ ແລະພຣະອົງພ້ອມທີ່ຈະໃຫ້ອະພິຍ ໃຫ້ ພວກເຮົາຄືນດີກັບພຣະອົງສເມີ.

ຄໍາຖາມ:

13. ຊາອູນເຮັດແນວໃດໃນເມື່ອຮູ້ວ່າຕົນເອງໄດ້ເຮັດຜິດບາບຕໍ່ພຣະເຈົ້າ?
14. ຄົນເຮົາມັກເຮັດອັນໃດ ເມື່ອຕົນເອງເຮັດຜິດບາບຕໍ່ພຣະເຈົ້າ?
15. ມີພາກສ່ວນໃດໃນຊີວິດຂອງທ່ານຈະເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າແຕ່ລະວັນນັ້ນຍາກຫລາຍ?
16. ທ່ານເຄີຍດັດແປງສິ່ງພຣະເຈົ້າບອກໃຫ້ເຮັດນັ້ນບໍ່? ດ້ວຍເຫດອັນໃດ?
17. ຖ້າພຣະເຈົ້າເອົາຈິດໃຈຂອງທ່ານ ແລະການກະທໍາອອກມາໃຫ້ຄົນອື່ນເຫັນ ທ່ານຄິດວ່າມັນຈະເປັນ ຮູບຢ່າງໃດ?

ສບ. ບຸນຈັນ ວົງສຸຣິດທຣ໌

ບົດຮຽນທີ 7

ພຣະເຈົ້າເບິ່ງທີ່ຈິດໃຈ

- ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:** 1 ຊາມູເອນ 16
- ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:** 1 ຊາມູເອນ 16
- ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້:** ດາວິດເປັນກະສັດຂອງພວກອິສຣາເອນຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າເລີ່ມພໍພຣະທັຍ.
- ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:** ເປັນດ້ວຍເຫດໃດພວກເຮົາຈຶ່ງມັກຕັດສິນກັນດ້ວຍການເບິ່ງພາຍນອກ?
- ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້:** ພິຈາລະນາເບິ່ງວິທີຂອງພຣະເຈົ້າເອົາມາປະກອບໃຊ້ໃນຊີວິດເມື່ອເບິ່ງຄົນອື່ນ.

ຄຳນຳ

ບໍ່ມີຜູ້ໃດເມື່ອເບິ່ງຄົນທີ່ເປັນພະຍາດ ໂພລີໂອ ຜູ້ໃຊ້ໄມ້ເທົ່າຊ່ອຍຕົນເອງຍ່າງໄປມາ ວ່າວັນນຶ່ງເດັກຄົນນີ້ຈະກາຍເປັນນັກກິລາໂອລິມປິກຜູ້ໄດ້ຮັບຫລຽນຄຳ. ຄົນນັ້ນແມ່ນຜູ້ຍິງທີ່ມີຊື່ວ່າ ວິວມາ ຮູດອບຮ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ທຸກຄົນແປກໃຈເພາະນາງເປັນຜູ້ແລ່ນໄວທີ່ສຸດໃນໂລກໃນປີ 1960.

ເຫັນວ່າຮ່າງກາຍພາຍນອກອາດຫລອກລວງຕາພວກເຮົາກໍໄດ້. ເຢຊີທີ່ເມືອງເບັດເລເຮັມມີລູກຊາຍທີ່ເຂັ້ມແຂງຈຳນວນແປດຄົນ. ຖ້າບອກໃຫ້ພວກອິສຣາເອນໃຫ້ເລືອກເອົາຄົນໃດຄົນນຶ່ງໃນຈຳພວກນີ້ ເຫັນວ່າພວກເຂົາຈະເລືອກເອົາຄົນສູງ ຮູບຮ່າງດີ ຄົນນັ້ນແມ່ນ ເອລີອາບລູກກິກ. ແຕ່ເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ເບິ່ງເຫັນແຕກຕ່າງກັບພວກອິສຣາເອນ ເພາະພຣະອົງໄດ້ເບິ່ງທາງໃນຜູ້ຖວາຍຈິດໃຈ ແລະເຊື່ອຟັງພຣະອົງ. ສິ່ງທີ່ພຣະອົງມີໃນພຣະທັຍຂອງພຣະອົງນັ້ນໄດ້ມີຢູ່ໃນຊີວິດຂອງດາວິດ ຜູ້ເປັນລູກຫລ້າສຸດໃນຄອບຄົວ. ໃນຕົວຂອງດາວິດປະກອບດ້ວຍຄວາມສາມາດ ແລະມີຄຸນນະສົມບັດທີ່ຈະເປັນຜູ້ນຳທີ່ສັດຊື່ຕໍ່ພຣະເຈົ້າ.

1. ເປັນເວລາປ່ຽນແປງ (1 ຊາມູເອນ 16:1-5)

ຊາມູເອນໃນຖານະເປັນຜູ້ຫລໍ່ຫລອມຊາອູນ ໄດ້ເສັງໃຈທີ່ເຫັນກະສັດກາຍເປັນຄົນຜິດພາດແລະບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ. ພຣະອົງໄດ້ບອກໃຫ້ຊາມູເອນເຮັດອັນນຶ່ງເພື່ອເປັນການປອບໃຈຜູ້ປະກາດພຣະທັມ ຄືໃຫ້ໄປຊອກເອົາຄົນນຶ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຊອບພຣະທັຍມາເປັນກະສັດແທນ.

ງານທີ່ພຣະເຈົ້າບອກໃຫ້ເຮັດນັ້ນຍາກຫລາຍເພາະ ຊາມູເອນຍ້ານອັນຕະລາຍເພາະຊາອູນມີໃຈແຂງກະດ້າງແລະອວດໂຕ ເຫັນວ່າຊາອູນຈະບໍ່ປະຕຳແໜ່ງງ່າຍໆ. ຖ້າຊາມູເອນໄປເຈີມຄົນອື່ນມາເປັນກະສັດແທນ ຊາອູນອາດຖືວ່າເປັນຄົນຂາຍຊາດ ຄືມີໂທດເຖິງຕາຍ. ບໍ່ພຽງແຕ່ທີ່ນັ້ນຊີວິດຂອງກະສັດຄົນໃໝ່ອາດບໍ່ປອດພ້ຍ ຈຳເປັນຊາມູເອນຕ້ອງຮັກສາຄຳສັ່ງຂອງພຣະເຈົ້າໄວ້ສາກອນ.

ກ່ອນສ້າງພຣະວິຫານຂຶ້ນໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມ ກໍມີຫລາຍໝູ່ບ້ານໄດ້ສ້າງບ່ອນບູຊາເພື່ອໃຊ້ເປັນສະຖານທີ່ນະມັສການ. ພວກປະໂຮທິດ ແລະຜູ້ປະກາດພຣະທັມກໍຮ່ວມເປັນຜູ້ນຳພິທີຖວາຍບູຊາຕາມບ່ອນຕ່າງໆ.

ຈິ່ງເປັນເຫດໃຫ້ຊາມູເອນເດີນທາງໄປເປັນປະຈຳທົ່ວປະເທດ (1 ຊມອ 7:16). ໃນເມື່ອຊາມູເອນໄດ້ມາເຖິງກຸງເຢຣູຊາເລັມ ປະຊາຊົນພາກັນແຕກຕື່ນຍ້ານພັຍພິບັດຈະມາເຖິງພວກເຂົາ ແຕ່ຜູ້ປະກາດພຣະທັມຊາມູເອນໄດ້ໝູນໃຈບໍ່ໃຫ້ຍ້ານກົວ ບອກວ່າເພິ່ນມາຫາຄອບຄົວຂອງເຢຊີເພື່ອຮ່ວມຮັບປະທານອາຫານນຳ ແລະເຂົ້າຮ່ວມພິທີຖວາຍເຄື່ອງບູຊາ. ຕາມທັມນຽມແລ້ວພວກເຖົ້າແກ່ຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມພິທີຢ່າງນີ້ຕ້ອງຊຳຮະລ້າງຕີນເອງເປັນເຄື່ອງໝາຍເຖິງຊຳຮະໃຫ້ສະອາດພາຍໃນ. ເຫັນວ່າຊາມູເອນໄດ້ເປັນປະທານໃນເຣື່ອງຢ່າງນີ້ຕໍ່ຄອບຄົວເຢຊີ ຄົນທັງຫລາຍຈິ່ງສິນລະວົນກັນໃນພິທີອັນນີ້.

ທ່ານເຢຊີເປັນຄົນທີ່ຄົນທັງຫລາຍນັບຖື ພຣະເຈົ້າຍັງອວຍພຣະພອນໃຫ້ທ່ານມີລູກຊາຍເຖິງແປດຄົນ ແລະລູກສາວສອງຄົນ ເປັນສັນຍາລັກວ່າພຣະເຈົ້າຊອບພຣະທັຍ (1 ຊມອ 17:12; 1 ຂ່າວຄາວ 2:13-16). ເຊື້ອສາຍຄອບຄົວນີ້ເປັນຄອບຄົວພິເສດຖ້າມາກາງເພື່ອນຜູງທັງຫລາຍ ເພາະແມ່ເຖົ້າໃຫຍ່ມີຊື່ວ່າ ຣາຮາບ ເປັນຍິງທີ່ຊ່ອຍພວກນັກສືບໃນເມືອງເຢຣິໂກເວລາພວກອິສຣາເອັນສິ່ງນັກສືບອອກໄປ ນາງຍັງນັບຖືພຣະເຈົ້າພຣະເຢໂຮວາ. ລູກຊາຍຂອງນາງຊື່ວ່າ ໂບອາດໄດ້ແຕ່ງງານກັບນາງຮູດ ນາງໄດ້ກາຍເປັນຜູ້ມີຄວາມເຊື່ອຜ່ານທາງແມ່ຍ່າຊື່ວ່າ ນາໂອມີ (ຮູດ 1:16). ພຣະເຈົ້າມີພຣະປະສົງຢາກໃຫ້ຄົນທຸກຊາດໄດ້ເຂົ້າມາໃນຄວາມເຊື່ອເພື່ອຈະເປັນປະຊາກອນຂອງພຣະເຈົ້າ (ປຖມ 12:3).

ພຣະເຈົ້າໄດ້ເລືອກເອົາຄອບຄົວເຢຊີໃຫ້ເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຕາມເຊື້ອສາຍຂອງເຜົ່າຢູດາ. ຢາໂຄບກ່ອນຕາຍໄດ້ທຳນວາຍເອົາໄວ້ວ່າ, “ລາວຖືໄມ້ຄ້ອນຂອງກະສັດ ແລະວາງໄວ້ທີ່ຫວ່າງຕີນຂອງລາວ ລາວຈະຄຸ້ມຄອງດ້ວຍອຳນາດຂອງຕີນຈົນກວ່າຜູ້ສົມຄວນຈະມາ ແລະປົກຄອງປະຊາຊົນທຸກທົ່ວໜ້າ.” (ປຖມ 49:10). ບໍ່ແມ່ນແຕ່ຢາໂຄບໄດ້ທຳນວາຍເອົາໄວ້ເທົ່ານັ້ນວ່າຈະມີກະສັດອອກມາຈາກຕະກູນຢູດາປົກຄອງພວກອິສຣາເອນ ແຕ່ຍັງກ່າວເຖິງອົງພຣະເມຊີອາອອກມາຈາກເຜົ່ານີ້ ການທີ່ເຢຊີຢູ່ເມືອງເບັດເລເຮັມໄດ້ເປັນສັນຍາລັກອັນທີສອງເຖິງພຣະເມຊີອາ (ມີກາ 5:2), ນີ້ເປັນຄຳພະຍານຈາກສອງຢ່າງທີ່ກ່າວເຖິງອົງພຣະເມຊີອາ (ພພຍສອງ 19:15).

ແມ່ຂອງຊາມູເອນເປັນຄົນທຳອິດໃນພຣະທັມທີ່ໄດ້ກ່າວເຖິງຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າສະຖາປະນາ ຫລີເຈີມ (1 ຊມອ 2:10). ຊາມູເອນເປັນເຄື່ອງມືຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຊ້ເພື່ອຄັດເລືອກເອົາເຊື້ອສາຍຂອງດາວິດຄີເປັນກົກເຄົ້າ ແລະພຣະເມຊີອາຈະມາຈາກເຊື້ອສາຍນີ້.

2. ຄວາມເຂົ້າໃຈທຳອິດ (1 ຊາມູເອນ 16:6-13)

ເຫັນວ່າທີ່ແລກລູກຊາຍກົກຂອງເຢຊີສົມຄວນເປັນກະສັດ ເອລີອາບເປັນຄົນສູງເຈົ້າຊູ້ ແລະມີຄຸນສົມບັດດີທີ່ພວກອິສຣາເອນຕ້ອງການ. ເວລາຜູ້ປະກາດພຣະທັມເຫັນຄົນນີ້ກໍຄິດວ່າແມ່ນແລ້ວ, ແຕ່ວ່າພຣະເຈົ້າເຫັນຄົນອື່ນເພາະພຣະອົງກ່າວວ່າ, “ທາງນອກກາຍບໍ່ມີຄວາມໝາຍຕໍ່ເຮົາ,” ພຣະອົງຈິ່ງບອກຊາມູເອນ, “ເຮົາສົນໃຈສະພາບຈິດໃຈທາງໃນ.” ມະນຸດມັກເບິ່ງຄວາມງາມມີຮູບຮ່າງແຂງແຮງ, ແຕ່ພຣະເຈົ້າເຫັນຄຸນຄ່າອັນໜັ້ນຄົງທີ່ມີຢູ່ໃນບຸກຄະລິກລັກສະນະຂອງມະນຸດ. ລູກຊາຍຂອງເຢຊີແຕ່ລະຄົນໄດ້ຢ່າງໄປຕໍ່ໜ້າຜູ້ປະກາດພຣະທັມ ແລະແຕ່ລະຄົນກໍຖືກປະຕິເສດ.

ຕາມຄວາມເຫັນຂອງມະນຸດແລ້ວຕ້ອງແມ່ນລູກຊາຍກົກເປັນຜູ້ມີສິດ ຜູ້ເປັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ອພຍ 13:1-2). ຕາມທຳນຽມພວກຍິວແລ້ວລູກຫລ້າບໍ່ມີກຽດແຕ່ປະການໃດ ເປັນຄົນເຮັດວຽກບ້ານແລະເປັນຄົນລ້ຽງ

ສັດ. ເມື່ອຜູ້ປະກາດພຣະທັມຊາມູເອນໄດ້ເຊີນໃຫ້ຄອບຄົວເຢຊີມາເປັນແຂກໃນພິທີຖວາຍບູຊາ ຜູ້ເປັນພໍ່ຈຶ່ງໄດ້ປະລຸກຫລ້າເບິ່ງສັດຢູ່ໃນທົ່ງນາ ໃຫ້ຜູ້ໃຫຍ່ແລະສຳຄັນໄປຮ່ວມພິທີການຕ່າງໆ. ເປັນສິ່ງແປກທີ່ຊາມູເອນໄດ້ລໍຖ້າດາວິດກ່ອນເຮັດພິທີການ ເຖິງແມ່ນໃນຄອບຄົວບໍ່ມີຜູ້ໃດເຫັນຄວາມສຳຄັນຂອງລູກຫລ້າ ແຕ່ວ່າພຣະເຈົ້າເຫັນຄຸນສົມບັດທຸກຢ່າງຜູ້ເປັນກະສັດຂອງພວກອິສຣາເອນ: ຄືມີຈິດໃຈໝັ້ນຄົງໃນພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມເຊື່ອ, ຖວາຍຕົນ, ແລະເຊື່ອຟັງ (1 ຊມອ 13:14).

ຊາດອື່ນໄດ້ໃຊ້ນ້ຳມັນໝາກອກເທດທາງຫົວເພື່ອສະຖາປະນາເປັນກະສັດ, ແຕ່ພວກອິສຣາເອນໄດ້ໃຊ້ເພື່ອເປັນສັນຍາລັກແຍກອອກໄວ້ເພື່ອຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ. ພິທີຢ່າງນີ້ແມ່ນການຜູກມັດລະຫວ່າງພຣະເຈົ້າແລະຄົນທີ່ຖືກເຈີມອີງຕາມກົດບັດຍັດ ເພື່ອໃຫ້ປົກຄອງປະຊາກອນຢ່າງຖືກຕ້ອງແລະ ມີສິນທັມ. ເພື່ອຈະເຮັດໜ້າທີ່ນີ້ໄດ້ ພຣະເຈົ້າປະທານພຣະວິນຍານໃຫ້ໃນການປົກຄອງປະຊາຊົນແລະປະເທດຊາດ.

ໃນພຣະຄັມພີເດີມທີ່ກ່າວວ່າ “ອົງພຣະວິນຍານໄດ້ມາເພື່ອໃຫ້ກຳລັງ” ບໍ່ເໝືອນອົງພຣະວິນຍານໄດ້ສະເດັດເຂົ້າມາຢູ່ໃນຊີວິດ ໃນພຣະຄັມພີໃໝ່ເວລາພວກເຮົາໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນເພາະໃນພຣະຄັມພີໃໝ່ອົງພຣະວິນຍານສະຖິດຢູ່ນຳຕລອດໄປ ແຕ່ໃນສະມັຍເດີມມາຢູ່ພຽງຊົ່ວຄາວ. ກ່ອນອົງພຣະເຢຊູສະເດັດເຂົ້າມາໃນໂລກ ພຣະບິດາໄດ້ສົ່ງອົງພຣະວິນຍານເພື່ອໃຫ້ກຳລັງແກ່ຜູ້ປະກາດພຣະທັມແລະກະສັດເພື່ອຮັບໃຊ້ພິເສດ. ການມີອົງພຣະວິນຍານໝາຍເຖິງເພື່ອເຮັດວຽກງານທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງ.

ການສະຖາປະນາຊາອູນແລະດາວິດແຕກຕ່າງກັນຄື ຜູ້ປະກາດພຣະທັມຊາມູເອນໄດ້ເປັນຜູ້ເຈີມທັງສອງຄົນ ແຕ່ສ່ວນຊາອູນໃນສະຖານທີ່ສ່ວນຕົວ ດາວິດຊ້ອງໜ້າໝົດທັງຄອບຄົວ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດດັ່ງນີ້ເພື່ອໃຫ້ຜູ້ເປັນອ້າຍທັງຫລາຍເຂົ້າໃຈວ່າແມ່ນພຣະເຈົ້າເອງເປັນຜູ້ເຈີມໃຫ້ມີຕຳແໜ່ງສູງເພື່ອປົກຄອງອ້າຍ ເຖິງແມ່ນຈະເປັນການກົງກັນຂ້າມກັບທຳນຽມໃນສະມັຍນັ້ນ. ຖ້າໃຜບໍ່ຮັບເອົາຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າແຕ່ງຕັ້ງກໍໝາຍເຖິງປະຕິເສດພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ.

3. ຄວາມສັມພັນແນວໃໝ່ (1 ຊາມູເອນ 16:14-23)

ເມື່ອດາວິດຖືກເຈີມຂຶ້ນ ຊາອູນກໍບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນການເລືອກຂອງພຣະເຈົ້າອີກຕໍ່ໄປ. ອົງພຣະວິນຍານທີ່ເຄີຍຢູ່ກັບຊາອູນກໍໄດ້ສະເດັດມາຢູ່ກັບດາວິດ. ການທີ່ພຣະເຈົ້າຖອນພຣະວິນຍານອອກຈາກຊາອູນເຮັດໃຫ້ຕົນກາຍເປັນຄົນບໍ່ກ້າຫານ, ຂາດຄວາມໝັ້ນໃຈ, ກາຍເປັນຄົນວ່າງເປົ່າໂດດດ່ຽວ ແລະຂີ້ຍ້ານ.

ໃນພຣະຄັມພີໃຊ້ຄຳເວົ້າວ່າ “ວິນຍານຊົ່ວ” ບອກເຖິງສະພາບຂອງຊາອູນຫລັງຈາກອົງພຣະເຈົ້າໄດ້ຖອນພຣະວິນຍານອອກໄປ. ໃນຕອນນັ້ນພຣະເຈົ້າໄດ້ລົງໂທດຄົນໃຫ້ເຈັບເປັນ (ຈິດບັດຊີ 12:10, 2 ກະສັດ 5:27, 2 ຂ່າວຄາວ 26:19-21), ພຣະເຈົ້າອາດເຮັດໃຫ້ຊາອູນເສັງສມອງ. ການທີ່ຂາດການນຳພາຈາກພຣະເຈົ້າຊາອູນເຮັດຫຍັງບໍ່ໄດ້ເພາະຮູ້ຕົນວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ປະຕິເສດຕົນ (1 ຊມອ 15:23) ເລີຍກາຍເປັນຄົນໝົດຕຳແໜ່ງ. ດັ່ງນັ້ນ, ຊາອູນກາຍເປັນຄົນຍ້ານຫລາຍເກີນໄປ ແທນທີ່ຈະເຂົ້າໄປຫາພຣະເຈົ້າ ເພິ່ນໄດ້ເດີນທາງອອກຈາກພຣະເຈົ້າຈຶ່ງເປັນເຫດໃຫ້ເພິ່ນໄດ້ຮັບຄວາມເປັນທຸກດ້ານຮ່າງກາຍ ແລະດ້ານຈິດໃຈຢ່າງໃຫຍ່.

ເວລາໝົດຄວາມຫວັງ ຊາອູນໄດ້ຫັນໄປໃຊ້ສຽງດົນຕີເພື່ອປອບໃຈຊຶ່ງບໍ່ເປັນການເຂົ້າໄປຫາພຣະເຈົ້າໂດຍຕົງ ແຕ່ເປັນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງສ້າງ. ພຣະເຈົ້າໃຫ້ດາວິດຮູ້ຈັກສຽງດົນຕີເພື່ອແນະນຳເພິ່ນເຂົ້າໄປເປັນ

ຄອບຄົວກະສັດ. ດາວິດມີຄຸນນະວຸດທິຫລາຍຢ່າງນອກເໜືອຮູບຮ່າງພາຍນອກ ພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຊ້ດາວິດໃຫ້ຄົນອື່ນເຫັນເຊັ່ນ: ເປັນຄົນໜຸ່ມສາມາດຂຽນກາບກອນ ເປັນນັກຕໍ່ສູ້ທັງກ້າຫານ ເປັນຄົນຖວາຍຕົວຕໍ່ພຣະເຈົ້າ, ເປັນນັກດົນຕີສາມາດຊ່ອຍຊາອູນເວລາຖືກຄວາມກົດດັນເຂົ້າມາຄອບຄອງໃນຈິດໃຈ.

ເຫັນວ່າຊາອູນໄວ້ໃຈນຳສຽງດົນຕີຫລາຍຂຶ້ນ ເພິ່ນຈຶ່ງແຕ່ງຕັ້ງດາວິດເປັນຜູ້ຖືເຄື່ອງທະຫານ ຕຳແໜ່ງນີ້ແມ່ນເປັນອົງຄະຮັກສ່ວນຕົວ. ດາວິດເປັນລູກຊາຍຫລ້າໃນຄອບຄົວໄດ້ກາຍເປັນຜູ້ສຳຄັນຂອງກະສັດຊາອູນດາວິດໄດ້ຮຽນເຮືອງກົດໝາຍ, ການປົກຄອງ, ແລະສົງເຄາະ. ເມື່ອເຖິງເວລາແລ້ວ ຜູ້ເປັນຄົນລ້ຽງສັດ ພຣະເຈົ້າກໍຍົກໃຫ້ເປັນຜູ້ປົກຄອງຂອງອິສຣາເອນ.

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ຄວາມງາມທາງນອກອາດຫລອກລວງສາຍຕາເພາະທາງໃນອາດເຕັມໄປດ້ວຍຢາເປື້ອ ພຣະເຈົ້າເຫັນຄຸນຄ່າຂອງຄົນຢູ່ທາງໃນ. ເມື່ອອັດສາວິກ ໄປໂລໄດ້ກ່າວເຖິງຜົນຂອງພຣະວິນຍານ: ຄວາມຮັກ, ຄວາມ ຍິນດີ, ສັນຕິສຸກ, ຄວາມອິດກັ້ນໄວ້ນານ, ຄວາມປານີ, ຄວາມດີ, ຄວາມສັດຊື່, ຄວາມສຸພາບອອນຫວານ, ແລະຄວາມຮູ້ຈັກບັງຄັບຕົນ (ຄາລາເຕັງ 5:22-23) ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ແມ່ນພຣະລັກສະນະຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະແມ່ນຜູ້ທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍອົງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະພຣະເຈົ້າຕ້ອງການເຫັນໃນຊີວິດຂອງຄຣິສຕຽນ. ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເປັນມາຕະຖານທີ່ພຣະເຈົ້າໃຊ້ຕັດສິນຄົນອື່ນ. ໜ້າທີ່ຂອງຜູ້ທີ່ເຊື່ອຄຣິສຕຽນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໃຊ້ ເບິ່ງເຫັນຊີວິດຂອງຄົນອື່ນໂດຍບໍ່ຕ້ອງໃຫ້ມາຕະຖານຂອງໂລກຊັກຈູງຈິດໃຈ.

ຄຳຖາມ:

18. ພຣະເຈົ້າໄດ້ເລືອກເອົາກະສັດຂອງພວກອິສຣາເອນແຕກຕ່າງກັບມາຕະຖານຂອງມະນຸດເຮົາແນວໃດ? ຜູ້ປະກາດພຣະທັມຊາມູເອນ ແລະຄອບຄົວຂອງດາວິດໄດ້ເຮັດຫຍັງແດ່ກັບສິ່ງພຣະເຈົ້າເລືອກ?
19. ທ່ານເຄີຍຕັດສິນຄົນຜິດບໍ່ເວລາເຫັນຄົນນັ້ນຄັ້ງແລກ? ໃນເມື່ອທ່ານຮູ້ຈັກຄົນນັ້ນດີຂຶ້ນແລ້ວທ່ານໄດ້ປ່ຽນແປງຄວາມຄິດບໍ່?
20. ຊາວໂລກໄດ້ໃຊ້ມາຕະຖານອັນໃດໃນເມື່ອເລືອກເອົາຄົນມາເປັນຜູ້ນຳ?
21. ອະທິບາຍເຖິງແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າແຕກຕ່າງກັບແຜນການຂອງພວກເຮົາ?
22. ກະສັດດາວິດຮູ້ສຶກແນວໃດເມື່ອອົງພຣະວິນຍານສະເດັດມາສະຖິດຢູ່ນຳ? ທ່ານເດເຄີຍສຳພັດກັບອົງພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່?

ສບ. ບຸນຈັນ ວົງສຸຣິດທຣ໌

ບົດຮຽນທີ 8

ຄວາມເຊື່ອເພື່ອຕໍ່ສູ້ຍົກໃຫຍ່

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: 1 ຊາມູເອນ 17:1-11, 26-32, 38-51

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: 1 ຊາມູເອນ 17

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ດາວິດສະແດງຄວາມໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າ ເວລາຕໍ່ສູ້ກັບໂກລິອາດ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ພວກເຮົາຈະໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າໄດ້ວິທີໃດ ເວລາຕໍ່ສູ້ຍົກໃຫຍ່ໃນຊີວິດ?

ຈຸດປະສົງຂອງການສຶກສານີ້: ເພື່ອສະແດງຄວາມໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າເວລາຕໍ່ສູ້ຍົກໃຫຍ່ໃນຊີວິດຂອງຂ້ອຍ.

ອ່ານລວບ: ດາວິດບໍ່ໄດ້ເຊື່ອໃນຕາຂອງຕົວເອງເວລາເບິ່ງສະພາບການ; ແຕ່ລາວໄດ້ມອບຄວາມຫວັງໄວ້ກັບພຣະເຈົ້າຜູ້ເບິ່ງບໍ່ເຫັນດ້ວຍຕາເປົ່າ ຜູ້ຊົງເປັນກຳລັງແລະເປັນໂລ້ຂອງລາວ.

ຄຳນຳ

ຂ້ອຍຫາກຮັບໃຊ້ໄດ້ທຶກເດືອນ ເວລາມີທີມອາສາສມັກທີ່ເປັນຄົນໃບ້ຈາກອະເມຣິກາມາຊ່ວຍເຮືອງການປະກາດ. ເວລາພວກຜູ້ບໍ່ຮູ້ບໍ່ຮູ້ທານຮຽນຮູ້ວ່າຂ້ອຍເຄີຍຮ່ວມງານກັບກຸ່ມຄົນໃບ້ໃນອາເມຣິກາ, ເຂົາເຈົ້າກໍແຕ່ງຂ້ອຍໃຫ້ເຮັດວຽກກັບຄົນກຸ່ມນີ້. ສິ່ງນີ້ເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍເກີດຄວາມກັງວົນ ເພາະຂ້ອຍເອງກໍຮຽນພາສາເກົາຫລີບໍ່ດົນປານໃດ ແມ່ນແຕ່ບອກທາງໃຫ້ຮິດແທກຊີກໍຍັງບໍ່ສຳນານ; ຂ້ອຍເອງບໍ່ແນ່ໃຈວ່າຈະສາມາດເວົ້າຫລືຕອບແຜນການເຮືອງຄວາມພື້ນໄດ້ດີປານໃດ. ເປັນເວລາປົກວ່າທີ່ຂ້ອຍບໍ່ໄດ້ໃຊ້ພາສາມີສຳລັບຄົນມໃບ້; ແຕ່ເພື່ອນຮ່ວມງານຂອງຂ້ອຍມີຄວາມພື້ນໃຈວ່າພວກເຮົາຈະຕ້ອງເຮັດໄດ້ດີ. ສນັ້ນຂ້ອຍຈຶ່ງຝຶກອ່ານພາສາເກົາຫລີໃນໃບ້ປົວທີ່ໃຊ້ປະກາດ ແລະອະທິຖານຂໍພຣະເຈົ້າຊ່ວຍໃນສິ່ງທີ່ຂາດເຂີນ.

ໃນທີມອອກຢ້ຽມຢາມຕາມບ້ານຂອງພວກເຮົາມີຄົນໃບ້ສອງຄົນ, ມີຄົນອະເມຣິກາຜູ້ນຶ່ງທີ່ໃຊ້ພາສາໃບ້ເປັນ, ຍິງຄົນເກົາຫລີທີ່ປາກອັງກິດໄດ້ເລັກນ້ອຍ, ແລະຂ້ອຍເອງ. ເວລາອອກຢ້ຽມແຕ່ລະເທື່ອຄໍາຂ້ອຍຕ້ອງປວດເພາະພຍາຍາມວຽງຫູຟັງ, ພຍາຍາມເຂົ້າໃຈແລະຈິດຈຳຄຳເວົ້າທີ່ສົນທະນາກັນ ເພາະຂ້ອຍຕ້ອງແປພາສາໃບ້ເປັນອັງກິດ, ຈາກອັງກິດເປັນເກົາຫລີ, ແລະກັບໄປກັບມາ. ຈາກການສົນທະນາແຕ່ລະຄັ້ງ, ຂ້ອຍຄິດສເມີວ່າຄົງເປັນການເສັ້ງເວລາ; ແຕ່ລະຄົນຄົງບໍ່ເຂົ້າໃຈເລີຍວ່າຜູ້ໃດເວົ້າຫຍັງ. ເຖິງປານນັ້ນ, ແຕ່ລະບ້ານທີ່ພວກເຮົາໄປຢ້ຽມ ຍ່າງນ້ອຍກໍມີຜູ້ນຶ່ງຮັບພຣະເຢຊູເປັນພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງຈັດຕຽມຈິດໃຈຄົນເຫລົ່ານັ້ນ ກ່ອນທີ່ພວກເຮົາໄປເຖິງ; ຂ້ອຍຮຽນຮູ້ວ່າພັນທະກິດແມ່ນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະບໍ່ຂຶ້ນຢູ່ກັບຂ້ອຍ ແຕ່ພຣະອົງຊົງເລືອກທີ່ຈະທຳງານຜ່ານຂ້ອຍ. ກຳລັງຂອງພຣະອົງຊ່ວຍຊະນະສົງຄາມ; ພຣະປະສົງຂອງພຣະອົງຈະຕ້ອງສຳເລັດ, ໃນທຸກສະພາບການ.

1. ສະພາບໝົດຫວັງ (1 ຊມອ 17:1-11)

ພວກຟິລິສຕິນເປັນສັດຕູຮູ້ເກົ່າແກ່ ແລະຕໍ່ເນື່ອງຂອງຊົນຊາດອິສຣາເອນ. ໃນສັມຍທີ່ຊາມູເອນເປັນຜູ້ປົກຄອງ, ຟິລິສຕິນໄດ້ຖືກປາບຢ່າງໜັກ (1 ຊມອ 7: 13-14) ແຕ່ພວກເຂົາກໍຍັງເປັນພັຍຕໍ່ອິສຣາເອນສເມີມາ. ຕົກມາເຖິງສັມຍຂອງກະສັດຊາອູນ, ພວກຟິລິສຕິນກໍມີການສູ້ຮົບກັບອິສຣາເອນຫລາຍຂຶ້ນ ໂດຍສະເພາະແມ່ນຫລັງຈາກໂຢນາທານໄດ້ໄປໂຈມຕີຄ້າຍທີ່ເມືອງເກບາ (1 ຊມອ 13: 3). ການສູ້ຮົບຂອງກະສັດຊາອູນໄດ້ພົບກັບຄວາມສຳເລັດເວລາພຣະວິນຍານພຣະເຈົ້າຊົງໃຫ້ກຳລັງ, ແຕ່ເວລາໃດທີ່ພຣະວິນຍານຊົງອອກໜີຈາກລາວ ກະສັດຊາອູນຈະເກີດຄວາມຍ້ານ ແລະບໍ່ສາມາດຕັດສິນໃຈຢ່າງແນ່ນອນຈົນກາຍເປັນພັຍຕໍ່ກອງທະຫານຂອງເພິ່ນເອງ.

ເວລາກຳລັງທັບຂອງພວກຟິລິສຕິນເຂັ້ມແຂງ, ພວກເຂົາກໍເປັນພັຍຫລາຍຂຶ້ນສຳລັບອິສຣາເອນ. ພຣະເຈົ້າຊົງສັ່ງຊາອູນໃຫ້ອອກໄປສູ້ກັບຟິລິສຕິນ (1 ຊມອ 9: 6), ແລະໂດຍການຊ່ວຍເຫລືອຂອງພຣະອົງ ລາວກໍມີຊັຍຊະນະ (1 ຊມອ 14: 20-23). ແຕ່ກອງທັບຂອງຟິລິສຕິນກໍໄດ້ເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນພ້ອມທັງຈຳນວນພົນ. ໃນຄາວນີ້ພວກເຂົາໄດ້ຍົກທັບມາຕໍ່ສູ້ອິສຣາເອນ, ຊາອູນຈຳເປັນຕ້ອງອອກໄປຕໍ່ສູ້; ຊະນະທີ່ຕ່າງຝ່າຍກຳລັງລໍຄອຍເພື່ອເອົາທ່າທິ; ແຕ່ລະຝ່າຍກໍຕ້ອງການພູສູງເປັນຫລັກ ແລະຍ້າຍກຳລັງໄປທາງຮ່ອມພູ. ໃນເວລານັ້ນກະສັດຊາອູນກໍເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຍ້ານແລະສົງສັຍ, ແລະພວກຟິລິສຕິນກໍໃຊ້ສົງຄາມຈິດຕະວິທະຍາກັບກອງທັບອິສຣາເອນ ແຕ່ລະມື້ພວກຟິລິສຕິນຈະໃຊ້ຊາຍຮູບຮ່າງໃຫຍ່ຜູ້ນຶ່ງຊື່ໂກລີອາດອອກມາທ້າທາຍພວກອິສຣາເອນ; ໂກລີອາດເປັນຄົນສູງໃຫຍ່ເກືອບເຖິງສາມແມດ (ຍັກໃຫຍ່).

ໂກລີອາດຄົງຈະມາຈາກເຊື້ອສາຍຂອງຊາວອານາກິມ ພວກຮູບຮ່າງໃຫຍ່ສູງທີ່ເຮັດໃຫ້ສອດແນມຂອງໂມເຊ ໃນສັມຍໄປສືບສອດແນມເບິ່ງແຜ່ນດິນທີ່ພຣະເຈົ້າສັນຍາ ເກີດຄວາມຍ້ານກົວ (ຈິດບັນຊີ 13: 32-33). ໂກລີອາດໃສ່ໝວກທອງສຳຮິດໜັກປະມານຫ້າສິບເຈັດກິໂລກຼາມ ລາວສວມເຄື່ອງປ້ອງກັນຂາທີ່ເຮັດດ້ວຍທອງສຳຮິດ, ດາບຂອງລາວມີນ້ຳໜັກເຈັດກິໂລແລະໜາເທົ່າໄມ້ພິມຕ່ຳຫຼຸກ; ບໍ່ມີດາບຄືແນວນັ້ນ (1 ຊມອ 21:9).

ໃນສັມຍນັ້ນເວລາສອງກອງທັບປະເຊີນໜ້າກັນ ແລະບໍ່ມີການເຄື່ອນໄຫວຄົບໜ້າ, ເຂົາເຈົ້າຈະເລືອກເອົາຜູ້ເກ່ງ(ແຊັມ)ຜູ້ນຶ່ງຈາກແຕ່ລະຝ່າຍອອກມາສູ້ກັນເພື່ອຈະໄດ້ຮູ້ວ່າໃຜເປັນຜູ້ຊະນະບັນຮີບນັ້ນ. ຝ່າຍທີ່ຊະນະຈະໄດ້ທຸກຢ່າງຈາກກຳມີຂອງຜູ້ແພ້ເຊັ່ນປະຊາຊົນ, ບ້ານ, ເຮືອນ, ອາຫານ, ແລະສັດລ້ຽງທັງຫລາຍ.

ປັນຫາໃນຕອນນັ້ນກໍຄື ກອງທັບອິສຣາເອນບໍ່ມີຄົນທີ່ເປັນແຊັມ ແລະມີຮູບຮ່າງໃຫຍ່ສູງເຖິງສາມແມດທີ່ຈະອອກໄປສູ້ກັບໂກລີອາດ. ເພາະຖ້າຈະສົ່ງຄົນທີ່ນ້ອຍກວ່າອອກໄປ ກໍເທົ່າກັບສົ່ງໃຫ້ໄປຕາຍ. ອິສຣາເອນບໍ່ມີທາງອອກ; ກະສັດຊາອູນກໍມີຄວາມຍ້ານກົວຫລາຍຂຶ້ນ.

2. ຜູ້ບໍ່ຄືແຊັມ (1 ຊມອ 17:26-32)

ກອງທັບອິສຣາເອນໃນສັມຍນັ້ນຕ້ອງເພິ່ງສະບຽງອາຫານຈາກປະຊາຊົນ ຄອບຄົວຂອງນັກຮົບຈະສົ່ງສະບຽງ

ໄປໃຫ້ລູກຜູ້ຢູ່ແນວໜ້າ. ໃນຄອບຄົວຂອງດາວິດກໍມີລູກຊາຍສາມຄົນທີ່ອອກຮີບ, ສະນັ້ນເຢຊີຜູ້ເປັນພໍ່ຈະຕ້ອງສົ່ງອາຫານໃຫ້ລູກຊາຍຂອງຕົນ, ແລະລາວໄດ້ແຕ່ງໃຫ້ດາວິດຜູ້ເປັນນ້ອງເຮັດໜ້າທີ່ນີ້ (17: 17-18).

ເວລາດາວິດໄປເຖິງຄ້າຍທະຫານຂອງກະສັດຊາອູນ ລາວໄດ້ເຫັນການທ້າທາຍຂອງໂກລີອາດຕໍ່ກອງທັບອິສຣາເອນ. ດາວິດເກີດຄວາມຮ້ອນຮົນໃນໃຈທີ່ຈະຮັກສາກຽດຂອງພຣະເຈົ້າ; ນອກນັ້ນລາວຍັງໄດ້ຮຽນຮູ້ເຖິງລາງວັນສຳລັບຜູ້ທີ່ເອົາຊະນະໂກລີອາດໄດ້; ສະນັ້ນດາວິດກໍມີໃຈກ້າທີ່ຈະຕໍ່ສູ້ອ້າຍຍັກໃຫຍ່ ເພື່ອຈະໄດ້ລາງວັນຊຶ່ງເປັນຊັບສິ່ງຂອງ ແລະຈະໄດ້ເປັນເຂີຍຂອງກະສັດຊາອູນດ້ວຍ. ກະສັດໃນສະໄໝນັ້ນຕ້ອງການແຊ້ມມາຢູ່ໃນຄອບຄົວຂອງຕົນ ເພື່ອໃຫ້ມີອຳນາດຫລາຍຂຶ້ນ.

ໃນຂະນະທີ່ດາວິດກຳລັງເອົາຂ່າວແລະສຳຮວດເຫດການ, ລາວກໍໄດ້ພົບອ້າຍຂອງຕົນຊື່ເອລີອາບ; ອ້າຍຂອງລາວໄດ້ເວົ້າໃສ່ໃນທຳນອງດູກູກ ແລະໃສ່ຮ້າຍວ່າດາວິດຢາກມາເພື່ອເບິ່ງການສູ້ຮີບ (17: 28). ມີບາງຄົນທີ່ໄດ້ເຫັນຄວາມສົນໃຈຂອງດາວິດກໍໄປລາຍງານກະສັດຊາອູນ; ເນື່ອງຈາກວ່າໃນກອງທັບຂອງອິສຣາເອນບໍ່ມີໃຜສົນໃຈ ຫລືກ້າທີ່ຈະໄປສູ້ກັບໂກລີອາດ, ເຂົາຈຶ່ງໄດ້ນຳຕົວດາວິດມາພົບກະສັດ.

ດາວິດໄດ້ບອກກະສັດຊາອູນບໍ່ໃຫ້ຍ້ານຄຳທ້າທາຍຂອງຄົນຟິລິສຕິນ ເພາະເຂົາຈະອອກໄປສູ້ເອງ; ຊາອູນເບິ່ງແລ້ວກໍຮູ້ສຶກວ່າດາວິດຍັງນ້ອຍຢູ່ຈະໄປສູ້ໂກລີອາດໄດ້ຢ່າງໃດ; ແຕ່ດາວິດໄດ້ໃຫ້ຄວາມໝັ້ນໃຈກັບຊາອູນວ່າໂກລີອາດບໍ່ສາມາດທີ່ຈະທຽບເທົ່າກັບຣິດອຳນາດພຣະເຈົ້າຂອງກອງທັບອິສຣາເອນ; ເນື່ອງຈາກກະສັດຊາອູນເອງກໍບໍ່ມີທາງເລືອກເພິ່ນຈຶ່ງຍອມໃຫ້ດາວິດອອກໄປສູ້ຮີບກັບຍັກໃຫຍ່ໂກລີອາດ.

3. ຊັຍຊະນະ (1 ຊມອ 17:38-51)

ກະສັດຊາອູນພຍາຍາມຊ່ວຍດາວິດໂດຍໃຫ້ລາວໃຊ້ເຄື່ອງທຸ້ມເກາະປ້ອງກັນຕົວຂອງພຣະອົງ; ຊາອູນອາດຈະມີແຜນຊ້ອນຢ່າງອື່ນ ແຕ່ເຄື່ອງຂອງຊາອູນໃຫຍ່ເກີນໄປສຳລັບດາວິດ ແລະລາວກໍຢ່າງບໍ່ສະດວກເວລາໃສ່ຊຸດນັ້ນ; ດາວິດຈຶ່ງຖອດເສື້ອທຸ້ມເກາະອອກ ແລ້ວຖືເອົາໄມ້ຄ້ອນສຳລັບລ້ຽງແກະ ແລະກະຖຸນຂອງຕົນ.

ຄວາມຈິງແລ້ວກະຖຸນຂອງດາວິດບໍ່ແມ່ນຂອງຫລິ້ນ; ໃນສະໄໝບູຮານກະຖຸນເປັນອາວຸດຢ່າງໜຶ່ງຂອງທະຫານ; ເຂົາເຈົ້າເອົາກ້ອນຫີນ ຫລືເຫລັກມົນປ່ອນໃສ່ຖົງໜັງຊຶ່ງມີເຊືອກມັດຢູ່ແຕ່ລະສິ້ນ; ຄົນແກວ່ງຈະຈັບເຊືອກສອງເສັ້ນ ແລະແກວ່ງອ້ອມວຽນຫົວຂອງຕົນຈົນໄດ້ແຮງພໍກ່ອນຈະປ່ອຍເຊືອກອີກເສັ້ນໜຶ່ງເພື່ອໃຫ້ກ້ອນຫີນນັ້ນອອກຈາກຖົງໄປສູ່ເປົ້າໝາຍ. ຄົນແກວ່ງທີ່ຊຳນານສາມາດຍິງກ້ອນຫີນອອກໄປໃນຄວາມໄວເຖິງຮ້ອຍໄມຕໍ່ຊົ່ວໂມງ (ພວກຜູ້ປົກຄອງ 20: 16).

ຄວາມແຮງຂອງກະຖຸນຈະໄປໄດ້ປະມານຮ້ອຍຢາດ ຫລັງຈາກນັ້ນກໍບໍ່ມີແຮງພໍທີ່ຈະທຳລາຍເປົ້າໝາຍ; ສະນັ້ນ ດາວິດຈຳເປັນຕ້ອງຢ່າງເຂົ້າໄປໃກ້ເປົ້າໝາຍຂອງລາວ. ໂກລີອາດຜູ້ເປັນນັກຮີບຮຽນຮູ້ເຖິງຄວາມຮ້າຍແຮງຂອງກະຖຸນ ລາວຈຶ່ງໃຊ້ວິທີທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ດາວິດອ່ອນໃຈ; ແນ່ນອນທະຫານທີ່ມີຮູບຮ່າງໃຫຍ່ຈະເຮັດໃຫ້

ສັດຕູມີຄວາມເກງກົວ;ນອກນັ້ນໂກລີອາດຍັງມີເທພເຈົ້າຂອງພວກຟິລິສຕິນທີ່ຄອຍຊ່ວຍເຫລືອ. ຄົນບູຮານ ເຊື່ອວ່າຖ້າມີການສາບແຊ່ງໂດຍເອີ້ນອອກນາມຂອງເທພເຈົ້າ, ເຈົ້ານັ້ນຈະຕ້ອງໄດ້ຊ່ວຍເຫລືອ.

ຄວາມເຊື່ອຂອງດາວິດໃນພຣະເຈົ້າຂອງອິສຣາເອນ ເຮັດໃຫ້ຄວາມທ້າທາຍຂອງໂກລີອາດບໍ່ມີຄວາມໝາຍ ໃດໆສຳລັບຕົນ; ດາວິດປະກາດຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ແລະອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ; ລາວບໍ່ມີຄວາມຢ້ານກົວ ແລະ ໄດ້ແລ່ນເຂົ້າໄປໃກ້ສັດຕູ. ເວລາກ້ອນຫີນຂອງດາວິດບິນໄປໃສ່ໜ້າຜາກຂອງໂກລີອາດ, ລາວກໍລົ້ມຂວ້າ ໜ້າລົງຢູ່ກັບພື້ນດິນໃນທັນທີ;ດາວິດຈຶ່ງໃຊ້ດາບຂອງໂກລີອາດເອງເພື່ອຕັດຫົວອ້າຍຍັກໃຫຍ່. ອິສຣາເອນຊະນະສົງຄາມເພາະແຊ່ມຂອງພວກຟິລິສຕິນໄດ້ຖືກຂ້າຕາຍແລ້ວ; ເມື່ອພວກຟິລິສຕິນເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າຂອງ ອິສຣາເອນໄດ້ຊັບຊະນະຕໍ່ພຣະເຈົ້າຂອງພວກຕົນ ພວກເຂົາກໍປົບໜີໄປ; ກອງທັບອິສຣາເອນກໍຮ້ອງໂຮແລະ ໄລ່ຕາມສັດຕູໄປຈົນຮອດເມືອງກາດ. ຊັບຊະນະຄັ້ງນີ້ເຮັດໃຫ້ກອງທັບອິສຣາເອນມີຂວັນດີຂຶ້ນ ເພາະພວກ ເຂົາໄດ້ຮູ້ວ່າອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຍັງຊົງຢູ່ຝ່າຍພວກເຂົາ.

ຄວາມໝາຍແລະການປະຕິບັດ:

ດາວິດບໍ່ຍອມໃຫ້ສະພາບການເປັນອຸປະສັກ ແຕ່ລາວຫລຽວເບິ່ງພຣະເຈົ້າ; ຄວາມເຊື່ອເຮັດໃຫ້ຄວາມຢ້ານ ທາຍໄປ; ຄວາມໝັ້ນໃຈມາຈາກຣິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ; ດາວິດໃຫ້ພຣະເຈົ້າຊົງນຳພາ. ຫລັກການທີ່ດາ ວິດໃຊ້ເວລາຢູ່ຕໍ່ໜ້າສັດຕູ ສາມາດຊ່ວຍພວກເຮົາໄດ້ໃນຊີວິດເວລາພົບຍັກໃຫຍ່. ຍັກໃຫຍ່ອາດຈະເປັນ ຄວາມເຈັບປ່ວຍ, ຄວາມສັ່ມພັນທີ່ແຕກຫັກ, ບັນຫາເຣື່ອງການເງິນ, ຫລືຄວາມທຸກລຳບາກອື່ນໆ; ພວກເຮົາ ສາມາດເພິ່ງພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງຢູ່ດ້ວຍ, ຜູ້ຊົງຮັກ, ຜູ້ຊົງຣິດ, ແລະຜູ້ຊົງມີແຜນດີສຳລັບພວກເຮົາ. ພຣະວິນຍານ ຂອງພຣະເຈົ້າຊົງຢູ່ໃນເຮົາ; ຈຶ່ງຍອມໃຫ້ພຣະອົງຊົງນຳພາເພື່ອຈະກ້າວໄປເຖິງຄວາມສຳເລັດໃນຊີວິດ.

ຄຳຖາມ:

1. ເປັນຫຍັງກະສັດຊາອູນໝົດຄວາມຫວັງເວລາອອກຣິບ? ສະພາບການຈະປ່ຽນບໍ່ຖ້າລາວເພິ່ງພຣະເຈົ້າ?
2. ແມ່ນຫຍັງຊ່ວຍດາວິດໃຫ້ສັມກອອກໄປຕໍ່ສູ້ໂກລີອາດ? ຄວາມໝັ້ນໃຈຂອງລາວມາຈາກໃສ?
3. ມີສະພາບການແນວໃດແດ່ທີ່ເຮັດໃຫ້ທ່ານຮູ້ສຶກວ່າຕົວເອງກຳລັງພົບກັບຍັກໃຫຍ່ໃນຊີວິດ? ທ່ານຈະ ຮັກສາຄວາມຫວັງແລະຄວາມເຊື່ອໃນສະພາບການທີ່ລຳບາກນັ້ນໆໄດ້ຢ່າງໃດ?
4. ແມ່ນຫຍັງຄືອຸປະສັກຂອງການເຊື່ອວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າ? ຈະເອົາອຸປະສັກນັ້ນອອກໄດ້ວິທີໃດ?
5. ພຣະວິນຍານໄດ້ຊົງຊ່ວຍຄວາມເຊື່ອຂອງທ່ານໃຫ້ເຂັ້ມແຂງວິທີໃດແດ່? ປະສົບການນັ້ນມີຜົນໃນການ ເຕີບໃຫຍ່ຝ່າຍວິນຍານ ແລະຄວາມສັ່ມພັນກັບພຣະເຈົ້າຢ່າງໃດ?

ບົດຮຽນທີ 9

ຕົ້ນເຫດທີ່ຂົນຂຶ້ນຂອງການອິດສາ

ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: 1 ຊາມູເອນ 18:1-16; 19:1-7

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ: 1 ຊາມູເອນ 18-19

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ຊາອູນເກີດການອິດສາເມື່ອດາວິດມີຄວາມສຳເຣັດຫລາຍຂຶ້ນ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ຂ້ອຍມີຄວາມອິດສາຢູ່ໃນຈິດໃຈບໍ່?

ຈຸດປະສົງຂອງການສຶກສານີ້: ເພື່ອສຳຮວດເບິ່ງຜົນສະທ້ອນຂອງຄວາມອິດສາທີ່ມີໃນຈິດໃຈແລະຊີວິດຂອງຂ້ອຍ.

ອ່ານລວບ: ໂຢນາທານ, ດາວິດ, ແລະ ຊາອູນ ມີທັສນະແຕກຕ່າງກັນກ່ຽວກັບຄວາມຮັກ, ຄວາມສັດຊື່ແລະການໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າ. ດາວິດແລະໂຢນາທານມີຈິດໃຈ ແລະລັກສະນະທີ່ຊ່ວຍໃຫ້ເຂົາເຈົ້າສຳເຣັດ, ສ່ວນຊາອູນນັ້ນຄວາມອິດສາເຣັດໃຫ້ລາວສູນເສັຽໝົດທຸກສິ່ງ.

ຄຳນຳ

ຫລາຍປີຜ່ານມາ, ຂ້ອຍແລະພັນລະຍາໄດ້ໄປຮັບລູກສາວຢູ່ໂຮງຮຽນແຕ່ໄດ້ເຫັນລາວມີຄວາມກັງວົນແລະຕາຂອງລາວກໍຫລຽວໄປເບື້ອງນັ້ນເບື້ອງນີ້. ເບິ່ງໜ້າລາວສະແດງຄວາມຍ້ານກົວ;ທຸກວັນທີ່ຜ່ານໄປເຣັດໃຫ້ຈິດໃຈຂອງລາວດ່ານຫລາຍຂຶ້ນ. ຕອນຕົ້ນພວກເຮົາຄິດວ່າອາດຈະເປັນລັກສະນະຂອງຄົນໜຸ່ມ. ຕໍ່ມາມື້ນຶ່ງຫລັງຈາກໂຮງຮຽນກໍໄດ້ເຫັນລູກສາວນ້ຳຕາໄຫລແລະເວົ້າວ່າ "ຂ້ອຍບໍ່ໄດ້ປາກກັບໝູ່ຜູ້ຍິງໃນຫ້ອງຮຽນຂ້ອຍຈັກຄົນ." ລາວອະທິບາຍໃຫ້ຟັງວ່າທຸກຄັ້ງທີ່ລາວເວົ້າກັບຜູ້ໃດຜູ້ນຶ່ງ, ນາງຜູ້ທີ່ໂດ່ງດັງໃນຫ້ອງຈະບອກເຂົາເຈົ້າວ່າ "ຢ່າປາກ! ນາງນີ້ເປັນຂອງຂ້ອຍ!" ທີ່ຈິງແລ້ວທຸກໆມື້ລູກສາວບອກວ່ານາງຜູ້ນີ້ໄດ້ເວົ້າລັບຫລັງແລະເວົ້າແນວເສັຽຫາຍໃຫ້ຕົນຢູ່ສເມີ. ສຳລັບລູກສາວຂ້ອຍໂຮງຮຽນນີ້ເປັນສນາມແຫ່ງຄວາມອິດສາບັງບຽດ.

ພວກຂ້ອຍພຍາຍາມຫລາຍວິທີເພື່ອໃຫ້ນາຍຄຣູມີສ່ວນແກ້ໄຂເຫດການນີ້ ເພື່ອຫາຊ່ອງທາງໃຫ້ອະພິຍດ້ວຍຄວາມຮັກ, ແລະໃຫ້ເຫັນສະພາບກວ້າງຂວາງກວ່ານີ້. ທ່ານ ວິນລຽມ ແປນ ໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ຄວາມອິດສາເປັນບັນຫາແກ່ຄົນອື່ນ, ແຕ່ເປັນການທໍຣະມານແກ່ຕົວເອງ." ພວກເຮົາໄດ້ບອກລູກສາວວ່າການປະພຶດຂອງຍິງຄົນດັ່ງນັ້ນໄດ້ບອກເຖິງຕົວລາວເອງຫລາຍກວ່າຕົວເຈົ້າ." ການແກ້ໄຂບັນຫາຂອງພວກຂ້ອຍໄດ້ແຕ່ພຽງສ່ວນນຶ່ງ. ປະສົບການຂອງລູກສາວໄດ້ສ້າງຄວາມມືດໃນຊີວິດແລະໄດ້ເຣັດໃຫ້ລາວຮູ້ສຶກພ່າຍແພ້.

ໃນທີ່ສຸດລູກສາວໄດ້ມີຄວາມສົດຊື່ນຂຶ້ນເພາະລາວໄດ້ມີຄວາມສັມພັນອັນດີກັບເພື່ອນຜູ້ທີ່ຮັກລາວ. ພວກເຮົາເອີ້ນຊື່ນາງວ່າ "ໂມລີ." ລາວຮັກລູກສາວຂອງເຮົາຢ່າງຈິງໃຈ, ໂມລີ ມາຈາກຄອບຄົວທີ່ຜ່ານອຸປະສັກມາຫລາຍໆຄັ້ງແລະຍັງຕ້ອງການຄວາມຊ່ວຍເຫລືອຢູ່. ເຖິງຢ່າງໃດກໍດີໂມລີເຊື່ອໝັ້ນໃນຜູ້ທີ່ລາວເຊື່ອ ເພາະ

ລາວເປັນຄຣິສຕຽນ; ໂມລີໄດ້ລະງັບຄວາມຮູ້ສຶກກ່ຽວກັບຄວາມອິດສາ ແຕ່ໄດ້ສະແດງແຕ່ຄວາມຮັກ. ໂມລີ ແລະລູກສາວໃຊ້ເວລາຢູ່ນຳກັນເປັນຫລາຍໆຊົ່ວໂມງ ເພື່ອຄວາມມ່ວນຊື່ນ ແລະຜູກພັນກັນ. ລູກສາວຂ້ອຍ ໄດ້ກັບຄືນສູ່ສະພາບສິດຊື່ນແລະຮັກແພງ. ເຖິງເພື່ອນໃໝ່ຈະມີອຸປະສັກທີ່ບ້ານໃນການກຸ້ມຕົວເອງ, ແຕ່ລາວກໍເປັນຄົນບໍ່ລົດລະ ຄວາມເປັນເພື່ອນທີ່ດີມີຄຸນຄ່າຫລາຍກວ່າທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຮົາສາມາດເວົ້າແລະກວ່າຄຳປຶກສາໃດໆ; ມີຕພາບທີ່ດີໄດ້ຊ່ວຍເອົາລູກສາວຂອງຂ້ອຍອອກມາຈາກຄວາມມືດຂອງຄວາມອິດສາບັງບຽດ.

ໃນບົດຮຽນມື້ນີ້ພວກເຮົາຈະໄດ້ເຫັນສິ່ງຄ້າຍຄືກັນໃນຊີວິດຂອງດາວິດ ຜູ້ໄດ້ພົບຜົນຮ້າຍຈາກການຍ້ານລື່ນ. ຄວາມຍ້ານກົວຂອງຊາອູນໄດ້ເຮັດໃຫ້ລາວເກີດຄວາມອິດສາຢ່າງຮ້າຍແຮງ. ແຕ່ຄວາມສັມພັນແລະຄວາມຮັກໄດ້ຊ່ວຍດາວິດໄດ້ຜ່ານປະສົບການສ່ວນຕົວກັບຊາອູນ. ຄວາມຈິງຮັກພັກດີແລະຄວາມສັມພັນຂອງໂຢນາທານໄດ້ຊ່ວຍດາວິດໃຫ້ຜ່ານຄວາມມືດໃນຄວາມສັມພັນກັບກະສັດຊາອູນ.

1. ສັນຍາລະຫວ່າງໂຢນາທານແລະດາວິດ (1 ຊມອ 18:1-5)

ໂຢນາທານຜູ້ເປັນລູກຊາຍຂອງຊາອູນ ແລະດາວິດມີຄວາມຮັກແພງກັນເໝືອນດັ່ງອ້າຍນ້ອງຮ່ວມທ້ອງ; ນາງມີການ ນ້ອງສາວຂອງໂຢນາທານກໍຮັກດາວິດເຊັ່ນກັນ (1 ຊມອ 18: 20-28). ທຸກໆຄົນໃນອິສຣາເອນແລະຢູດາ (1 ຊມອ 18: 16), ຮວມທັງຂ້າໃຊ້ຂອງຊາອູນກໍຮັກດາວິດ(1 ຊມອ 18:22). ຄວາມຮັກລະຫວ່າງໂຢນາທານແລະດາວິດເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເຈົ້າຕ້ອງເຮັດສັນຍາກັນ ຊຶ່ງເປັນສັນຍາທີ່ສອງຝ່າຍຕ້ອງມີຄວາມຈິງຮັກພັກດີເທົ່າທຽມກັນ (1 ຊມອ 18:3).

ໂຢນາທານມີໂອກາດທີ່ຈະເປັນກະສັດ ແຕ່ລາວຍອມຮັບວ່າດາວິດຈະເປັນກະສັດຄົນຕໍ່ໄປ. ໂຢນາທານໄດ້ແກ້ເສື້ອຄຸມຂອງຕົນເອງໃຫ້ດາວິດພ້ອມທັງເຄື່ອງຮີບ, ດາບຄັນທະນູ, ແລະສາຍຮັດແອວ (18:4). ເສື້ອຄຸມຂອງເຈົ້າຊາຍ ໝາຍເຖິງຣາຊອານາຈັກ. ການເຮັດດັ່ງນີ້ແມ່ນສັນຍາລັກຂອງການຍົກອຳນາດແລະສິດທິໃຫ້ກັນ (ຈບຊ 20:24-28; 1 ກສ 19: 19-21; ອຊຍ 22:21). ໂຢນາທານສະລະສິດຂອງການເປັນອົງມຸງກຸດຣາຊກຸມມານ; ເປັນການເສັງສະລະແບບບໍ່ເຫັນແກ່ໂຕໃນປະຫວັດສາດ.

ດາວິດໄດ້ນຳໜ້າກອງທັບທະຫານອອກສູ່ສນາມຣີບ ຂ້າໂກລີອາດ(1 ຊມອ 17)ແລະທຳລາຍຊາວຟິລິສຕິນທີ່ເວົ້າທ້າທາຍອິສຣາເອນ, ກອງທັບທະຫານຂອງດາວິດໄດ້ຮັບຊັຍຊະນະສເມີ. ຊາອູນໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ດາວິດເປັນແມ່ທັບແລະສິ່ງລາວອອກໄປຕີເສິກຫລາຍບ່ອນ. ເນື່ອງຈາກຜົນງານທີ່ສຳເລັດ ດາວິດໄດ້ກາຍເປັນຜູ້ມີຄວາມນິຍົມຊົມຊອບຂອງປະຊາຊົນອິສຣາເອນ (18:5).

2. ຊາອູນຕອບແທນດາວິດດ້ວຍຄວາມອິດສາ (1 ຊມອ 18:6-18)

ເມື່ອພວກທະຫານກັບຄືນມາແຕ່ສນາມຣີບຊາວອິສຣາເອນຕ້ອນຮັບກອງທະຫານແລະຜູ້ນຳແລະສລອງຊັຍ

ຊະນະ. ພວກຜູ້ຍິງຈາກຫລາຍຫົວເມືອງກໍພາກັນຮ້ອງເພງອັນມ່ວນຊື່ນພ້ອມທັງພ້ອນລຳ. ເວລາຊາອູນແລະ ດາວິດກັບມາໄດ້ຂ້າໂກລີອາດແລະພວກພິລິສຕິນ, ພວກຜູ້ຍິງຮ້ອງເພງວ່າຊາອູນໄດ້ຂ້າຫລາຍພັນຄົນ ແຕ່ ດາວິດໄດ້ຂ້າຫລາຍພັນຄົນ (18: 7); ສ່ວນຊາອູນນກໍບໍ່ພໍໃຈທີ່ໄດ້ຍິນດັ່ງນີ້ ຈຶ່ງເສັງໃຈ (18: 6-7).

ນັບແຕ່ວັນນັ້ນມາ ຊາອູນກໍອິດສາດາວິດ (18:9). ເພິ່ນໄດ້ເວົ້າລະເມີເໝືອນຄົນເປັນບ້າຍ້ານດາວິດໄດ້ຂຶ້ນ ເປັນກະສັດ ວິນຍານຊົ່ວໄດ້ເຂົ້າສິງຊາອູນ. ຊາອູນກາຍເປັນຜູ້ປະກາດພຣະທັມໄປແລ້ວບໍ່? ພຣະວິນຍານ ຂອງພຣະເຈົ້າກໍຊົງເຂົ້າຢູ່ກັບລາວ ແລະນຳລາວໄປຮ່ວມໃນການທຳນວາຍຂອງພວກເຂົາສຳຫລັບຜູ້ທີ່ເຄີຍ ເຫັນລາວມາກ່ອນ(1 ຊມອ 10: 10-13;18:10). ເຖິງຢ່າງໃດກໍດີແທນທີ່ຈະເວົ້າວ່າເປັນຜູ້ປະກາດພຣະທັມ ໃນພຣະຄັມພິທີ່ແປຄຳເວົ້າໃນບົດທີ 18 ນັ້ນວ່າ ຊາອູນເວົ້າເໝືອນຄົນບ້າ ເພາະວ່າຊາອູນສະແດງຄວາມ ໂກດຮ້າຍແລະເຈັບປວດ.

ຊາອູນຍ້ານວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະບໍ່ສະຖິດຢູ່ນຳລາວ ເພາະອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊອບພຣະທັຍກັບດາວິດຈຶ່ງ ເວົ້າວ່າ "ກູຈະແທງມັນຕິດກັບຝາ" ແລ້ວພຣະອົງກໍຂັດຫອກໃສ່ດາວິດສອງເທື່ອ ແຕ່ດາວິດຫລົບໜີທັນທຸກ ເທື່ອ. ເພາະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງສະຖິດຢູ່ກັບລາວ. ຊາອູນເກີດມີຄວາມຍ້ານກົວຫລາຍຂຶ້ນ ອິສຣາເອນທຸກໆ ຄົນຮັກດາວິດ. ຊາອູນຈັບຕາເບິ່ງດາວິດແລະຍ້ານລາວ; ຊາອູນໄດ້ລິ້ງດາວິດໜີໂດຍແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ລາວເປັນຜູ້ ບັງຄັບບັນຊາທະຫານຫລາຍພັນຄົນ, ການກະທຳຢ່າງນີ້ ຊາອູນໄດ້ແຍກຕົວອອກຈາກພຣະເຈົ້າແລະດາວິດ (18:12-16).

3. ຊາອູນແລະດາວິດປອງດອງກັນ (1 ຊມອ 19:1-7)

ມາເຖິງຕອນນີ້ຊາອູນຄິດວ່າ ດ້ວຍວິທີນີ້ພຣະອົງຈຶ່ງຈະບໍ່ເປັນຜູ້ຂ້າດາວິດດ້ວຍຕົນເອງແຕ່ຈະແມ່ນພວກພິ ລິສຕິນເປັນຜູ້ຂ້າ (18:17,21,25). ໂຢນາທານຈຶ່ງບອກດາວິດວ່າ "ພໍ່ຂ້ອຍພຍາຍາມຈະຂ້າເຈົ້າຢູ່ຈິ່ງລະຕົວ ໃຫ້ດີ." ສາມຄັ້ງທີ່ ໂຢນາທານໄດ້ກ່າວເຖິງສະເດັດພໍ່ລາວເພື່ອຂໍຄວາມກະຣຸນາພໍ່ "ຂໍຢ່າທຳລາຍດາວິດຂ້າ ໃຊ້ຂອງພໍ່ເລີຍ" (19: 2-4).

ໂຢນາທານໄດ້ໃຊ້ເຫດຜົນຫລາຍຢ່າງກັບຊາອູນ. ນຶ່ງລາວຊີ້ບອກໃຫ້ເຫັນວ່າ ດາວິດ "ບໍ່ໄດ້ເຄີຍເຮັດສິ່ງໃດ ຜິດຕໍ່ກະສັດຈັກເທື່ອ, ທຸກສິ່ງທີ່ລາວເຮັດເປັນຜົນດີອັນຍິ່ງໃຫຍ່ແກ່ສະເດັດພໍ່, ລາວໄດ້ສູງງຸດຊີວິດຕົນເອງຂ້າ ໂກລີອາດ,ແລະໄດ້ນຳເອົາຊັຍຊະນະອັນຍິ່ງໃຫຍ່ມາໃຫ້ພວກອິສຣາເອນພໍ່ໄດ້ເຫັນເຫດການນີ້ແລະພໍ່ກໍດີໃຈ. ແລ້ວເປັນຫຍັງສະເດັດພໍ່ຈຶ່ງເຮັດຜິດຕໍ່ຜູ້ທີ່ບໍ່ມີຄວາມຜິດໂດຍຢາກຂ້າລາວໂດຍບໍ່ມີເຫດຜົນຫຍັງໝົດ?" (19: 4-5). ຜູ້ປົກຄອງຈະປ້ອງກັນການຫລັງເລືອດ, ດັ່ງນັ້ນໂຢນາທານໄດ້ອ້າງເຫດຜົນອັນສລາດຫລັກແຫລມ (2 ກສ 21:16; 24:4;1ຊມອ 25:30-31).

ເມື່ອຊາອູນໄດ້ຍິນໂຢນາທານເວົ້າ ເພິ່ນກໍສາບານໃນນາມພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າວ່າ ດາວິດຈະບໍ່ຖືກຂ້າ, ໂຢນາ ທານຈຶ່ງເອີ້ນດາວິດມາແລະບອກທຸກສິ່ງແກ່ລາວ ແລ້ວກໍນຳດາວິດເຂົ້າເຝົ້າຊາອູນແລ້ວດາວິດກໍຢູ່ຮັບໃຊ້ຊາ

ອູນ(19:7). ຄວາມປອງດອງແລະຄວາມສັມພັນນັ້ນກໍບໍ່ໄດ້ຊ່ວຍຢຸດຢັ້ງຄວາມອິດສາຣິສຍາຂອງຊາອູນເລີຍ . ຊາອູນລືມສິ່ງທີ່ລາວໄດ້ຮັບປາກແລະສາບານ ເພິ່ນໄດ້ສືບຕໍ່ຫາທາງທີ່ຈະທຳລາຍຊີວິດຂອງດາວິດຢູ່ .

ຄວາມໝາຍແລະການປະຕິບັດ

ຄວາມບໍ່ເຫັນແກ່ຕົວຂອງໂຢນາທານ ໂດຍການຍອມສະລະມົງກຸດຊຶ່ງແຕກຕ່າງກັບຄວາມອິດສາຂອງຊາອູນ . ໂຢນາທານໃຊ້ອຳນາດຂອງລາວເພື່ອປົກປ້ອງດາວິດ , ຊາອູນຫວງຕຳແໜ່ງດ້ວຍຄວາມເຫັນແກ່ຕົວ. ເມື່ອດາວິດມີຄວາມສຳເລັດຫລາຍຂຶ້ນຊາອູນກໍເປັນບ້າຫລາຍຂຶ້ນ. ຊາອູນຍ້ານຄວາມສຳເລັດຂອງດາວິດ; ພຣະກະຣຸນາຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ດາວິດເຮັດໃຫ້ກະສັດຕ້ອງປ່ວງບ້າ.

ຄວາມອິດສາບັງບຽດເປັນເລື່ອງຍາກທີ່ຈະຄວບຄຸມເມື່ອມັນໄດ້ເຂົ້າມາໃນຊີວິດຂອງຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງ. ຊີວິດຊາອູນ ຊຸດໂຊມຢ່າງລວດເລວ ເພາະຄວາມຍ້ານ, ຄວາມອິດສາ, ແລະຄວາມຂົມຂຶ້ນຄວບຄຸມຊີວິດລາວ. ຢາແກ້ສຳລັບຄວາມອິດສາຄືຄວາມພໍໃຈແລະຄວາມຖອມໃຈ ຊຶ່ງຊາອູນຂາດແລະບໍ່ຍອມເຮັດ. ດາວິດໄດ້ກາຍເປັນຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງໂປດປານ. ຄວາມໂປດປານຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດວັດແທກດ້ວຍມາຕຖານຂອງມະນຸດ , ດາວິດໃຊ້ຊີວິດຂອງລາວເພື່ອພຣະປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ. ໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າຈະຕ້ອງໃຊ້ຊີວິດເພື່ອການດີ.

ຄຳຖາມ

1. ທ່ານມີຜູ້ໃດໃນຊີວິດຂອງທ່ານທີ່ບໍ່ແມ່ນສາຍເລືອດດຽວກັນແຕ່ທ່ານຮູ້ສຶກວ່າຄົນຜູ້ນັ້ນເປັນເໝືອນດັ່ງຄົນໃນຄອບຄົວດຽວກັນ? ຄວາມສັມພັນນີ້ເປັນພຣະພອນແກ່ຊີວິດຂອງທ່ານວິທີໃດ?
2. ແມ່ນຫຍັງທີ່ເປັນຕົ້ນເຫດທຳອິດທີ່ເຮັດໃຫ້ຊາອູນເກີດຄວາມອິດສາ?
3. ມີທາງໃດແດ່ທີ່ເລື່ອງຂອງຊາອູນຈະແຕກຕ່າງຈາກນີ້ຖ້າລາວເຊື່ອຟັງແລະໝັ້ນໃຈໃນພຣະເຈົ້າ ແທນທີ່ລາວຈະຟັງຄວາມຍ້ານກົວໃນຈິດໃຈລາວ? ທ່ານຈະຝຶກຝົນການເຊື່ອຟັງໃນຊີວິດຂອງທ່ານວິທີໃດ?
4. ພຣະທັມໃຊ້ຄຳວ່າ "ພຣະເຈົ້າຊົງສະຖິດນຳເພິ່ນ" ເວລາເວົ້າເຖິງດາວິດ. ລອງຄິດເບິ່ງເວລາທີ່ທ່ານມີຄວາມທຸກໃຈ. ທ່ານຢາກໄດ້ຍິນຄຳເວົ້າໃນທຳນອງໃດຈາກຄົນອື່ນໆ? ເປັນຫຼັງໆ?

ບົດຮຽນທີ 10

ເພື່ອນດີທີ່ສຸດ

ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: 1 ຊາມູເອນ 20: 1-17, 30-42

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ: 1 ຊາມູເອນ 20

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອນທີ່ດີຈະສັດຊື່ຕໍ່ກັນໃນເມື່ອມີເຫດການທີ່ຍາກລຳບາກ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ຂ້ອຍສັດຊື່ຕໍ່ເພື່ອນຂອງຂ້ອຍບໍ່ໃນເມື່ອມີເຫດການທີ່ຍາກລຳບາກ?

ຈຸດປະສົງຂອງການສຶກສານີ້: ເພື່ອສຳຣວດເບິ່ງຄວາມສັດຊື່ຂອງຂ້ອຍຕໍ່ເພື່ອນເມື່ອມີເຫດການທີ່ຍາກລຳບາກ.

ອ່ານລວບ: ກະສັດຊາອູນຕາມຊູເຂັນຈະເອົາຊີວິດຂອງດາວິດເປັນການທົດສອບເຖິງຄວາມເປັນເພື່ອນທີ່ດີ ແລະສັດຊື່ ລະຫວ່າງໂຢນາທານແລະດາວິດ; ຊັຍຊະນະຂອງການເປັນເພື່ອນທີ່ດີ, ໄດ້ເປັນຕົວຢ່າງເຮືອງຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ໄພ່ພົນຂອງພຣະອົງ.

ຄຳນຳ

ປະມານສາມສິບປີມາແລ້ວ, ມີຄົນກຸ່ມນຶ່ງຈາກພາກໃຕ້ໄດ້ພາກັນສ້າງໂບດທີ່ເມືອງໃກ້ຄຽງ. ການເຮັດວຽກຮັບໃຊ້ຮ່ວມກັນໄດ້ເຮັດໃຫ້ຄວາມສັມພັນຂອງສາມຄອບຄົວເຂັ້ມແຂງ. ຕລອດປີ, ພວກເຂົາເຈົ້າຈະເດີນທາງໄປທີ່ວອະເມຣິກາເໜືອ, ອະເມຣິກາກາງ, ແລະຮັດອາລາສກາ, ເພື່ອສ້າງຕຶກໃຫ້ໂບດ. ເຂົາເຈົ້າພ້ອມໃຈກັນທີ່ຈະໃຊ້ຊີວິດຮ່ວມກັນໃນເວລາພັກຜ່ອນ, ໃນຄວາມໄຝ່ຝັນ, ແລະໃນຍາມເຈັບປວດ. ຫລາຍປີທີ່ຜ່ານມາ, ຫລາຍກຸ່ມອື່ນໆໄດ້ມີສ່ວນຮັບໃຊ້ຮ່ວມກັບຄົນກຸ່ມນ້ອຍນີ້ ແລະໄດ້ສ້າງຕຶກໃຫ້ໂບດຫລາຍໆແຫ່ງ.

ປະມານສິບປີຫລັງ ທ່ານເວນຜູ້ເປັນຄົນນຶ່ງທີ່ໄດ້ເລີ່ມຮັບໃຊ້ໃນກຸ່ມນີ້ ມີບັນຫາກ່ຽວກັບສຸຂະພາບທີ່ເຮືອຮັງ ແລະໄດ້ເຮັດໃຫ້ລາວມີຄວາມລຳບາກທີ່ຈະຮ່ວມໃນໂຄງການກໍ່ສ້າງ. ຂະນະທີ່ລາວເລີ່ມປ່ວຍລົງ ກໍເປັນເວລາທີ່ກຸ່ມນີ້ໄດ້ວາງແຜນກໍ່ສ້າງໃຫຍ່ທີ່ປະເທດຮອນດູຮັສ ແຜນການສ້າງຕຶກໃຫຍ່ນີ້ມີຫ້ອງປົວແຂ້ວແລະຫ້ອງພຍາບານປົວຮັກສາຄົນປ່ວຍແກ່ປະຊາຊົນທີ່ນັ້ນ. ປະຊາຊົນໃນໝູ່ບ້ານນີ້ຢູ່ເນີນພູ; ຕ້ອງໄດ້ໃຊ້ຣົດກະບະຂົນສົ່ງພະນັກງານຂຶ້ນໄປເທິງ ຜ່ານທາງນ້ອຍສາຍດຽວເຂົ້າອອກ. ຂະນະທີ່ກຸ່ມພິຈາຣະນາວຽກນີ້, ພວກເຂົາເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຄຳນຶງເຖິງຄວາມລຳບາກ ສິ່ງແວດລ້ອມອຸປະກອນຕ່າງໆທີ່ເຂົາຕ້ອງການຫລືມູນຄ່າທັງໝົດ. ສິ່ງທີ່ເຂົາເປັນຫ່ວງທີ່ສຸດກໍຄື ທ່ານເວນຈະບໍ່ສາມາດໄປຮ່ວມງານໄດ້; ການຂາດເວນເຮັດໃຫ້ທີມງານຂາດຄວາມກະຕືລືລົ້ນ. ຄຳຖາມໃນຕອນນີ້ແມ່ນ: ພວກເຂົາເຈົ້າຮັກຊາວຮອນດູຮັສບໍ່? ຮັກແທ້! ເຂົາເຈົ້າຮູ້ວ່າໂຄງການຂອງພວກຕົນບໍ່ໄດ້ເກີດຈາກອຸດົມການ ຫລືຄວາມຕ້ອງການທີ່ຈະເຮັດການດີ; ເຂົາເຈົ້າຮູ້ວ່າແຮງຜັກດັນເກີດມາຈາກຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ຖ້າມາກາງພວກຕົນ, ຄວາມຮັກນັ້ນໄຫລອອກມາຈາກເພື່ອນໆ.

ຄອບຄົວທັງສາມ ຮ່ວມກັບຄືນອີ່ນໃນຄອບຄົວພຣະເຈົ້າສາມາດທຳໄດ້ທຸກຢ່າງ. ເພື່ອນສອງຄົນໄດ້ໄປພົບກັບ ທ່ານເວນ ຊຶ່ງໄດ້ຮັກສາຕົວຢູ່ບ້ານ. ພວກເຂົາເວົ້າກັບ ເວນວ່າ, “ພວກເຂົາເຂົ້າໃຈດີວ່າຄວາມກະຕືລືລົ້ນສຳລັບໂຄງການສ້າງສານີ້ແມ່ນມາຈາກຄວາມຮັກລະຫວ່າງພວກເຂົາ ແລະໄດ້ຂຍາຍໄປທາງຄົນທົ່ວໂລກ.” ພວກເຂົາໄດ້ຂໍໃຫ້ເວນໄປດ້ວຍເພື່ອພວກເຂົາຈະມີໂອກາດດູແລລາວແລະເຮັດວຽກໄປພ້ອມ ເວນໄດ້ຕົກລົງໄປກັບທີມດ້ວຍຄວາມຍິນດີ. ທີ່ຮອນດູຮັສ, ເວນມີຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີທີ່ໄດ້ເບິ່ງທີມເຮັດວຽກ; ມີຊາຍໜຸ່ມຊາວຮອນດູຮັສໄດ້ເຮັດໜ້າທີ່ຢູ່ກັບເວນ; ຈາກຜົນງານເທື່ອນີ້, ຄົນໜຸ່ມຜູ້ນີ້ໄດ້ກາຍເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ໃນໂບດນັ້ນ.

ທ່ານເຄີຍຄິດບໍ່ວ່າຄວາມຮັກສັນອ້າຍນ້ອງສາມາດປ່ຽນແປງຊີວິດຂອງທ່ານວິທີໃດ? ໃນບົດຮຽນນີ້, ໂຢນາທານ ໄດ້ຕັດສິນໃຈເໝືອນກັບທ່ານເວນ. ລາວສາມາດປ້ອງກັນຕົວເອງໂດຍເຮັດວຽກແທນພໍ່ຄືກະສັດຊາອູນ, ຫລືສັດຊີຕໍ່ເພື່ອນທີ່ຮັກດາວິດ. ອະນາຄົດຂອງປະເທດຊາດຂຶ້ນຢູ່ທີ່ການຕັດສິນໃຈຂອງລາວເອງ.

1. ດາວິດແລະໂຢນາທານ (1 ຊາມູເອນ 20: 1-11)

ດາວິດໄດ້ຫລົບໜີແລະມາພົບໂຢນາທານເພື່ອຂໍຄວາມເຂົ້າໃຈວ່າຕົນບໍ່ໄດ້ຜິດຫຍັງ (20:1). ແຕ່ໂຢນາທານຍັງສົງສັຍຄຳເວົ້າຂອງດາວິດ (20:2). ເຖິງວ່າຊາອູນ ໄດ້ພຍາຍາມຈະຂ້າ ດາວິດຫລາຍໆຄັ້ງ ໂຢນາທານໄດ້ປະຕິເສດແລະບໍ່ເຊື່ອວ່າພໍ່ຂອງລາວມີເຈຕະນາທີ່ຈະຂ້າດາວິດແທ້. ດາວິດໄດ້ສາບານໃນນາມພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າວ່າຄວາມຕາຍຢູ່ໃກ້ລາວທີ່ສຸດ (20: 3).

ຄວາມໃກ້ຊິດລະຫວ່າງ ດາວິດແລະໂຢນາທານໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ໂຢນາທານຈະເຮັດທຸກຢ່າງທີ່ດາວິດຮ້ອງຂໍ (20: 4). ດາວິດໄດ້ຂໍໃຫ້ໂຢນາທານສຶກສາເບິ່ງວ່າກະສັດຊາອູນ ຈະເປັນພັຍຕໍ່ຊີວິດຂອງລາວຫລືບໍ່. ເຂົາທັງສອງໄດ້ວາງແຜນວ່າ ດາວິດຈະບໍ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນວັນສລອງເດືອນອອກໃໝ່; ໃນຖານາລູກກະສັດໂຢນາທານມີສິດອະນຸຍາດ ເຖິງວ່າດາວິດຈະເປັນເຂີຍຂອງກະສັດ; ໂຢນາທານຈະບອກພໍ່ຂອງລາວວ່າ ດາວິດໄດ້ໄປທີ່ເບັດເລເຮັມເພື່ອຖວາຍບູຊາປະຈຳປີ, ຖ້າກະສັດຊາອູນຮູ້ຕົວວ່າດາວິດບໍ່ໄດ້ຢູ່ທີ່ໂຕະ (20: 4-5). ຖ້າກະສັດຍອມຮັບຄຳແກ້ຕົວ ທຸກຢ່າງກໍຍຸດຕິດ້ວຍດີ ແຕ່ຖ້າກະສັດເກີດພຣະພິໂລດ ກໍສະແດງວ່າເພິ່ນຍັງມີເຈຕະນາຮ້າຍຕໍ່ດາວິດ (20:7).

ດາວິດຂໍຄວາມຮັກແລະຄວາມຈິງຮັກພັກດີຈາກໂຢນາທານ, ອີງຕາມຄຳສັນຍາທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດໄວ້ (18: 3). ດາວິດໄດ້ບອກໂຢນາທານວ່າຕົນເອງບໍ່ໄດ້ມີຄວາມຜິດ; ໂຢນາທານສາມາດຂ້າດາວິດໄດ້ເພາະເປັນອີງມິງກຸດຂອງກະສັດຊາອູນ ຊຶ່ງມີສິດຮັກສາຊີວິດ ຫລືທຳລາຍຊີວິດ(20:8). ດາວິດໄດ້ເວົ້າກັບໂຢນາທານເປັນເວລານານ; ແລ້ວ ໂຢນາທານຕອບວ່າ "ຢ່າຄິດເຖິງເຮືອງຢ່າງນັ້ນ" ຖ້າຂ້ອຍຮູ້ແນ່ວ່າສະເດັດພໍ່ຂອງຂ້ອຍຍັງບໍ່ສິ້ນສຸດທີ່ຈະທຳອັນຕະລາຍຕໍ່ເຈົ້າ ຂ້ອຍຈະຕ້ອງບອກໃຫ້ເຈົ້າຮູ້ຈັກ" (20:9-10). ລະຫວ່າງການສົນທະນາໂຢນາທານ ໄດ້ຊວນດາວິດວ່າ "ໃຫ້ພວກເຮົາອອກໄປທີ່ທົ່ງນາເດີ." ເພື່ອປ່ຽນບັນຍາກາດແລະເປັນບ່ອນທີ່ສາມາດເວົ້າຄວາມລັບໄດ້. ຖ້າກະສັດຊາອູນເຈດຕະນາຈະຂ້າດາວິດ, ຈະຕ້ອງມີການຮັກສາຄວາມລັບ. ແລ້ວທັງສອງກໍສົນທະນາກັນຕໍ່ທີ່ທົ່ງນາຊຶ່ງໂກຈາກພວກຜູ້ຕິດຕາມຂອງໂຢນາທານ (20:18).

2. ຄຳສັນຍາລະຫວ່າງໂຢນາທານແລະດາວິດ (1 ຊາມູເອນ 20: 12-17)

ໂຢນາທານແລະດາວິດໄດ້ສົນທະນາກັນເຖິງຄຳຕອບຕໍ່ເຫດການຂອງຊາອູນ. ໂຢນາທານໄດ້ເວົ້າກັບດາວິດວ່າ ຖ້າມີການຂັດສົນໃນການເຄື່ອນໄຫວ, ລາວຈະພຍາຍາມສົ່ງຂ່າວໃຫ້ເຖິງດາວິດ(20:12-13). ໂຢນາທານສາບານວ່າໃຫ້ລາວຖືກສາບແຂ່ງຖ້າຕົນບໍ່ຮັກສາຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ມີຕໍ່ດາວິດ (20: 13). ໂຢນາທານທູນຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າຊົງຢູ່ກັບດາວິດ ເໝືອນທີ່ເຄີຍຢູ່ກັບພໍ່ຂອງລາວ (20: 13), ໃນຕອນນີ້ໂຢນາທານຮັບຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ອອກຈາກຊາອູນແລະມາຢູ່ກັບດາວິດ.

ໂຢນາທານຮັກແພງດາວິດຫລາຍລາວຈຶ່ງສາບານເປັນເພື່ອນທີ່ດີກັບດາວິດຕລອດໄປ (18:3). ໂຢນາທານເປັນຫ່ວງຊີວິດຂອງລາວຖ້າມີຄົນອື່ນຂຶ້ນມາເປັນກະສັດ (20:14); ກະສັດຄົນໃໝ່ເຄີຍຂ້າລ້າງໂຄດຄອບຄົວຂອງກະສັດຄົນທີ່ຜ່ານມາ. ໂຢນາທານຂໍຮ້ອງດາວິດວ່າ“ຈົ່ງສະແດງເຖິງຄວາມເມດຕາກະຣຸນາຢ່າງດຽວກັນນີ້ຕໍ່ຄອບຄົວຂອງຂ້ອຍຕລອດໄປ”(20:15). ດາວິດ ຖືຄຳໝັ້ນສັນຍາໂດຍໄດ້ດູແລລູກຂອງໂຢນາທານ (ເມພິໂບເຊັດ) ຢ່າງສົມກຽດ (2 ຊມອ 9: 7-13; 21: 7). ພຣະຄຳຕອນນີ້ບອກເຖິງຄວາມຮັກຂອງໂຢນາທານທີ່ມີຕໍ່ດາວິດ (20: 17).

3. ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງຊາອູນຕໍ່ໂຢນາທານ (1 ຊາມູເອນ 20: 30-34)

ໃນໂອກາດສເລີມສລອງຄັ້ງນີ້ ກະສັດຊາອູນກໍ່ນັ່ງບ່ອນທີ່ເພິ່ນເຄີຍນັ່ງກັບພວກນາຍພົນຜູ້ບັນຊາການ, ອັບເນນັ່ງຖັດເພິ່ນໄປ. ສ່ວນບ່ອນນັ່ງຂອງດາວິດນັ້ນວ່າງເປົ່າ, ໃນມື້ນັ້ນ ຊາອູນບໍ່ໄດ້ເວົ້າຫຍັງໝົດ ເພາະເພິ່ນຄິດວ່າອາດມີບາງສິ່ງບາງຢ່າງເກີດຂຶ້ນໂດຍບໍ່ຄາດຝັນ. ມື້ຕໍ່ມາເປັນມື້ຫລັງຈາກເດືອນອອກໃໝ່ ບ່ອນຂອງດາວິດກໍ່ວ່າງເປົ່າຢູ່; ຊາອູນຈຶ່ງຮ້າຍໂຢນາທານ; ຄວາມບ້າຂອງຊາອູນເກີດຂຶ້ນເພາະຄວາມສຳເຣັດ ແລະນິຍົມຂອງດາວິດຈາກປະຊາຊົນ (1ຊມອ 18: 7-8). ຊາອູນເບິ່ງຕົງໄປທີ່ໂຢນາທານ; ເພິ່ນໄດ້ເອົາຄວາມຮ້າຍທີ່ມີຕໍ່ດາວິດຖິ້ມໃສ່ໂຢນາທານ; ກະສັດໄດ້ກ່າວດູກູກແມ່ຜູ້ໃຫ້ກຳເນີດໂຢນາທານເພາະລາວເຂົ້າຂ້າງຜູ້ທີ່ຈະເປັນກະສັດຄົນຕໍ່ໄປ (20:30-31). ຊາອູນຕ້ອງການຂ້າດາວິດ ເພາະລາວຈະເປັນພັຍຕໍ່ບັນລັງຂອງໂຢນາທານ.

ໃນຂະນະນັ້ນຊາອູນໄດ້ຖອດຫອກຂອງຕົນອອກເພື່ອຈະຂ້າໂຢນາທານ. ໃນທີ່ສຸດໂຢນາທານກໍ່ຮູ້ວ່າຊີວິດດາວິດຢູ່ໃນອັນຕະລາຍ(20:33) ໂຢນາທານໄດ້ໄປພົບດາວິດທີ່ທົ່ງນາ ຕາມທີ່ໄດ້ຕົກລົງກັນໄວ້; ລາວໄດ້ໃຫ້ສັນຍານກັບດາວິດໂດຍຍິງລູກທະນູໃຫ້ກາຍຜູ້ຮັບໃຊ້ (20:35-39). ຫລັງຈາກນັ້ນ, ໂຢນາທານໄດ້ສົ່ງຄົນໃຊ້ກັບເມືອງ ເພື່ອຈະໄດ້ລົມກັບດາວິດຜູ້ດຽວ. ດາວິດໄດ້ຖອມຕົວລົງດ້ວຍຄວາມນັບຖື ແລະເວົ້າກັບໂຢນາທານ; ຫລັງຈາກນັ້ນ ກໍ່ແມ່ນໂຢນາທານເປັນຄົນເວົ້າຕໍ່; ໂຢນາທານໄດ້ສົ່ງດາວິດໜີຢ່າງສັນຕິສຸກ ແລະໄດ້ເຕືອນລາວກ່ຽວກັບຄຳໝັ້ນສັນຍາທີ່ໄດ້ໃຫ້ຕໍ່ກັນ; ຄວາມຜູກພັນລະຫວ່າງຄອບຄົວຂອງໂຢນາທານ ແລະຄອບຄົວດາວິດຈະເປັນຢູ່ຕລອດໄປ (20:40-42).

ຄວາມໝາຍແລະການປະຕິບັດ

ການຕັດສິນໃຈຂອງໂຢນາທານທີ່ຈະສັດຊື່ຕໍ່ດາວິດແມ່ນເກີນຄວາມຄາດໝາຍ ເພາະລາວເອງເປັນລູກກະສັດຊາອູນ; ລາວໄດ້ສະແດງຄວາມສັດຊື່ໃນຍາມລຳບາກ. ຄຳພັນສັນຍາລະຫວ່າງໂຢນາທານແລະດາວິດໄດ້ສືບຕໍ່ເຖິງເຊື້ອສາຍທັງສອງຝ່າຍເປັນຕົວຢ່າງເຮືອງຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ໄພ່ພົນຂອງພຣະອົງ.

ຄວາມຈິງຮັກພັກດີເປັນສິ່ງທີ່ຄວນຮັກສາ. ຄວາມສັມພັນແລະສັງຄົມຕ້ອງການຄວາມສັດຊື່ແລະຄວາມເປັນນ້ຳນຶ່ງໃຈດຽວກັນ. ບາງຄັ້ງ, ພວກເຮົາກໍມີຫລາຍຄົນທີ່ຕ້ອງການຄວາມຈິງຮັກພັກດີຈາກເຮົາ. ຊາອູນ, ໂຢນາທານ, ແລະດາວິດ ຕ່າງກໍມີຄວາມຮັບຜິດຊອບ. ຊາອູນເລືອກທີ່ຈະສັດຊື່ຕໍ່ຕົວເອງ. ໂຢນາທານແລະດາວິດເຂົາເລືອກທີ່ຈະສັດຊື່ຕໍ່ການເປັນເພື່ອນທີ່ດີແລະເພື່ອພຣະປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ.

ອຳນາດແລະຄວາມຍ້ານເປັນພັຍຕໍ່ການຖ່ອມຕົວແລະຄວາມໄວ້ວາງໃຈ. ຊາອູນເປັນຄົນທີ່ຢາກມີອຳນາດແລະ ລາວຍ້ານການຖືກເຈັມຂອງດາວິດ. ໂຢນາທານແລະດາວິດຖ່ອມຕົວຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າແລະຕໍ່ກັນແລະກັນ, ແລະໄດ້ວາງໃຈໃນແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າ. ໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າທັງຫລາຍ ໄດ້ພົບກັບການທົດລອງແລະພົບໂອກາດທີ່ຈະເລືອກຄວາມຈິງຮັກພັກດີຕໍ່ແຜນການແລະຄວາມປາຖນາຂອງພຣະເຈົ້າ.

ຄຳຖາມ:

1. ໃຜເປັນເພື່ອນທີ່ຈິງຮັກພັກດີຂອງທ່ານ? ທ່ານຈິງຮັກພັກດີຕໍ່ໃຜແດ່? ແມ່ນຫຼັງຄືຜົນຈາກການມີເພື່ອນທີ່ຈິງຮັກພັກດີໃນຊີວິດຂອງທ່ານ?
2. ມີຄວາມຈິງຮັກພັກດີແນວໃດແດ່ທີ່ມາແຂ່ງຂັນກັບຄວາມຈິງຮັກພັກດີຂອງໂຢນາທານ?
3. ມີຄວາມຈິງຮັກພັກດີແນວໃດແດ່ໃນຊີວິດຂອງພວກເຮົາ ທີ່ມາແຂ່ງຂັນກັບຄວາມຈິງຮັກພັກດີຂອງພວກເຮົາຕໍ່ພຣະເຈົ້າແລະພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງ?
4. ພຣະເຈົ້າຊົງໃຫ້ຕົວຢ່າງຄວາມສັດຊື່ຂອງພຣະອົງຕໍ່ໄພ່ພົນຂອງພຣະອົງແນວໃດແດ່? ຄວາມຈິງຮັກພັກດີສະແດງອອກໃນຊີວິດຂອງທ່ານວິທີໃດ?

ສຄ

ບົດຮຽນທີ 11

ໃຫ້ສັດຕູເຫັນພຣະຄຸນ

- ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:** 1 ຊາມູເອນ 24
- ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:** 1 ຊາມູເອນ 24
- ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:** ແທນທີ່ຈະຕອບໂຕ້ ແຕ່ຈະເຮັດໃຫ້ສັດຕູເຫັນພຣະຄຸນ
- ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:** ເຮົາຈະເລືອກເອົາການຕອບໂຕ້ ຫລືຈະໃຫ້ເຂົາເຫັນພຣະຄຸນ?
- ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:** ເພື່ອເຮົາຈະໃຫ້ສັດຕູເຫັນພຣະຄຸນ ແທນການຕອບໂຕ້.

ບົດນຳ

ໃນຂະນະທີ່ກະສັດຊາອູນຊອກສັງຫານດາວິດດ້ວຍຄວາມໂກດແຄ້ນນັ້ນ ດາວິດມີໂອກາດສັງຫານຊາອູນ ແທນທີ່ຊາອູນຈະໄດ້ສັງຫານດາວິດ, ເມື່ອນັ້ນດາວິດມີໂອກາດຈະສັງຫານຊາອູນ ແຕ່ດາວິດບໍ່ໄດ້ສັງຫານຊາອູນ ແຕ່ກັບໄວ້ຊີວິດເພິ່ນ ເພື່ອເພິ່ນຈະໄດ້ເຫັນພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າ.

1. ດາວິດຕັດປາຍເສື້ອຄຸມຂອງຊາອູນ (1 ຊາມູ 24:1-7)

ຊາອູນກະສັດຂອງອິສຣາເອນໄດ້ເຮັດສິ່ງຄາມສອງຢ່າງຄື: 1. ສິ່ງຄາມປົກປ້ອງແຜ່ນດິນບໍ່ໃຫ້ພວກຟິລິສຕິນມາຍາດແຍ່ງດິນແດນ ພວກເຂົາມານາບຊູ່ນັບເປັນເວລາຍາວນານສົມຄວນ. 2. ສິ່ງຄາມອັນທີສອງແມ່ນສິ່ງຄາມຈິດໃຈອິດສາຂອງທ່ານເອງ ແລະສິ່ງຄາມນີ້ມັນຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າສິ່ງຄາມຕໍ່ສູ້ກັບຟິລິສຕິນ ເພາະວ່າສິ່ງຄາມນີ້ເຮັດໃຫ້ທ່ານບໍ່ສາມາດຫລັບນອນໄດ້ ເຖິງແມ່ນນອນກໍບໍ່ເປັນສຸກ. ສິ່ງຄາມນີ້ໄດ້ເລີ່ມແຕ່ສມັຍດາວິດເດັກນ້ອຍລ້ຽງແກະໄດ້ສັງຫານໂກລີອາດ ທະຫານຜູ້ເກ່ງກ້າຂອງຟິລິສຕິນດ້ວຍກ້ອນຫີນໃນ 1 ຊາມູເອນ 17:48-51. ໃນຕອນນັ້ນກະສັດຊາອູນກໍຕິໃຈເພາະໄດ້ຊະນະຕໍ່ການທ້າທາຍຂອງພວກຟິລິສຕິນ ແຕ່ພໍເມື່ອດາວິດກັບພວກທະຫານກັບມາລາຍງານຊັຍນະຊະແລ້ວ ກໍມີການກິນລ້ຽງສເລີມສລອງຊັຍຊະນະ ໃນເວລານັ້ນພວກຜູ້ຍິງ (ຜູ້ແສ້ຜູ້ສາວທັງຫລາຍ) ໄດ້ພາກັນຮ້ອງເພງທີ່ມີເນື້ອໃນວ່າ "ຊາອູນໄດ້ຂ້າຫລາຍພັນຄົນ ແຕ່ດາວິດໄດ້ຂ້າຫລາຍຫມື່ນຄົນ" (1 ຊາມູເອນ 18:7) ພຣະຄຳພີບອກຕໍ່ໄປວ່າ "ສ່ວນຊາອູນກໍບໍ່ພໍໃຈທີ່ໄດ້ຍິນດັ່ງນີ້ ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງພຣະພິໂຣດ ແລະເວົ້າວ່າ, "ເຮົາເສັງໃຈຫລາຍທີ່ມີຄົນເວົ້າວ່າ ດາວິດໄດ້ຂ້າຫລາຍຫມື່ນຄົນ ແຕ່ເຮົາໄດ້ຂ້າຫລາຍພັນຄົນເທົ່ານັ້ນ ດາວິດເຫລືອພຽງສິ່ງດຽວຄືຍັງບໍ່ທັນໄດ້ເປັນກະສັດເທົ່ານັ້ນ" ນັບແຕ່ນັ້ນມາ ຊາອູນກໍອິດສາດາວິດ" (1 ຊາມູເອນ 18: 8-9).

ຄຳເວົ້ານັ້ນອຍໆທີ່ເປັນການຍົກຍ້ອງດາວິດກາຍເປັນບັນຫາໃຫຍ່ສຳລັບຊາອູນ ເພາະວ່າຄຳເວົ້ານັ້ນຊາອູນເຫັນວ່າຕົວເອງເສັງກຽດສັກສີ, ເສັງໜ້າ, ເສັງຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່. ບາງທີຊາອູນຄິດຫລາຍໄປເອງ, ທ່ານເຈັບໃຈເພາະ ຄວາມຄິດຂອງທ່ານເອງເຮັດໃຫ້ຕົນເອງເຈັບປວດຈົນເຖິງຂັ້ນອິດສາ ແລະເມື່ອຄວາມອິດສາໄດ້ເຕັມ

ຖ້ວມ ລົ້ນໃນຈິດໃຈແລ້ວ ຄວາມອິດສານັ້ນກໍກາຍເປັນສາຍກະນວນຣະເບີດໃຫ້ກາຍເປັນຜູ້ຂ້າຄົນ. ດ້ວຍເຫດນີ້ແຫລະຊາອູນຈຶ່ງປອງຂ້າດາວິດຜູ້ເປັນລູກເຂີຍທ່ານຕລອດມາ.

ວັນນຶ່ງຂະນະທີ່ຊາອູນກຳລັງຜັກຜ່ອນຫລັງຈາກຊາອູນກັບຈາກການສູ້ຮົບກັບພວກຟິລິສຕິນ ມີສາຍສືບມາລາຍງາຍຕໍ່ຊາອູນວ່າ " ດາວິດຢູ່ໃນຖິ່ນກັນດານໃກ້ໆເມືອງເອນເກດີ " (1 ຊາມູເອນ 24:1). ເມື່ອຊາອູນໄດ້ຍິນຄຳລາຍງານທ່ານຈຶ່ງປ່ອມພັກຜ່ອນເອົາແຮງແລ້ວຟ້າວເພື່ອຈະໄປສັງຫານດາວິດ. " ຊາອູນຈຶ່ງເອົາທະຫານຜູ້ເກັ່ງກ້າທີ່ສຸດໃນອິສຣາເອນສາມພັນຄົນອອກຊອກຫາດາວິດ ແລະທະຫານຂອງເຂົາຢູ່ທາງທິດຕາເວັນອອກຂອງທິນດານແບ້ປ່າ"(ຂໍ້ 2). ເມື່ອໄປໃກ້ຈະຮອດຈຸດໝາຍນັ້ນກະສັດຊາອູນຍັງເມື່ອຍຈາກສົງຄາມແລະມີອາການເຈັບທ້ອງປວດຖ່າຍ ຈຶ່ງເຂົ້າໄປຖ່າຍບ່ອນລັບລີ້ຄືເຂົ້າໄປໃນຖ້ຳເພື່ອປິດບັງຄວາມອັບອາຍຕາມທຳມະດາຂອງຄົນທົ່ວໄປທີ່ເດີນທາງໃນສັມຍກ່ອນຫລືປະເທດຍັງບໍ່ທັນຈະເຮັດແນວນີ້ຢູ່.

ສາສນາສາດຜູ້ນຶ່ງເວົ້າວ່າ ໃນຂະນະນັ້ນຊາອູນທັງເມື່ອຍ ແລະອ່ອນເພັງຈາກການຕໍ່ສູ້ກັບຟິລິສຕິນ ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ຊາອູນເປັນແບບຮ້ອນໆ, ໜາວໆ ຄືຈະເປັນໄຂ້ແລະຮູ້ສຶກປວດຖ່າຍໜັກ, ດັ່ງນັ້ນຊາອູນຈຶ່ງໄປຖ່າຍທີ່ຖ້ຳນັ້ນໂດຍນຶກບໍ່ເຖິງວ່າດາວິດໄດ້ລີ້ຢູ່ໃນນັ້ນແລ້ວ. ໃນຂະນະທີ່ຊາອູນກຳລັງນັ່ງຖ່າຍແບບເຄິ່ງຫລັບເຄິ່ງຕື່ນຢູ່ນັ້ນ ມັນຈຶ່ງກາຍເປັນໂອກາດດີທີ່ດາວິດຈະຕ້ອງສັງຫານຊາອູນ, ແຕ່ດາວິດກັບບໍ່ໄດ້ຄິດສັງຫານ ແຕ່ໄດ້ຄານເຂົ້າໄປຕັດເອົາປາຍເສື້ອຍາວຂອງຊາອູນໂດຍຊາອູນບໍ່ຮູ້ຕົວເລີຍ "ດາວິດໄດ້ຄານອອກມາແລ້ວຕັດເອົາສິ້ນເສື້ອຍາວຂອງຊາອູນ ໂດຍທີ່ພຣະອົງບໍ່ຮູ້ເມື່ອທຍັງຫມົດ " (ຂໍ້ 4). ພ້ອມກັນນັ້ນດາວິດໄດ້ສັ່ງພວກທະຫານຂອງຕົນຢ່າຕໍ່ສູ້ກັບຊາອູນຜູ້ເປັນກະສັດທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງແຕ່ງຕັ້ງ (ຂໍ້ 7).

2. ດາວິດເວົ້າກັບກະສັດຊາອູນ (1 ຊາມອ 24:8-15)

ເມື່ອຊາອູນຖ່າຍເສັດຮຽບຮ້ອຍແລ້ວທ່ານກໍຢ່າງອອກຈາກຖ້ຳໄປຍັງກອງທະຫານຂອງເພິ່ນ, ສ່ວນດາວິດໄດ້ລີ້ຊ້ອນຕາມຫລັງຊາອູນອອກໄປ ຈົນຊາອູນໄປເຖິງກອງທະຫານຂອງທ່ານ ແລ້ວດາວິດຈຶ່ງເບິ່ງສຽງຮ້ອງໃສ່ຊາອູນວ່າ "ພຣະອົງເອີຍ " (ຂໍ້ 8ກ). ພາສາອັງກິດສະບັບ ຄົງເຈມ ເວົ້າວ່າ My lord the King ອາດຈະແປວ່າ ກະສັດຜູ້ເປັນເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ (ເອີຍ) ຊຶ່ງມີຄວາມໝາຍວ່າ ດາວິດໄດ້ເຫັນກະສັດຊາອູນເປັນກະສັດທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງແຕ່ງຕັ້ງຈຶ່ງກ່າວອອກໄປດັ່ງນັ້ນ. ເມື່ອກະສັດຊາອູນໄດ້ຍິນສຽງແລ້ວຈຶ່ງຫັນໜ້າກັບໄປຍັງສຽງທີ່ດັງອອກມາຈາກດ້ານຫລັງ. "ພຣະອົງເອີຍ ຊາອູນກໍຫລຽວຫລັງເບິ່ງອ້ອມໆ ດາວິດກໍກົມຂາບລົງດ້ວຍຄວາມນັບຖື (ຂໍ້ 8). ເມື່ອຂາບລົງແລ້ວ ກໍກ່າວຕໍ່ຊາອູນຕໍ່ໄປວ່າ "ເປັນທຍັງພຣະອົງຈຶ່ງຟັງສຽງປະຊາຊົນ ທີ່ເວົ້າວ່າຂ້ານ້ອຍກຳລັງພຍາຍາມຈະທຳຮ້າຍພຣະອົງ ວັນນີ້ ທີ່ຖ້ຳນັ້ນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງມອບພຣະອົງໄວ້ໃນມືຂອງຂ້ານ້ອຍ ບາງຄົນໄດ້ບອກຂ້ານ້ອຍໃຫ້ຂ້າພຣະອົງເສັງ ແຕ່ວ່າຂ້ານ້ອຍຮູ້ສຶກອິດຖິນພຣະອົງ ຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງບອກວ່າ ຂ້ານ້ອຍບໍ່ຄວນທຳອັນຕະລາຍແກ່ພຣະອົງເລີຍ ເພາະວ່າພຣະອົງເປັນຜູ້ທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງເລືອກໃຫ້ເປັນເຈົ້າຊີວິດ " (ຂໍ້ 10) ເວົ້າລວມແລ້ວແມ່ນ 1. ດາວິດບອກວ່າດາວິດມີໂອກາດຂ້າຊາອູນ. 2. ພວກລູກນ້ອງຂອງດາວິດກໍເປັນໃຈໃຫ້ຂ້າຊາອູນ. 3. ດາວິດເຫັນແກ່ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ຂ້າຊາອູນ ອີກປະການນຶ່ງທີ່ສຳຄັນແມ່ນຄຳຖາມແຮກຂອງດາວິດທີ່ຖາມວ່າ "ເປັນທຍັງພຣະອົງຈຶ່ງຟັງສຽງປະຊາຊົນ " ເວົ້າອີກຢ່າງ

ທ່ານເປັນເຖິງກະສັດເປັນຫຍັງບໍ່ພິຈາລະນາໂດຍການເຂົ້າເຝົ້າພຣະເຈົ້າເສັງກ່ອນ ເພາະທ່ານເປັນກະສັດທີ່ພຣະເຈົ້າແຕ່ງຕັ້ງ, ທ່ານບໍ່ໄດ້ເຂົ້າເຝົ້າພຣະເຈົ້າ ແຕ່ທ່ານກັບໄປຟັງສຽງປະຊາຊົນທີ່ໄປຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າໃຫ້ທ່ານປົກຄອງ ແຕ່ທ່ານກັບໄປເຊື່ອຟັງຄວາມເຂົາ. ດ້ວຍຄຳຖາມນີ້ເອງຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ຊາອູນສົນໃຈຟັງຄຳເວົ້າຂອງດາວິດຕໍ່ໄປ.

ດາວິດໄດ້ກ່າວພິສູດຄວາມບໍ່ຮູ້ສຸດຂອງຕົນເອງວ່າ " ສະເດັດພໍ່ເອີຍ ຂໍຊົງທອດພຣະເນດເບິ່ງສິ້ນເສື້ອລ່າມຂອງພຣະອົງທີ່ຂ້ານ້ອຍກຳລັງຖືຢູ່ນີ້ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຕັດມັນອອກ ແຕ່ວ່າຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ຂ້າພຣະອົງນັ້ນເປັນສິ່ງທີ່ພຣະອົງຄວນຫມັ້ນໃຈວ່າຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ຄິດກະບົດ ຫລືຄິດທຳຮ້າຍພຣະອົງແຕ່ຢ່າງໃດ ແຕ່ເຖິງປານນັ້ນພຣະອົງກໍຍັງຕາມຂ້າຂ້ານ້ອຍ ໂດຍທີ່ຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ທຳຜິດຫຍັງຕໍ່ພຣະອົງ " (ຂໍ້ 11) ດາວິດຮ້ອງກະສັດຊາອູນວ່າ (ສະເດັດພໍ່) ເພາະວ່າດາວິດເປັນລູກເຂີຍຂອງຊາອູນ, ດາວິດໄດ້ເຊີນຊາອູນກວດເບິ່ງສິ້ນເສື້ອລ່າມທີ່ດາວິດໄດ້ຕັດເອົາ ການຕັດລັກເອົາປາຍເສື້ອລ່າມຍາກກວ່າການປາດຄໍຊາອູນ ດັ່ງນັ້ນຫາກດາວິດຢາກຂ້າຊາອູນກໍຂ້າໄດ້ຢ່າງງ່າຍດາຍ. ດາວິດກ່າວຕໍ່ໄປວ່າ " ຂໍໃຫ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເປັນຜູ້ຕັດສິນລະຫວ່າງພວກເຮົາທັງສອງຄົນນີ້ໃຜເປັນຜູ້ຜິດ ຂໍໃຫ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງລົງໂທດພຣະອົງໃນກິຈການທີ່ພຣະອົງໄດ້ກະທຳຕໍ່ສູ້ຂ້ານ້ອຍ ເພາະວ່າຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ທຳອັນຕະລາຍຕໍ່ສູ້ພຣະອົງແມ່ນແຕ່ນ້ອຍດຽວພຣະອົງກໍຮູ້ໃນຄຳບູຮານທີ່ວ່າ "ຄວາມຊົ່ວກໍຕ້ອງແກ້ແຄ້ນດ້ວຍຄວາມຊົ່ວ" ແຕ່ຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ທຳຮ້າຍພຣະອົງຈຶ່ງເບິ່ງວ່າເຈົ້າຊີວິດອິສຣາເອນກຳລັງຈະຂ້າຜູ້ໃດພຣະອົງຊົງໄລ່ຕິດຕາມຫຍັງ ໄລ່ຕິດຕາມຫມາຕາຍຫລືຕົວໝັດ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຊົງຕັດສິນວ່າໃຜໃນພວກເຮົາເປັນຄົນຜິດ ຂໍໃຫ້ພຣະອົງຊົງທອດພຣະເນດເບິ່ງໃນເລື່ອງນີ້ ຂໍຊົງປ້ອງກັນໃຫ້ຂ້ານ້ອຍພົ້ນຈາກສະເດັດພໍ່ເທີນ" (ຂໍ້ 12-15). ຂໍ້ສັງເກດແມ່ນເຮົາໄດ້ເຫັນຄົນຂອງພຣະເຈົ້າໂອ້ລົມກັນຢ່າງເຂົ້າໃຈກັນ, ກະສັດຊາອູນກໍແມ່ນພຣະເຈົ້າແຕ່ງຕັ້ງ, ດາວິດເດັກນ້ອຍລ້ຽງແກະກໍແມ່ນຄົນຂອງພຣະເຈົ້າສິ່ງໄປຊ່ອຍຊາວອິສຣາເອນ ແຕ່ກໍມີຂໍ້ຂັດແຍ່ງພາຍໃນເລີ້ມຈາກຊາອູນປອງຂ້າດາວິດຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ດາວິດຢູ່ບໍ່ໄດ້ຈຶ່ງພ່າຍໜີໄປພ້ອມກັບທະຫານຈຳນວນນຶ່ງທີ່ເຂົ້າຂ້າງດາວິດ ເລື່ອງຕອນນີ້ອາດຈະເປັນບົດຮຽນທີ່ດີສຳລັບຄຣິສະຈັກສມັຍນີ້ທີ່ບໍ່ລົງລອຍກັນ ຫາກທັງສອງຝ່າຍຟັງກັນຄືຊາອູນຍອມຟັງດາວິດ, ສ່ວນດາວິດເວົ້າແບບໂຄຣບຍຳເກງຈຶ່ງຟັງກັນໄດ້.

3. ກະສັດຊາອູນກ່າວຕອບ (1 ຊມອ 24:16-22)

ຊາອູນໄດ້ຕັ້ງໃຈຟັງທຸກຖອຍຄຳຂອງດາວິດໄດ້ກ່າວມາດ້ວຍຄວາມຊຶ້ງໃຈ ແລະເຂົ້າໃຈດີ, ເມື່ອເປັນເຊັ່ນນັ້ນກະສັດຊາອູນຈຶ່ງກ່າວຕອບດາວິດວ່າ "ດາວິດລູກຂອງພໍ່ເອີຍ ແມ່ນເຈົ້າແທ້ບໍ່ທີ່ເວົ້ານັ້ນ" ແລ້ວພຣະອົງກໍຮ້ອງໄຫ້ ແລະເວົ້າຕໍ່ດາວິດວ່າ, "ເຈົ້າເປັນຄົນຖືກ ແຕ່ຂ້ອຍເປັນຄົນຜິດ ເຈົ້າໄດ້ເຮັດດີຕໍ່ຂ້ອຍໃນຂະນະທີ່ຂ້ອຍໄດ້ເຮັດຊົ່ວຕໍ່ເຈົ້າ" (ຂໍ້ 16-17). ຊາອູນໄດ້ເລີ້ມຕົ້ນດ້ວຍຄຳວ່າ "ດາວິດລູກຂອງພໍ່ເອີຍ ແມ່ນເຈົ້າແທ້ບໍ່ທີ່ເວົ້ານັ້ນ" ນັບວ່າເປັນຄຳເວົ້າທີ່ອ່ອນຫວານທີ່ຍອມຮັບດາວິດເປັນລູກ ແຕ່ຊາອູນຍັງເບິ່ງບໍ່ຄຳຈຶ່ງຖາມໄປວ່າ ແມ່ນເຈົ້າແທ້ບໍ່? ແລ້ວຊາອູນກໍໄດ້ຍອມຮັບແລະປະກາດວ່າ ດາວິດເປັນຄົນຖືກ ແລະທ່ານເອງຄືກະສັດຊາອູນເປັນຄົນຜິດ ຊຶ່ງເປັນການຍອມຮັບຈາກໃຈຂອງທ່ານ ແລະກໍນັບວ່າບໍ່ແມ່ນຂອງງ່າຍໆທີ່ກະສັດຈະຖອມຕົວລົງຍອມຮັບຜິດເຊັ່ນນີ້ ແລະການຍອມສາຣະພາບຮັບຜິດຂອງກະສັດຊາອູນໄດ້ກາຍເປັນແບບຢ່າງຄົນ

ຖ້ອມຕົວທຸກຄົນ ໂດຍສະເພາະຢ່າງຍິ່ງຄຣິສຕຽນທີ່ມີຈິດວິນຍານສູງຈະຍອມຮັບຄວາມຜິດພາດເໝືອນດັ່ງ
ກະສັດຊາອູນທີ່ຍອມສາຣະພາບຕໍ່ໜ້າຜູງທະຫານທັງຫລາຍຂອງພຣະອົງດ້ວຍ. ທ່ານເດໄດ້ຜິດຕໍ່ຜູ້ໃດບໍ່?
ໄດ້ສາຣະພາບແລ້ວບໍ່? ຫາກຍັງບໍ່ທັນສາຣະພາບວັນນີ້ ເຮືອງຂອງກະສັດຊາອູນໄດ້ສອນທ່ານແລ້ວ ຈິ່ງໄປ
ສາຣະພາບຕໍ່ເພິ່ນເສັງ ແລ້ວທ່ານຈະໄດ້ເພິ່ນຄືນມາ ແລະທັງຖືກຕ້ອງຕາມນ້ຳພຣະທັຍພຣະເຈົ້າອີກ.

ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນຊາອູນຍັງກ່າວວ່າ " ວັນນີ້ ເຈົ້າໄດ້ສະແດງຄວາມເມດຕາກະຣຸນາຕໍ່ຂ້ອຍ ເພາະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຂ້າ
ຂ້ອຍ ທັງໆທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງໄດ້ມອບຂ້ອຍໄວ້ໃນມືຂອງເຈົ້າແລ້ວ ຄົນທີ່ຈັບສັດຕູຂອງຕົນໄດ້ແລ້ວປ່ອຍ
ໃຫ້ໄປຢ່າງປອດພັຍຈະມີບໍ່ ຂໍໃຫ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງອວຍພຣະພອນໃນສິ່ງທີ່ເຈົ້າໄດ້ທຳກັບຂ້ອຍໃນວັນນີ້
ດຽວນີ້ ຂ້ອຍຮູ້ຢ່າງຄັກແນ່ແລ້ວວ່າ ເຈົ້າຈະເປັນເຈົ້າຊີວິດຂອງອິສຣາເອນ ແລະພຣະຣາຊອານາຈັກຈະຢູ່ໃຕ້
ການປົກຄອງຂອງເຈົ້າຕໍ່ໄປ" (ຂໍ້ 18-20). ກະສັດຊາອູນເຫັນວ່າ ; 1. ດາວິດມີໂອກາດຂ້າເພິ່ນ ແຕ່ດາວິດ
ບໍ່ໄດ້ຂ້າ, ແລະຍັງກ່າວຍ້ອງຍໍອີກວ່າ ຄົນທີ່ຈັບສັດຕູຂອງຕົນໄດ້ແລ້ວປ່ອຍໃຫ້ໄປຢ່າງປອດພັຍຈະບໍ່ມີໃຜ
ເຮັດໄດ້ຄືດາວິດ ເພາະວ່າຄົນທີ່ຈັບສັດຕູໄດ້ມັກຈະຂ້າທັນທີ. 2. ຊາອູນອວຍຊັຍໃຫ້ພອນດາວິດໃນພຣະ
ນາມພຣະເຈົ້າວ່າ " ຂໍໃຫ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງອວຍພຣະພອນໃນສິ່ງທີ່ເຈົ້າໄດ້ທຳກັບຂ້ອຍໃນວັນນີ້ດຽວນີ້. "
ແລະ 3. ຊາອູນຮູ້ຢ່າງຄັກແນ່ວ່າ ດາວິດເໝາະສົມເປັນກະສັດຂອງອິສຣາເອນ.

ຈາກນັ້ນກະສັດຊາອູນໄດ້ຂໍຮ້ອງດາວິດໃຫ້ສຽວນເຊື້ອສາຍ, ຄອບຄົວແລະສາຍເລືອດຂອງເພິ່ນໄວ້ເປັນປະ
ຫວັດສາດ ເພື່ອບັນດາລູກຫລານຈະໄດ້ຮັບບົດຮຽນອັນສຳຄັນນີ້ຕໍ່ໄປ, ແລ້ວດາວິດກໍໃຫ້ຄຳໝັ້ນສັນຍາຈະ
ເຮັດຕາມຄຳຂໍຮ້ອງຂອງຊາອູນໃນ ຂໍ້ 21-22. ນີ້ເປັນການຕົກລົງກັນດ້ວຍສັດຕິພາບທັງສອງກຳສອງຝ່າຍ.
ຂ້າພະເຈົ້າເຂົ້າໃຈວ່ານີ້ເປັນພຣະປະລິນຍາຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ໃຫ້ຜູ້ຜິດສາຣະພາບຜິດດ້ວຍຈິງໃຈ ແລະຜູ້ເປັນຄູ່
ໂຈດຈະຕ້ອງຍອມອະພັຍດ້ວຍ. ປະການສຳຄັນແມ່ນດາວິດບໍ່ໄດ້ຄິດແກ້ແຄ້ນແລະໂກດເຄືອງແຕ່ຢ່າງໃດ.
ການກະທຳຂອງດາວິດໄດ້ເຮັດໃຫ້ກະສັດຊາອູນເຫັນພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າ ແລະການກະທຳຂອງດາວິດຄັ້ງນີ້
ກາຍເປັນດອກໄມ້ອັນຫອມຫວນໄປຍັງແທ່ນບູຊາພຣະເຈົ້າ ແລະພຣະເຈົ້າກໍໄດ້ຮັບກຽດຕິຍົດຍ້ອນການກະ
ທຳອັນດີງາມນີ້.

ຄຳຖາມ:

1. ດ້ວຍເຫດໃດກະສັດຊາອູນຈິ່ງປອງຂ້າດາວິດຜູ້ເປັນເດັກນ້ອຍລ້ຽງແກະ ແລະຜູ້ເປັນລູກເຂີຍຂອງເພິ່ນ?
2. ດາວິດມີໂອກາດຂ້າກະສັດຊາອູນຕອນໃດ? ລູກນ້ອງດາວິດບອກແນວໃດ? ແລະດາວິດເຮັດແນວໃດ?
3. ການທີ່ດາວິດບໍ່ຂ້າຊາອູນມີຫຍັງດີສຳລັບຊາອູນ? ສຳລັບດາວິດ? ແລະສຳລັບພຣະເຈົ້າ?
4. ການກະທຳຂອງດາວິດໄດ້ເຮັດໃຫ້ຊາອູນເຫັນພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າແນວໃດ?

ຫວ

ບົດຮຽນທີ 12

ຊາຍໂງ່ກັບຍິງສລາດ

ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້:	1 ຊາມູເອນ 25:1-34
ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ:	1 ຊາມູເອນ 25
ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:	ຍິງສລາດແກ້ໄຂບັນຫາໃຫຍ່.
ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:	ເຮົາຈະຮູ້ແນວໃດວ່າເພິ່ນມີປັນຍາ ແລ້ວຍອມຮຽນຮູ້ນຳເພິ່ນ?
ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:	ເພື່ອເຮົາຈະສັງເກດເຫັນຜູ້ມີປັນຍາແລະຍອມຮຽນຈາກເພິ່ນ.

ບົດນຳ

ເມື່ອຊາຍເສດຖີຊື່ນາບານ ພາສາເຮັບເຮີແປວ່າໂງ່ແລະເປັນຄົນໃຈແຂງ ຫລືເວົ້າໄດ້ວ່າຄົນຮຸ່ງມີມັກຈະບໍ່ຢ້ານຜູ້ໃດ ລາວບໍ່ໄດ້ນັບຖືໃຫ້ກຽດດາວິດຜູ້ເປັນກະສັດ ເປັນເຫດໃຫ້ກະສັດດາວິດໃຈຮ້າຍນຳເອົາກອງທະຫານໄປຂ້າລາວ, ຈົນໃນທີ່ສຸດຄົນໃຊ້ຊອງນາບານໄດ້ໂອ້ລົມກັບນາງອາບິກາຍຍິງສລາດທີ່ເປັນເມັງຂອງນາບານ. ຍິງສລາດແກ້ໄຂບັນຫາລ່ວງໜ້າໂດຍຍອມຮັບຜິດແທນຜິວຂອງລາວ ແລະຂໍບໍ່ໃຫ້ດາວິດຖືຊາຜິວຂອງລາວ. ສລຸບແລ້ວຍິງສລາດຜູ້ນີ້ຮູ້ວິທີການທີ່ຈະເວົ້າກັບຜູ້ມີອຳນາດເພື່ອຊ່ອຍຊີວິດຂອງສາມີ ຂອງຕົນແລະຊ່ອຍດາວິດບໍ່ໃຫ້ເຮັດບາບອີກດ້ວຍ.

1. ຊາມູເອນຕາຍ (1 ຊມອ 25:1-3).

ຊາມູເອນຜູ້ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ຫົດສົງຊາອູນໃຫ້ເປັນຜູ້ປົກຄອງອິສຣາເອນໃນ 1 ຊາມູເອນ 10 ແລະຊາມູເອນຜູ້ດຽວກັນນີ້ກໍໄດ້ຫົດສົງ ດາວິດໃຫ້ເປັນກະສັດໃນ 1 ຊາມູເອນ 16:13 ຈົນມາຮອດ 1 ຊາມູເອນ 25 ຊາມູເອນກໍເສຍຊີວິດໄປ ແລະເມື່ອເພິ່ນເສຍຊີວິດໄປກໍເທົ່າກັບວ່າດາວິດຂາດຜູ້ປົກຄອງຂ້າງເພິ່ນ ເພາະວ່າຊາມູເອນເປັນຜູ້ໄກ່ເກັ່ງເຮືອງຮາວຕ່າງໆຂອງຊາອູນ ແລະ ດາວິດຕຸລອດມາ. ເມື່ອນັ້ນຊາວອິຣະເອນໄດ້ສະແດງຄວາມໂສກເສົ້າໄວ້ທຸກໃຫ້ຊາມູເອນ ແລ້ວກໍຝັງສົບຂອງເພິ່ນຢ່າງສົມກຽດທີ່ລາມາ ຊຶ່ງເປັນບ້ານເກີດເມືອງນອນຂອງເພິ່ນເອງ. ເຮົາເຫັນແລ້ວວ່າເມື່ອຊາມູເອນຍັງມີຊີວິດເພິ່ນກໍໃຊ້ໂອກາດອັນເຕັມສ່ວນໃນການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າໂດຍການເປັນຄົນກາງຮະຫວ່າງ ຊາອູນ ແລະ ດາວິດ. ເຮົາເດ! ຂະນະທີ່ມີຊີວິດ, ມີໂອກາດຢູ່ນີ້ເຮົາໄດ້ໃຊ້ຊີວິດຂອງເຮົາເປັນຜົນປະໂຫຍດຕໍ່ແຜ່ນດິນສວັນຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່? ຫລືຢ່າງນ້ອຍເຮົາໄດ້ໃຊ້ຊີວິດຂອງເຮົາເປັນຜົນປະໂຫຍດຕໍ່ປະເທດຊາດບ້ານເມືອງ ແລະສັງຄົມມະນຸດບໍ່? ຫາກບໍ່ເຄີຍເຮັດອັນໃດ ວັນນີ້ແມ່ນໂອກາດຂອງເຮົາແລ້ວ ຈຶ່ງເຮັດເສັ້ນໃນຂະນະທີ່ເຮົາມີຊີວິດຢູ່.

2. ດາວິດຖາມຂ່າວ ແລະຂໍສະບຽງອາຫານ (1 ຊມອ 25:4-13).

ຫລັງຈາກແກ້ໄຂບັນຫາກັບຊາອູນໃນບົດຮຽນວັນອາທິດແລ້ວໃນບົດ 1 ຊາມູເອນ 24 ແລ້ວດາວິດກໍໄດ້ນຳ

ກອງທະຫານໄປຕັ້ງທັບຊົ່ວຄາວໃກ້ກັບດິນຂອງເສດຖີຜູ້ນຶ່ງທີ່ມີຊື່ວ່າ ນາບານ ທີ່ມີເມັງຊື່ວ່າ ນາງອາບິກາຍທີ່ເປັນຄົນງາມແລະສລາດ. ພຣະຄັມພິບອກວ່າ "ຊາຍຜູ້ນັ້ນຮັ່ງມີຫລາຍ ມີແກະສາມພັນໂຕ ແລະແບ້ນຶ່ງພັນໂຕ ເຂົາຕັດຂົນແກະຂອງເຂົາຢູ່ທີ່ກາຣ໌ເມນ ຊາຍຄົນນັ້ນຊື່ ນາບານ ແລະເມັງຂອງທ່ານຊື່ ອາບິກາຍ ຍິງຄົນນັ້ນມີຄວາມຮອບຄອບ ແລະໜ້າຕາສວຍງາມ ແຕ່ຊາຍຄົນນັ້ນເປັນຄົນສາມັນ ແລະປະພຶດຕົວບໍ່ດີ ເປັນວົງວານຂອງກາເລັບ" (ຂໍ້ 2-3). ໃນເວລານັ້ນເປັນຊ່ວງຣະຍະຕັດຂົນແກະເພື່ອເອົາໄປຂາຍ ແລະກໍນັບໄດ້ວ່າ ນາບານຈະມີລາຍໄດ້ຫລາຍສົມຄວນຈາກຂົນແກະນັ້ນ, ດ້ວຍເຫດນີ້ດາວິດຜູ້ເປັນກະສັດຂອງອິສຣາເອນຈຶ່ງສົ່ງຊາຍໜຸ່ມສິບຄົນໄປຍ້າຍມາຖາມຂ່າວແລະຂໍສະບຽງອາຫານ, ເຊິ່ງເປັນການດີທີ່ໃຫ້ເສດຖີນາບານມີໂອກາດທົດແທນບຸນຄຸນທີ່ທະຫານຂອງດາວິດໄດ້ປົກປ້ອງຄຸ້ມຄອງ ບໍ່ໃຫ້ສັດຕູຮູມາຍາດແຍ່ງເອົາຊັບສົມບັດ ແລະສັດລ້ຽງຂອງລາວ (ຂໍ້ 6).

ຄົນຂອງດາວິດກ່າວກັບນາບານວ່າ "ພວກເຮົາມາໃນວັນມີການລ້ຽງ ຂໍທ່ານໄດ້ໃຫ້ສິ່ງຂອງຕາມທີ່ທ່ານມີໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາແລະແກ່ດາວິດເພື່ອນທີ່ຮັກຂອງທ່ານ ຕາມທີ່ທ່ານສາມາດໃຫ້ເຫັນ" (ຂໍ້ 8ຂ). ເມື່ອນາບານໄດ້ຍິນຈຶ່ງກ່າວຂຶ້ນວ່າ "ດາວິດແມ່ນໃຜ? ເຈສຊີແມ່ນໃຜ? ເຮົາບໍ່ເຄີຍໄດ້ຍິນຊື່ນີ້ເລີຍ, ສມັຍນີ້ມີຄົນໃຊ້ເປັນຈຳນວນຫລາຍທີ່ໜີໄປຈາກນາຍຂອງຕົນ ຄວນຫລີທີ່ເຮົາຈະນຳເຂົາຈື່ຂອງເຮົາ ແລະນຳຂອງເຮົາ ແລະຊື່ນຂອງເຮົາ ຊຶ່ງເຮົາໄດ້ຂ້າເສັງສຳລັບຄົນຕັດຂົນແກະຂອງເຮົາມອບໃຫ້ແກ່ຄົນຊຶ່ງມາຈາກໃສກໍບໍ່ຮູ້" (ຂໍ້ 9-10). ເມື່ອເປັນເຊັ່ນນັ້ນຄົນໃຊ້ຂອງດາວິດຈຶ່ງກັບໄປລາຍງານດາວິດຕາມນັ້ນ ແລະເມື່ອດາວິດໄດ້ຮັບຄຳລາຍງານແລ້ວກໍເກີດໃຈຮ້າຍ ເພາະເພິ່ນຄິດວ່າ ນາບານເວົ້າດູກູກ, ດູໝິ່ນເພິ່ນ ແລະເປັນຄົນບໍ່ຮູ້ຈັກບຸນຄຸນທີ່ປົກປ້ອງຄຸ້ມຄອງຕລອດມາ, ດ້ວຍເຫດນີ້ດາວິດຈຶ່ງຕຽມເອົາທະຫານ 400 ຄົນ (ຂໍ້13). ດາວິດຕັ້ງໃຈວ່າຈະຂ້າຜູ້ຊາຍທຸກຄົນໃນຄອບຄົວຂອງນາບານ (ຂໍ້ 22) ເພາະວ່າການຂ້າຜູ້ຊາຍທຸກຄົນໃນຄອບຄົວນັ້ນແປວ່າຄອບຄົວນັ້ນຈະບໍ່ມີຜູ້ສືບເຊື້ອສາຍຕໍ່ໄປ. ຫລາຍເທື່ອເຮົາມັກຈະເຫັນວ່າຄົນຮັ່ງມີບໍ່ວ່າຈະຢູ່ໃນສມັຍໃດ ມີລາງຄົນມັກຈະເວົ້າໃຫຍ່ ບໍ່ຍ້ານຍຳເກງຜູ້ໃດ, ນາບານກໍແມ່ນຜູ້ນຶ່ງໃນຈຳນວນນີ້, ແຕ່ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າຄົນຮັ່ງມີເປັນນັ້ນໝົດທຸກຄົນ ລາງຄົນກໍຖ່ອມຕົວທີ່ສຸດ.

3. ຂ້ອຍໃຊ້ສ່ຽງເວົ້າ, ອາບິກາຍຍອມຕາງຜົວ (1 ຊມອ 25: 14-31).

ໃນຂະນະທີ່ດາວິດກຳລັງນຳກອງທະຫານສື່ກອງຮ້ອຍໄປນັ້ນ ຄົນໃຊ້ຂອງນາບານຜູ້ນຶ່ງທີ່ຮູ້ຈັກດາວິດ ແລະຮູ້ດີວ່າດາວິດຈະມາເຮັດຫຍັງ, ລາວໄດ້ຄິດໝັກວ່າຈະເວົ້າກັບເຈົ້ານາຍເຮືອງຄວາມຈິງຂອງດາວິດແນວໃດດີ? ເພາະການເວົ້າຜິດຕໍ່ເຈົ້ານາຍນັ້ນເປັນອັນຕະລາຍຕໍ່ການງານ ແລະອັນຕະລາຍເຖິງຊີວິດອີກດ້ວຍ, ໃນທີ່ສຸດລາວກໍຕັດສິນໃຈເວົ້າກຳຂັບບອກນາງອາບິກາຍຜູ້ເປັນເມັງທີ່ສລາດຂອງນາບານ ໂດຍກ່າວເຖິງຄຸນງາມຄວາມດີຂອງດາວິດທີ່ໄດ້ປົກປ້ອງຄຸ້ມຄອງຈົນເຮັດໃຫ້ນາບານມີຢູ່ແນວນີ້, ເມື່ອນາງອາບິກາຍໄດ້ຍິນແລ້ວລາວກໍຟ້າວຫ້າງຫາວິທີການເພື່ອຊ່ອຍຜົວຂອງລາວໃຫ້ພົ້ນຈາກການຖືກຂ້າ. " ນາງອາບິກາຍ ກໍຟ້າວຈັດເຂົ້າໜົມສອງຮ້ອຍກ້ອນ ແລະເຫລົ້າອະຈຸນສອງຖົງໜັງ ແລະແກະທີ່ທຳຮຽບຮ້ອຍແລ້ວທ້າໂຕ ແລະເຂົ້າຂົ້ວທ້າຖົງ ແລະອະຈຸນແຫ້ງຮ້ອຍຊໍ່ ແລະເຂົ້າໜົມໜາມາເດື່ອສອງຮ້ອຍແຜ່ນບັນທຸກໃສ່ຫລັງລໍ ນາງກໍສົ່ງຊາຍໜຸ່ມຂອງນາງວ່າ, "ຈົ່ງຟ້າວໄປກ່ອນເຮົາ ເຮົາຈະຕາມເຈົ້າໄປ" ແຕ່ນາງບໍ່ໄດ້ບອກນາບານຜົວຂອງ

ນາງ " (ຂໍ້ 18-19). ແລ້ວນຳເອົາໄປໃຫ້ດາວິດ.

" ເມື່ອນາງອາບິກາຍເຫັນດາວິດ ນາງກຳລັງຈາກຫລັງລໍ ຊົບຫນ້າລົງຕໍ່ດາວິດຂາບລົງເຖິງດິນ ນາງຂາບລົງທີ່ຕີນຂອງດາວິດກ່າວວ່າ, "ເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ ຄວາມຜິດນັ້ນຢູ່ທີ່ຂ້ານ້ອຍແຕ່ຜູ້ດຽວ ຂໍໃຫ້ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານໄດ້ເວົ້າໃຫ້ທ່ານຟັງ ຂໍທ່ານໄດ້ໂຜດຟັງສຽງຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານ ຂໍເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍຢ່າໄດ້ເອົາຄວາມກັບນາບານ ຄົນທີ່ບໍ່ຮູ້ມີຫຍັງດີເລີຍ ລາວສົມຊື່ລາວນັ້ນແຫລະ ຄືຄົນໂງ່ຈ້າ (ລາບານພາສາເຮັບເຮີແປວ່າ ໂງ່ຈ້າ) " (ຂໍ້ 23-25). ໃນຂໍ້ 22 ເຮົາເຫັນຄວາມໂມໂຫຂອງດາວິດວ່າຈະຂ້າຜູ້ຊາຍທຸກຄົນໃນຄອບຄົວຂອງນາບານທ່ານຈຳໄດ້ບໍ່? ມີສອງຄົນທີ່ແກ້ໄຂບັນຫາຄື; 1. ຂ້າທາດຜູ້ກ້າຫານເວົ້າຄວາມຈິງຕໍ່ນາງອາບິກາຍ ແລະ 2. ນາງອາບິກາຍຜູ້ເປັນແມ້ງຂອງນາບານທີ່ມີສາຍານາມວ່າເປັນຄົນງາມ, ຄົນສລາດ, ຄົນຖ່ອມຕົວທີ່ຮູ້ຈັກວິທີການປາກເວົ້າ, ຮູ້ຈັກການວາງຕົວລົງຕໍ່ ໂດຍການຂາບລົງດິນທີ່ຕີນຂອງດາວິດ ເໝືອນກັນກັບຄົນຂໍຊີວິດ. ລາວໄດ້ເວົ້າກັບດາວິດດ້ວຍຄວາມນອບນ້ອມຖ່ອມຕົວແລະອ່ອນຫວານ (ພຣະທັມສຸພາສິດ 15:1 ກ່າວວ່າ "ຄຳຕອບອ່ອນຫວານຊ່ອຍລະງັບຄວາມໂກດຮ້າຍໃຫ້ຫາຍໄປ ແຕ່ຄຳຫຍາບຄາຍຍົວະໃຫ້ເກີດຄວາມໂມໂຫ").

ອາບິກາຍໄດ້ຍອມຮັບຜິດແທນຜິວຂອງລາວໂດຍກ່າວວ່າ "ຄວາມຜິດນັ້ນຢູ່ທີ່ຂ້ານ້ອຍແຕ່ຜູ້ດຽວ" ລາວໄດ້ສະແດງຄວາມຮັກແລະນັບຖືຜິວຂອງລາວເປັນການຖືກຕ້ອງດີ, ລາວຍັງຂໍຮ້ອງວ່າ "ຢ່າໄດ້ເອົາຄວາມກັບນາບານ" ແປວ່າຢ່າຖືຊາລາວເລີຍ, ອາບິກາຍຍັງເວົ້າອີກວ່າ " ນາບານ ຄົນທີ່ບໍ່ຮູ້ມີຫຍັງດີເລີຍ ລາວສົມຊື່ລາວນັ້ນແຫລະ ຄືຄົນໂງ່ຈ້າ " ແຕ່ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າລາວເວົ້າດູກູກຜິວຂອງລາວ ແຕ່ເວົ້າເພື່ອບໍ່ໃຫ້ດາວິດຖືຊາຫລືເອົາເຮືອງຜິວຂອງລາວເທົ່ານັ້ນ, ຈົນເຖິງຂັ້ນແປຊື່ຜິວຂອງລາວ ນາບານ ຈາກພາສາເຮັບເຮີແປວ່າ (ໂງ່ຈ້າ). ແລ້ວນາງກໍຂໍໃຫ້ດາວິດຮັບເອົາຂອງຂວັນທີ່ນາງນຳມາ (ຂໍ້ 27). ນາງໄດ້ກ່າວຍົດຍາວ ແຕ່ດາວິດກໍຍອມຟັງຈົນເຖິງຂໍ້ 31.

4. ດາວິດຮັບຄຳຂໍຮ້ອງ (1 ຊມອ 25:32-34).

ອາບິກາຍໃຊ້ຄວາມສລາດຂອງລາວເວົ້າກັບດາວິດຢ່າງຮອບຄອບ ແລະອ່ອນຫວານດີນັ້ນໄດ້ເຮັດໃຫ້ຈິດໃຈຂອງດາວິດທີ່ກຳລັງລຸກຮ້ອນຄືແປວໄຟນັ້ນໄດ້ຍຸດມອດລົງເໝືອນຖືກສາດນ້ຳໃສ່ກອງໄຟ, ນາງອາບິກາຍບໍ່ແມ່ນແຕ່ໃຊ້ຄວາມສລາດແລະອ່ອນຫວານເທົ່ານັ້ນ ລາວຍັງໄດ້ເວົ້າຍ້ອງຍໍດາວິດ ແລະເວົ້າເຮືອງພຣະເຈົ້າເປັນຝ່າຍດາວິດອີກ. ເມື່ອດາວິດໄດ້ຟັງຖ້ອຍຄຳຂອງນາງອາບິກາຍແລ້ວຈຶ່ງຮູ້ວ່າຕົນເອງກຳລັງຈະເຮັດຜິດແລ້ວເພິ່ນຈຶ່ງກ່າວສັຣເສີນພຣະເຈົ້າທີ່ໃຫ້ນາງອາບິກາຍມາບອກເຕືອນໃນຄາວນີ້. " ດາວິດຈຶ່ງກ່າວແກ່ອາບິກາຍວ່າ, "ສາທຸກການແດ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຣະເຈົ້າຂອງອິສຣາເອນຜູ້ຊົງໃຊ້ເຈົ້າໃຫ້ມາພົບເຮົາໃນວັນນີ້ຂໍໃຫ້ຄວາມສຸຂຸມຂອງເຈົ້າຮັບພຣະພອນ ແລະຂໍໃຫ້ຕົວເຈົ້າໄດ້ຮັບພຣະພອນ ເພາະເຈົ້າໄດ້ບ້ອງກັນເຮົາໃນວັນນີ້ໃຫ້ພົ້ນຈາກຄວາມຜິດທີ່ທ່ານໃຫ້ໂລຫິດຕົກ ແລະຈາກການແກ້ແຄ້ນດ້ວຍມືຂອງເຮົາເອງ ເພາະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຣະເຈົ້າຂອງອິສຣາເອນຜູ້ຊົງຮະງັບເຮົາເສັງຈາກການກະທຳຮ້າຍເຈົ້າ ຊົງພຣະຊົນຢູ່ສັນໃດ ຖ້າເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຟ້າວມາພົບເຮົາເສັງເຖິງມື້ອື່ນເຊົ້າຄົງບໍ່ມີເຫລືອຈັກຄົນນຶ່ງເປັນແນ່" (32-34).

ດາວິດເປັນເຈົ້າຊີວິດຂອງອິສເອນຜູ້ມີອຳນາດເຕັມກຳຍັງຂາດສະຕິປັນຍາ, ເຮົາກໍເຊັ່ນກັນ ເຮົາອາດຈະເປັນຜູ້ມີອຳນາດແນວໃດແນວນຶ່ງໃນຄອບຄົວ, ໃນໂຮງຈັກໂຮງງານ, ໃນໂຮງຮຽນ ຫລືຫ້ອງການຮັຖບານ ຫລືບ່ອນໃດບ່ອນນຶ່ງ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າການຕັດສິນໃຈຂອງເຮົາຖືກໝົດ ລາງເທື່ອເຮົາກໍຕ້ອງການຜູ້ຊ່ອຍ, ຜູ້ປຶກສາ ໃນການງານຂອງເຮົາໂດຍບໍ່ເບິ່ງຂ້າມແມ່ນແຕ່ແມ່ຍິງທີ່ເຫັນຕົວຢ່າງມາແລ້ວ ດາວິດກັບນາງອາບິກາຍ, ດາວິດໄດ້ສາຣະພາບວ່າຕົນເອງໄດ້ຄິດຜິດ ແລະກຳລັງຈະເຮັດຜິດໂດຍການຂ້າລ້າງໂຄດ ເພາະເພິ່ນບໍ່ໄດ້ຄິດ ແລະເຂົ້າເຝົ້າພຣະເຈົ້າເສັງກ່ອນໆຈະຕັດສິນໃຈນຳທະຫານສີ່ກອງຮ້ອຍອອກໄປຂ້າເສດຖີນາບານ. ດ້ວຍຄວາມໃຈຮ້ອນຂອງດາວິດເມື່ອຟັງຄຳລາຍງານຂອງຄົນຮັບໃຊ້ເພິ່ນໃນຂໍ້ 11-12 ເພິ່ນກໍສັ່ງຕຽມທະຫານປະກອບດ້ວຍອາວຸດທັນທີ, ຄວາມຈິງແລ້ວຈະໄປຂ້ານາບານແລະຄອບຄົວລາວນັ້ນບໍ່ຈຳເປັນຈະຕ້ອງເອົາທະຫານເຖິງສີ່ຮ້ອຍຄົນດອກ, ດາວິດສັ່ງແນວນັ້ນເພາະຄຽດແຮງນັ້ນເອງ, ແຕ່ເມື່ອດາວິດໄດ້ຟັງຖ້ອຍຄຳອັນສລລາດແລະອ່ອນຫວານຂອງນາງອາບິກາຍແລ້ວ ຈຶ່ງຮູ້ວ່າຕົນເອງຜິດ ແລະເຊົາເຮັດຜິດທັນທີ.

ຄຳຖາມ:

1. ຊາມູເອນແມ່ນໃຜ? ທ່ານມີຄວາມສຳຄັນຫຍັງກັບດາວິດ ແລະ ກັບຊາອູນ?
2. ດາວິດໄດ້ສັ່ງທະຫານຈັກຄົນໄປຫາເສດຖີ ນາບານ? ໄປເພື່ອຫຍັງແດ່?
3. ເມື່ອດາວິດໄດ້ຮັບຄຳລາຍງານຈາກທະຫານສິບຄົນແລ້ວທ່ານເຮັດແນວໃດ?
4. ສົມມຸດວ່າດາວິດບໍ່ໃຊ້ທະຫານສິບຄົນໄປຫານາບານ ທ່ານຄິດວ່າມີວິທີອື່ນດີກວ່ານີ້ບໍ່?
5. ໃນຂະນະທີ່ດາວິດກຳລັງນຳພາທະຫານ 400 ຄົນໄປນັ້ນ ຝ່າຍຄົນໃຊ້ຂອງນາບານເຮັດຫຍັງ?
6. ນາງອາບິກາຍເຮັດແນວໃດເພື່ອຊ່ອຍຜິວຕົນເອງໃຫ້ພົ້ນຈາກການຖືກຂ້າ?
7. ການກະທຳຂອງນາງອາບິກາຍຊ່ອຍໃຫ້ດາວິດຮູ້ວ່າຕົນເອງຜິດແນວໃດ? ແລະດາວິດເຮັດແນວໃດ ເມື່ອຮູ້ວ່າຕົນເອງຜິດ.

ຫວ

ບົດຮຽນທີ 13

ລົງທ້າຍແບບໂສກເສົ້າ

- ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:** 1 ຊາມູເອນ 28:3-20; 31:1-6
- ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:** 1 ຊາມູເອນ 28-31
- ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:** ຊາອູນໄປພົບກັບໝໍຜີແລ້ວໝໍຜີກ່າວເຖິງຈຸດຈົບຂອງທ່ານ.
- ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:** ຄົນບໍ່ເຊື່ອຟັງ (Corrupt) ຈະພົບກັບການຕອບສະໜອງແນວໃດ?
- ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:** ເພື່ອສັ່ງສອນຄົນ ຄຳຮັບຊັ້ນ ຕ້ອງໄດ້ຮັບບາບກັມສນອງ.

ບົດນຳ

ພຣະເຈົ້າປະຖິ້ມຊາອູນຍ້ອນການບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງຊາອູນ ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ຊາອູນໝົດຫວັງ ເມື່ອພວກສັດຕູຮູມາຈູ່ໂຈມຢ່າງໜັກ, ຊາອູນໄດ້ອ້ອນວອນຫາພຣະເຈົ້າ ແຕ່ພຣະເຈົ້າບໍ່ຟັງສຽງຄຳອ້ອນວອນ ດັ່ງນັ້ນຊາອູນຈຶ່ງໄປປຶກສາກັບຍິງໝໍຜີ ເພື່ອໃຫ້ປຸກເອົາວິນາຍານຂອງຊາມູເອນຂຶ້ນມາເພື່ອຈະໃຫ້ວິນາຍານຂອງຊາມູເອນໃຫ້ຄຳແນະນຳ ແຕ່ເມື່ອວິນາຍານຂອງຊາມູເອນຖືກປຸກຂຶ້ນມາແລ້ວເພິ່ນກໍກ່າວດັ່ງທີ່ຈະຮຽນຕໍ່ໄປ.

1. ຊາອູນຕາຍແລ້ວທັງເປັນ (1 ຊມອ 28:3-7).

ພວກຟິລິສຕິນທີ່ເມືອງກາດ ມີເຈົ້າຊີວິດຊື່ເຈົ້າອາກີເຊເປັນຜູ້ປົກຄອງ ເຮັດເສີກຕໍ່ສູ້ກັບອິສຣາເອນທີ່ມີກະສັດຊາອູນເປັນກະສັດ ຄຳຮັບຊັ້ນ ທີ່ປົກຄອງອິສຣາເອນໃນເວລານັ້ນ. ກ່ອນຈະເຮັດສົງຄາມນັ້ນເຈົ້າຊີວິດຂອງຟິລິສຕິນຄືເຈົ້າອາກີເຊໄດ້ຊັກຊວນດາວິດຊຶ່ງເປັນຜູ້ນຳຝ່າຍຄ້ານຂອງອິສຣາເອນ ໃນຄາວນັ້ນໃຫ້ເຂົ້າເປັນພັກພວກຂອງຕົນເພື່ອຕໍ່ສູ້ກັບຊາອູນ. ເຈົ້າອາກີເຊກ່າວວ່າ “ຈຶ່ງເຂົ້າໃຈເຖິງວ່າທ່ານກັບຄືນຂອງທ່ານຈະອອກທັບໄປກັບເຮົາ” (ຂໍ້ 1). ແລ້ວເຈົ້າອາກີເຊກໍແຕ່ງຕັ້ງດາວິດໃຫ້ເປັນຜູ້ປ້ອງກັນພຣະອົງ (body guard) “ດີແລ້ວ ເຮົາຈະໃຫ້ທ່ານເປັນອົງຄະຮັກຂອງເຮົາຕລອດຊີວິດ” (ຂໍ້ 2).

ຝ່າຍກະສັດຊາອູນຮູ້ຂ່າວວ່າພວກຟິລິສຕິນ ຂໍໃຫ້ດາວິດຮ່ວມມືມາບຸກໂຈມຕີຈຶ່ງມີຄວາມຮ້ອນຮິນຍ້ານຕໍ່ສົງຄາມຄັ້ງນີ້ຈຶ່ງຊອກຄົ້ນຫາຜູ້ປຶກສາ ເພາະວ່າເມື່ອກ່ອນນີ້ຊາມູເອນເປັນຜູ້ປຶກສາ ແລະເວລານີ້ໄດ້ຕາຍໄປແລ້ວດ້ວຍໂຮກຊະຣາໃນບົດ 25, ໃນສະໄໝທີ່ຊາອູນເປັນຜູ້ນຳທີ່ດີນັ້ນເພິ່ນໄດ້ຂັບໄລ່ກວາດລ້າງພວກໝໍຜີແລະໝໍຜີທັງໝົດໃຫ້ອອກໄປຈາກແຜ່ນດິນອິສຣາເອນ. “ຝ່າຍຊາມູເອນໄດ້ເສັງຊີວິດແລ້ວແລະຄົນອິສຣາເອນທັງປວງກໍໄວ້ທຸກໃຫ້ທ່ານ ແລະຝັງສົບທ່ານໄວ້ໃນເມືອງຮາມາ ຊຶ່ງເປັນເມືອງຂອງທ່ານເອງແລະຊາອູນຊົງກຳຈັດຄົນຊົງແລະພໍ່ມົດແມ່ມົດເສັງຈາກແຜ່ນດິນ” (ຂໍ້ 3). (ພຣະຄຳພີພາສາລາວບາງສະບັບໃຊ້ຄຳວ່າພໍ່ມົດ ແມ່ມົດ). ເມື່ອຊາອູນກຳລັງຫວັງວາຍໃຈຍູ່ນັ້ນເພິ່ນໄດ້ເຂົ້າເຝົ້າພຣະເຈົ້າ ແຕ່ພຣະເຈົ້າບໍ່ຟັງສຽງຄຳອ້ອນວອນຂອງເພິ່ນ “ ຊາອູນທຸນຖາມພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຊົງຕອບພຣະອົງ ບໍ່ວ່າດ້ວຍ

ຄວາມຝັນ ຫລືດ້ວຍອຸຣົມ ຫລືດ້ວຍຜູ້ປະກາດພຣະທັມ" (ຂໍ້ 6). ດ້ວຍເຫດນີ້ຊາອູນຈຶ່ງສັ່ງບັນດາຂ້າຮາຊ ການຂອງເພິ່ນອອກຊອກຄົນຫາພວກໝໍຜີຫລືຮ້ອງກັນວ່າພວກພໍ່ມິດແລະແມ່ມິດ ເມື່ອຍັງບໍ່ທັນອອກໄປນັ້ນ ເຂົາບອກຊາອູນວ່າເຂົາຮູ້ຈັກຜູ້ນຶ່ງ "ຈຶ່ງອອກໄປຫາຍິງທີ່ເປັນຄົນຊົງ ເພື່ອເຮົາຈະໄດ້ໄປຫາ ແລະຖາມເຂົາ ເບິ່ງ" ແລະມະຫາດເລັກກຳກາບທູນວ່າ, "ເບິ່ງແມ່, ມີຍິງຄົນຊົງຄົນນຶ່ງຢູ່ທີ່ບ້ານເອນໂດເລ"(ຂໍ້ 7).

ເມື່ອກ່ອນຊາອູນເອນຖືກບີບບັງຄັບຈາກພວກອິສຣາເອນໃຫ້ຊອກຜູ້ນຳໃຫ້ເຂົາ ເພາະເຂົາເຫັນວ່າຊາອູນເອນ ເຖົ້າແລ້ວຈະນຳເຂົາຕໍ່ໄປບໍ່ໄດ້, ຊາອູນເອນໄດ້ເຂົ້າເຝົ້າພຣະເຈົ້າ ແລ້ວພຣະເຈົ້າບອກເພິ່ນວ່າເຂົາມັກມີເຈົ້າຊີ ວິດກຳແຕ່ງຕັ້ງຄົນນຶ່ງໃຫ້ເຂົາ, ເມື່ອເປັນເຊັ່ນນັ້ນຊາອູນເອນຈຶ່ງໃຫ້ເຂົາເລືອກເອົາຜູ້ນຶ່ງມາ ເຂົາໄດ້ເລືອກຊາອູນ ແລ້ວຊາອູນເອນກຳທົດສິງສະຖາປະນາຊາອູນໃຫ້ເປັນຜູ້ນຳຂອງອິສຣາເອນ (ບົດ 10). ຊາອູນບໍ່ແມ່ນຜູ້ພຣະ ເຈົ້າຊົງເລືອກ ແຕ່ແມ່ນການເລືອກຂອງປະຊາຊົນອິສຣາເອນເອງ, ຕອນແຮກເລີ້ມຊາອູນກໍດີຢູ່ ຕໍ່ມາກໍເປັນ ໄປແນວອື່ນ ດ້ວຍເຫດນີ້ແຫລະພຣະເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ຟັງສຽງຄຳອ້ອນວອນຂອງຊາອູນ ເພາະເຮັດຜິດບໍ່ເຊື່ອຟັງ, ບໍ່ ປຶກສາພຣະເຈົ້າກ່ອນຈະເຮັດຫຍັງ (ບົດ 13). ແລ້ວຊາອູນຈຶ່ງທັນໄປຫາໝໍຜີເມື່ອໝົດຫວັງ.

ຄຣິສຕຽນຫລາຍຄົນບໍ່ໄດ້ຮຽນບົດຮຽນນີ້ ເມື່ອໄດ້ອ້ອນວອນຕໍ່ພຣະເຈົ້າຈັກສອງສາມເທື່ອແລ້ວບໍ່ມີຄຳ ຕອບຈາກພຣະເຈົ້າກໍເລີຍອອກຈາກໂບດ ໄປຊອກຫາໝໍຜີໝໍມົນເພື່ອຊອກຫາທາງອອກ ທັງນີ້ກໍເພາະວ່າຕົນ ເອງບໍ່ໄດ້ຄິດເລີຍວ່າຕົນເອງໄດ້ເຮັດຫຍັງຜິດຕໍ່ພຣະເຈົ້າແດ່ ເພິ່ນຈຶ່ງບໍ່ຟັງຄຳອ້ອນວອນ ຫລືລາງເທື່ອຄຳ ອ້ອນວອນບໍ່ຖືກຕ້ອງກະເປັນໄດ້.

2. ຊາອູນໄປຂໍໃຫ້ແມ່ມິດຊ່ອຍ (1 ຊມອ 28:8-20).

ຊາອູນມີຖານະຕົກຕ່ຳ ເໝືອນດັ່ງຄົນທີ່ຕົກໃນເຫວເລິກທີ່ຫາວິທີປົນຂຶ້ນສູ່ໜ້າດິນ, ຜູ້ນຳອິສຣາເອນທີ່ຖືກ ເລືອກຈາກປະຊາຊົນ ເຄີຍໄດ້ຂັບໄລ່ພວກໝໍເວດມົນຄາຖາ ຫລືພວກພໍ່ມິດ, ແມ່ມິດໃຫ້ອອກຈາກແຜ່ນດິນ ອິສຣາເອນໃນເມື່ອກ່ອນ ຕົກມາໃນວັນນີ້ຊາອູນໄດ້ຊອກຫາພວກເຂົາເພື່ອໃຫ້ເຂົາຊ່ອຍ ເບິ່ງແລ້ວມັນຄ້າຍຄື ພວກເຮົາໄດ້ເອົາອັນໃດອັນນຶ່ງຖິ້ມໃນຖົງຂີ້ເຫຍື້ອ ແລ້ວໄປຄົ້ນຊອກຫາເມື່ອຕ້ອງການ. ຊາອູນຍ້ານວ່າພວກ ໝໍຜີຈະຈື່ໜ້າແລະຍ້ານເພິ່ນ ດ້ວຍເຫດນີ້ເພິ່ນຈຶ່ງແຕ່ງຕັ້ງປຶກໜ້າເພື່ອບໍ່ໃຫ້ໝໍຜີຮູ້ວ່າແມ່ນຊາອູນ. " ຊາອູນ ຈຶ່ງປອມພຣະອົງ ແລະຊົງສລອງພຣະອົງຢ່າງອື່ນສະເດັດອອກໄປພ້ອມກັບຊາຍສອງຄົນ ໄປຫາຍິງແມ່ມິດ ໃນເວລາກາງຄືນ ພຣະອົງສັ່ງວ່າ, "ຂໍທຳນວາຍໃຫ້ເຮົາໂດຍວິນຍານຂອງຄົນຕາຍ ເຮົາຈະບອກຊື່ຜູ້ໃດກໍໃຫ້ ເອີ້ນຜູ້ນັ້ນຂຶ້ນມາ" (ຂໍ້ 8). ຍິງແມ່ມິດສລາດພໍ່ຈຶ່ງກ່າວເຖິງກະສັດຊາອູນໄດ້ຂັບໄລ່ພວກເຂົາໃຫ້ໜີຈາກແຜ່ນ ດິນອິສຣາເອນ ເມື່ອນັ້ນຊາອູນສາບານໃນນາມຂອງພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ໃຫ້ຍິງແມ່ມິດມີໂທດ (ຂໍ້ 10). ເມື່ອສິນ ທະນາກັນໄດ້ຄວາມແລ້ວຍິງແມ່ມິດກໍເອີ້ນເອົາວິນຍານຂອງຊາອູນເອນຂຶ້ນມາ "ທ່ານຈະໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າເອີ້ນ ໃຜຂຶ້ນມາ" ຊາອູນກ່າວວ່າ, "ເອີ້ນຊາອູນເອນຂຶ້ນມາໃຫ້ເຮົາ" (ຂໍ້ 11).

ເມື່ອຍິງແມ່ມິດເຫັນຊາອູນເອນຈຶ່ງຮູ້ວ່າຕົນເອງຖືກຫລອກໂດຍຊາອູນປອມຕົວມາ ຈຶ່ງຮ້ອງຂຶ້ນດ້ວຍສຽງດັງ ເພາະຍ້ານຊາອູນ ແລ້ວຊາອູນກໍຮັບປະກັນບໍ່ເຮັດອັນຕະລາຍແກ່ລາວ. ເມື່ອນັ້ນຊາອູນເອນກັບຊາອູນສິນທະ

ນາກັນວ່າດັ່ງນີ້; "ແລ້ວຊາມູເອນເວົ້າກັບຊາອູນວ່າ, "ທ່ານຮິບກວນເຮົາດ້ວຍເອີ້ນເຮົາຂຶ້ນມາເຮັດຫຍັງ" (ຂໍ້ 15). ຊາອູນຊົງຕອບວ່າ "ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມທຸກຫນັກ ເພາະຄົນຟິລິສຕິນກໍລັງມາທໍາສົງຄາມກັບຂ້າພະເຈົ້າ ແລະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງຫັນຫນີຈາກຂ້າພະເຈົ້າເສັ້ງແລ້ວ ບໍ່ໄດ້ຊົງຕອບຂ້າພະເຈົ້າອີກເລີຍ ບໍ່ວ່າໂດຍຜູ້ປະກາດພຣະທັມ ຫລືໂດຍຄວາມຜັນ ເພາະສະນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງຂໍເອີ້ນທ່ານຂຶ້ນມາເພື່ອທ່ານຈະໄດ້ແຈ້ງວ່າຂ້າພະເຈົ້າຈະກະທໍາປະການໃດດີ" ຊາມູເອນຕອບວ່າ, "ໃນເມື່ອພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງຫັນຫນີຈາກທ່ານເສັ້ງແລ້ວ ແລະເປັນສັດຕູຂອງທ່ານ ທ່ານຈະມາຖາມຂ້າພະເຈົ້າເຮັດຫຍັງ" (ຂໍ້ 15-16). ຊາອູນພະຍາຍາມຖາມແລະຂໍຄໍາເຫັນຈາກຊາມູເອນແລະຊາມູເອນເຫັນວ່າເປັນການລົບກວນຊຶ່ງ ເພາະຊາອູນບໍ່ໄດ້ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າຕາມສົມຄວນ "ເພາະທ່ານບໍ່ໄດ້ເຊື່ອຟັງພຣະສຸຣະສຽງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ບໍ່ໄດ້ກະທໍາຕາມພຣະພິໂຣດຂອງພຣະອົງທີ່ຊົງມີຕໍ່ອາມາເລກ ສະນັ້ນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈຶ່ງຊົງກະທໍາສິ່ງນີ້ແກ່ທ່ານໃນວັນນັ້ນອກຈາກນີ້ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຊົງມອບອິສຣາເອນພ້ອມກັບຕົວທ່ານໄວ້ໃນມືຂອງຄົນຟິລິສຕິນ ມື້ອື່ນຕົວທ່ານພ້ອມກັບບຸດຊາຍທັງຫລາຍຂອງທ່ານຈະຢູ່ກັບເຮົາ ແລະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຊົງມອບກອງທັບອິສຣາເອນໄວ້ໃນມືຂອງຄົນຟິລິສຕິນດ້ວຍ" (ຂໍ້ 18-19). ຊາມູເອນຕາຍໄປແລ້ວຝ່າຍຮ່າງກາຍກໍຈົງ ເມື່ອຊາອູນຕ້ອງການເພິ່ນງຳທໍານວາຍເຫດການທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນຢ່າງຖືກຕ້ອງ, ຊາມູເອນທໍານວາຍວ່າ " ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຊົງມອບອິສຣາເອນພ້ອມກັບຕົວທ່ານໄວ້ໃນມືຂອງຄົນຟິລິສຕິນ ມື້ອື່ນຕົວທ່ານພ້ອມກັບບຸດຊາຍທັງຫລາຍຂອງທ່ານຈະຢູ່ກັບເຮົາແລະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຊົງມອບກອງທັບອິສຣາເອນໄວ້ໃນມືຂອງຄົນຟິລິສຕິນດ້ວຍ" (28:19). ຄໍາທໍານວາຍນີ້ແປວ່າ ມື້ອື່ນຊາອູນແລະລູກຊາຍຈະຕ້ອງຕາຍ ເມື່ອຊາອູນໄດ້ຍິນແລ້ວກໍເພີ່ມຄວາມກົດດັນຈົນລົ້ມລົງກັບທີ່ "ແລ້ວຊາອູນກໍຊົງລົ້ມລົງຢຽດຍາວເທິງພື້ນດິນໃນທັນທີ ຢ້ານກົວຈົນຕົວສັ່ນ ເພາະຖ້ອຍຄໍາຂອງຊາມູເອນ ແລະບໍ່ມີກໍາລັງເຫລືອຢູ່ໃນພຣະອົງ" (ຂໍ້ 20).

3. ຊາມູເອນທໍານວາຍການຕາຍຂອງຊາອູນ (1 ຊມອ 31:1-6).

ແລ້ວກໍເກີດສົງຄາມຮະຫວ່າງຟິລິສຕິນກັບອິສຣາເອນທີ່ພູກິນໂບອາ ພວກຟິລິສຕິນໄດ້ຂ້າທະຫານອິສຣາເອນຈໍານວນຫລວງຫລາຍ ຈຶ່ງເປັນເຫດໃຫ້ກອງທັບອິສຣາເອນແຕກຊະກັນໄປເພື່ອໜີເອົາຕົວລອດ ແມ່ນແຕ່ຊາອູນກໍໄດ້ພາພວກລູກຊາຍໜີຖອຍຫລັງຢ່າງບໍ່ເປັນຣະບຽບ. ພວກທະຫານຟິລິສຕິນບໍ່ຍອມປ່ອຍປະໃຫ້ທະຫານອິສຣາເອນໜີໄປຊຶ່ງ ພວກເຂົາໄດ້ໄລ່ຕາມຂ້າທະຫານອິສຣາເອນທຸກຄົນທີ່ເຂົາພົບເຫັນ " ຄົນຟິລິສຕິນກໍໄລ່ທັນຊາອູນກັບພວກບຸດຊາຍ ແລະຄົນຟິລິສຕິນກໍຂ້າໂຢນາທານ ອາບິນາດາບ ແລະມັນຄີຊູວາບຸດຊາຍຂອງຊາອູນ " (ຂໍ້ 2). ແປວ່າລູກຊາຍທັງສາມຂອງຊາອູນໄດ້ຖືກທະຫານຟິລິສຕິນຂ້າຕາຍໝົດ.

ສ່ວນຊາອູນຍັງຕໍ່ສູ້ຢ່າງໜັກຢູ່ ໃນຂະນະທີ່ຕໍ່ສູ້ກັນນັ້ນຊາອູນໄດ້ຖືກລູກທະນູຂອງທະຫານຟິລິສຕິນບາດເຈັບສາຫັດຈຶ່ງປົບໜີໄປເພື່ອໃຫ້ພົ້ນຈາກເງື່ອມມືຂອງສັດຕູ ເພາະວ່າເປັນການເສັຍກຽດຕິຍົດທີ່ກະສັດຈະຕາຍດ້ວຍເງື່ອມມືຂອງສັດຕູ, ເມື່ອໜີໄປໄດ້ບໍ່ໄກເທົ່າໃດຊາອູນກໍທົນຕໍ່ຄວາມເຈັບປວດບໍ່ໄດ້ຈຶ່ງສັ່ງໃຫ້ລູກນ້ອງຂອງຕົນຂ້າຕີນເສັ້ງ ຊາອູນຮັບສັ່ງຄົນຖືອາວຸດຂອງພຣະອົງວ່າ, "ຈົ່ງຊັກດາບອອກ ແທງເຮົາເສັ້ງໃຫ້ຊອດເຖີດ ຢ້ານວ່າຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ເຂົ້າພິທີຕັດເຫລົ່ານີ້ຈະເຂົ້າມາແທງເຮົາຈົນຊອດ ເປັນການລົບຫລໍ່ເຮົາ" ແຕ່ຜູ້ຖືອາ

ວຸດບໍ່ຍອມກະທຳ ເພາະເຂົາຢ້ານຫລາຍ ຊາອູນຈຶ່ງຊົງຊັກດາບຂອງພຣະອົງອອກຊົງລົ້ມທັບດາບນັ້ນ “(ຂໍ້ 4). ການຂ້າຕົວເອງໃນສັມຍນັ້ນ ໂດຍສະເພາະແມ່ນຂ້າຕົວເອງຕາຍໃນສົງຄາມກ່ອນສັຕຽນນັ້ນຖືວ່າເປັນຄົນກ້າຫານ, ແຕ່ກ່ອນອື່ນຊາອູນໄດ້ຮ້ອງໃຫ້ລູກນ້ອງຕົນເອງຂ້າເພິ່ນເສັງກ່ອນ ແຕ່ເນື່ອງຈາກວ່າລູກນ້ອງຂອງເພິ່ນຍັງລັງເລໃຈຢູ່ ເພິ່ນຈຶ່ງຊັກດາບຂອງຕົນເອງແທງຕົວເອງຈົນລົ້ມລົງຕາຍຄາດາບຕົນເອງ “ ດັ່ງນັ້ນຊາອູນກໍເສັງຊີວິດ ບຸດຊາຍທັງສາມ ແລະຜູ້ຖືອາວຸດຂອງພຣະອົງກໍເສັງຊີວິດ ຕລອດຈົນຄົນຂອງພຣະອົງທັງຫມົດກໍຕາຍເສັງໃນວັນດຽວກັນ “ (ຂໍ້ 6).

ຄຳຖາມ:

1. ເມື່ອຊາອູນຮູ້ວ່າພວກພິລິສຕິນຈະມາໂຈມຕີ ເພິ່ນຮູ້ສຶກແນວໃດ? ແລະເຮັດຢ່າງໃດ?
2. ເປັນຫຍັງຊາອູນຈຶ່ງໄປຫາພວກໝໍເວດມິນຄາຖາ (ຫລືພໍ່ມິດ ແມ່ມິດ)?
3. ຊາອູນເຄີຍເຮັດຫຍັງໃຫ້ພວກພໍ່ມິດ ແລະແມ່ມິດໃນເມື່ອກ່ອນ?
4. ວິນຍານຂອງຊາມູເອນຮູ້ສຶກແນວໃດທີ່ພົບກັບຊາອູນ?
5. ຊາມູເອນທຳນວາຍແນວໃດຕໍ່ຊາຕາກັມຂອງຊາອູນ?
6. ທ່ານມີຄວາມເມດຕາສົງສານຊາອູນບໍ່? ເປັນຫຍັງຈຶ່ງສົງສານ? ແລະເປັນຫຍັງບໍ່ສົງສານ?

ຫວ

ບົດຮຽນອິສເຕີ ຂ້ອຍເຫັນພຣະອົງ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:	ໂຢຮັນ 20:1-18
ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:	ໂຢຮັນ 20:1-18
ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:	ການພົ້ນພຣະຊົນໄດ້ພິສູດວ່າພຣະອົງຊົງເປັນພຣະບຸດພຣະເຈົ້າ ແລະເຮົາຈະບໍ່ຕ້ອງລະອາຍທີ່ຈະບອກຜູ້ອື່ນ ເພາະພຣະອົງບໍ່ຕາຍ.
ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:	ທ່ານໄດ້ເຫັນອັນໃດໃນພຣະເຢຊູ? ແລ້ວທ່ານບອກໃຜແດ່ແລ້ວ?
ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:	ນາງມາຣີອາ ມັກດາລາ ໄດ້ເຫັນພຣະເຢຊູຄົນພຣະຊົນ ແລ້ວເປັນ ພະຍານແກ່ຜູ້ອື່ນ.

ບົດນຳ

ນາງມາຣີອາ ມັກດາລາ ໄດ້ໄປເປັນພະຍານບອກສາວິກວ່າລາວເຫັນພຣະເຢຊູຄົນພຣະຊົນ ແຕ່ສາວິກ
ກະຍັງບໍ່ເຊື່ອຈົນກວ່າເຫລົ່າສາວິກແລ່ນໄປພິສູດດ້ວຍຕາຕົນເອງທີ່ອຸບໂມງ, ທຸກວັນນີ້ຍັງມີຄຣິສຕຽນຫລາຍ
ຄົນທີ່ເວົ້າວ່າໄດ້ຍິນສຽງພຣະເຢຊູເວົ້າໃສ່ຫູຄ່ອຍໆ ຫລືລາງຄົນເວົ້າວ່າລາວເຫັນພຣະເຢຊູ ດັ່ງນັ້ນການເວົ້າ
ດັ່ງນີ້ເຮົາຈຳຕ້ອງຮະມັດຮະວັງ ຍ້ານວ່າຜູ້ອື່ນຈະເວົ້າວ່າເຮົາຂີ້ຕົວະ ເພາະວ່າເຮືອງນີ້ເປັນຕັ້ງແຕ່ ສມັຍນາງ
ມາຣີອາໄປບອກສາວິກມາແລ້ວກະຍັງບໍ່ເຊື່ອຈົນກວ່າໄປເຫັນກັບຕາຈິ່ງເຊື່ອ.

1. ພຣະເຢຊູຢູ່ໃສ? (ໂຢຮັນ 20:1-10).

ຫລາຍເທື່ອເຮົາທັງຫລາຍພຍາຍາມບອກຂ່າວປະເສີດເຣື່ອງພຣະເຢຊູ ພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າຊົງ (ບັງເກີດ)
ເປັນມະນຸດເພື່ອທຸກຄົນທີ່ເຊື່ອຈະໄດ້ພົ້ນຈາກບຶງໄຟນະຣົກ, (ຊົງຕາຍ)ເພື່ອໄຖ່ໂທດ ຂອງຜູ້ທີ່ຍອມເຊື່ອວ່າ
ພຣະອົງຊົງເປັນພຣະຜູ້ຊ່ອຍ ແລະ(ຊົງຄົນພຣະຊົນ) ເພື່ອພິສູດໃຫ້ເຫັນວ່າ ພຣະອົງຊົງເປັນພຣະເຈົ້າອົງທຸ່ງ
ແທ້ແຕ່ອົງດຽວ ທີ່ຊະນະຄວາມຕາຍນັ້ນມີໜ້ອຍຄົນທີ່ເຊື່ອ, ແຕ່ສຳລັບຜູ້ທີ່ເຊື່ອ " ໃນພຣະບຸດນັ້ນຈະບໍ່ຈົບ
ຫາຍ ແຕ່ມີຊີວິດອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດ " (ໂຢຮັນ 3:16ຂ). ສ່ວນຜູ້ບໍ່ຍອມຮັບຊື່ອ " ກໍໄດ້ຖືກຕັດສິນລົງໂທດ
ແລ້ວ ເພາະບໍ່ໄດ້ເຊື່ອໃນພຣະນາມຂອງພຣະບຸດອົງດຽວຂອງພຣະເຈົ້າ " (ໂຢຮັນ 3:18ຂ). ດ້ວຍຄຳປະຕິ
ເສດ ຫລືຂໍ້ແກ້ຕົວ ຄົນທັງຫລາຍມັກຈະຖາມເຮົາວ່າ ພຣະເຢຊູຢູ່ໃສ? ພຣະເຢຊູແມ່ນໃຜ? ຫາກເຮົາບອກ
ເພິ່ນວ່າພຣະຄຳພີຫລາຍພັນພາສາພິສູດ ແລ້ວເພິ່ນກໍກັບບອກວ່າ ພຣະຄຳພີກໍບໍ່ແມ່ນຄົນຂຽນຊັ້ນບໍ່? ມາ
ຮອດຕອນນີ້ຄຣິສຕຽນລາງຄົນກໍໃຈຮ້າຍ, ຫລືຄຽດ. ບາງທີຄົນທີ່ນັ່ງຮຽນຢູ່ນີ້ດ້ວຍ, ຫາກມີຂ້າພະເຈົ້າຂໍເລົ່າ
ໂລມໃຈທ່ານດັ່ງນີ້: 1. ໃຫ້ຄິດເສັ້ງວ່າ ເມື່ອກ່ອນທ່ານກໍເປັນແນວນັ້ນບໍ່ແມ່ນບໍ່? 2. ຢ່າໃຈຮ້າຍຫລືຄຽດເລີຍ
ຫາກທ່ານໃຈຮ້າຍຫລືຄຽດ ກໍໝາຍຄວາມວ່າທ່ານໄດ້ກ່າວໄປໃນນາມຕົນເອງ ແລະເຮັດໄປໃນນາມຕົນເອງ,
ຈິ່ງເຂົ້າໃຈເສັ້ງວ່າທ່ານກ່າວ, ທ່ານເຮັດແມ່ນເຮັດໃນພຣະນາມແຫ່ງພຣະເຢຊູ ເມື່ອເພິ່ນປະຕິເສດ ກໍແມ່ນ

ເພິ່ນປະຕິເສດພຣະເຢຊູ. 3. ຈຶ່ງອະທິບາຍດ້ວຍຄວາມສຸພາບອ້ອນນ້ອມ, ພຣະທັມສຸພາສິດ 15:1 " ຄຳຕອບທີ່ອ່ອນຫວານຮະງັບຄວາມໂກດໂມໂຫໄດ້ ແຕ່ຄຳເວົ້າທີ່ຫຍາບຄາຍຍິວະໃຫ້ເກີດຄວາມໂມໂຫອີກຊື່" ແລະເພງສັຣເສີນກ່າວວ່າ 119:103 "ຄວາມເວົ້າຂອງພຣະອົງຫວານເໝືອກວ່ານ້ຳເຜິ້ງ".

ນາງມາຣີອາ ມັກດາລາ ນັບວ່າເປັນສາວິກແມ່ຍິງທີ່ຄອຍຕິດຕາມຮັບໃຊ້ພຣະເຢຊູ ແລະຮັບໃຊ້ພວກສາວິກສິບສອງຄົນ ດ້ວຍວ່ານາງຮູ້ຈັກບຸນຄຸນທີ່ພຣະເຢຊູຂັບໄລ່ຜິເຈັດໂຕອອກຈາກນາງ (ລູກາ 8:2). ໃນວັນທີ່ພຣະເຢຊູຊົງສິ້ນພຣະຊົນທີ່ໄມ້ກາງແຂນ ນາງມາຣີອາມັກດາລາກໍເຝົ້າຢູ່ທີ່ນັ້ນກັບກຸ່ມແມ່ຍິງອື່ນຈົນນາທີສຸດທ້າຍ ແລະວັນພື້ນພຣະຊົນນາງມາຣີອາມັກດາລາກໍໄປຍັງອຸບໂມງຝັງສິບດ້ວຍຫວັງໃຈວ່າຈະໄປທົດສິງພຣະສິບຂອງພຣະເຢຊູກ່ອນຜູ້ອື່ນ. ພຣະທັມໂຢຮັນໄດ້ບັນທຶກໄວ້ວ່າ " ວັນຕົ້ນສັປດານັ້ນເວລາເຊົ້າຍັງມີດຢູ່ ມາຣີອາໄທມັກດາລາໄດ້ມາເຖິງອຸບໂມງ ແລະນາງໄດ້ເຫັນກ້ອນຫີນຖືກຍ້າຍອອກຈາກປາກອຸບໂມງແລ້ວ " (ໂຢຮັນ 20:1) ຄຳວ່າວັນຕົ້ນສັປດາແມ່ນວັນອາທິດນັ້ນເອງ ເພາະວ່າພຣະເຢຊູຊົງສິ້ນພຣະຊົນວັນສຸກ ແລະວັນເສົາເປັນວັນຊະບາໂຕ ແປວ່າວັນສິນ ແລະໃນວັນສິນນີ້ຄົນຍິວຈະຕ້ອງຢຸດພັກບໍ່ເຮັດຫຍັງໝົດນອກຈາກນະມັສການ ດ້ວຍເຫດນີ້ກຸ່ມນາງມາຣີອາຈຶ່ງລໍຖ້າໃຫ້ພື້ນວັນສະບາໂຕ ແລ້ວກໍພ້າວໄປແຕ່ເຊົ້າມືດຂອງວັນອາທິດທີ່ເປັນວັນຕົ້ນສັປດາ (ມີທຳອິດຂອງອາທິດນັ້ນ).

ເມື່ອນາງເຫັນກ້ອນຫີນທີ່ອັດປາກອຸບໂມງຖືກຍ້າຍອອກ " ນາງຈຶ່ງແລ່ນໄປຫາຊີໂມນ ແລະສາວິກຜູ້ອື່ນທີ່ພຣະເຢຊູຊົງຮັກແພງນັ້ນ ແລ້ວເວົ້າກັບເຂົາວ່າ, " ເຂົາໄດ້ເອົາສິບຂອງພຣະອາຈານອອກຈາກອຸບໂມງແລ້ວ ແລະພວກເຮົາບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າເຂົາເອົາໄປໄວ້ທີ່ໃດ?" (ຂໍ້ 2). ແລ້ວພວກສາວິກກໍພາກັນພ້າວແລ່ນໄປອຸບໂມງ (ຂໍ້ 5-7). ເມື່ອນັ້ນຊີໂມນເປໂຕໄດ້ສັງເກດສັນນະສູດເຫັນ " ເຫັນຜ້າປ່ານກອງຢູ່ ແລະຜ້າປົກພຣະສຽນຂອງພຣະອົງບໍ່ໄດ້ກອງຢູ່ກັບຜ້າອື່ນ ແຕ່ພັບໄວ້ຕ່າງຫາກ " (ຂໍ້ 6). ພວກສາວິກພາກັນຊອກຄົ້ນຫາພຣະເຢຊູໃນອຸບໂມງກໍເຫັນແຕ່ຜ້າທີ່ພຣະອົງສວມກອງຢູ່ ແລະກໍຄິດບໍ່ອອກວ່າພຣະເຢຊູຢູ່ໃສ? " ແລ້ວສາວິກຜູ້ອື່ນທີ່ມາເຖິງກ່ອນນັ້ນກໍໄດ້ເຂົ້າໄປເໝືອນກັນ ກໍໄດ້ເຫັນແລະເຊື່ອ ເພາະວ່າຂນະນັ້ນເຂົາຍັງບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໃຈຂໍ້ພຣະຄັມພິທີ່ຂຽນໄວ້ວ່າ ພຣະອົງຈະຕ້ອງຄົ້ນມາຈາກຄວາມຕາຍ ແລ້ວສາວິກທັງສອງນັ້ນກໍກັບໄປຍັງບ້ານຂອງຕົນ " (ຂໍ້ 7-10).

2. ມາຣີອາເຫັນພຣະເຢຊູ (ໂຢຮັນ 20:11-18).

ເມື່ອພວກສາວິກກັບຄືນໄປບ້ານເຮືອນຕົນເອງແລ້ວນັ້ນ ນາງມາຣີອາຍັງຮ້ອງໄຫ້ຊອກຄົ້ນຫາພຣະເຢຊູຕາມບໍຣິເວນອຸບໂມງຢູ່, ໃນຂະນະທີ່ນາງກຳລັງເປັນທຸກໃຈດ້ວຍຄວາມໂສກເສົ້ານັ້ນ ເທວະດາຜູ້ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າສອງຕົນປາກົດຕົວໃຫ້ນາງເຫັນ, ລັກສະນະຂອງເທວະດາທັງສອງນັ້ນເປັນຄືຄົນທັມມະດາສາມັນ ບໍ່ມີປີກ, ບໍ່ມີແສງປົກຄຸມຫົວແຕ່ຢ່າງໃດ ແຕ່ທັງສອງຍັງນຸ່ງເຄື່ອງຂາວ. ເທວະດາທັງສອງນັ້ງຢູ່ບ່ອນດຽວກັບບ່ອນທີ່ເຂົາວາງພຣະສິບພຣະເຢຊູ, ຕົນນຶ່ງນຶ່ງທີ່ບ່ອນພຣະສຽນ (ຫົວ) ແລະອີກຕົນນຶ່ງນຶ່ງຢູ່ບ່ອນພຣະບາດ (ຕີນ). ພຣະທັມມັດທາຍໄດ້ກ່າວເຖິງທະຫານທີ່ເຝົ້າຍາມຢູ່ນັ້ນກໍເຫັນເທວະດາ ຈົນເຂົາແຂງກະດ້າງເພາະຄວາມຢ້ານ (ມັດທາຍ 28:4). ສ່ວນລູກາໄດ້ກ່າວເຖິງເທວະດານັ້ນນຸ່ງເຄື່ອງຂາວຈົນເຫລື້ອມຕາ ແລະພວກແມ່ຍິງກືມ

ຂາບລົງເມື່ອເຫັນເທວະດານັ້ນ (ລູກາ 24:4-5) ໃນພຣະທັມໂຍຣັນກ່າວຕັດຕອນໂດຍກ່າວເຖິງເທວະດາໄດ້ກ່າວຄຳເລົ່າໂລມໃຈນາງມາຣີອາທີ່ກຳລັງຮ້ອງໄຫ້ວ່າ “ນາງເອີຍ, ເຈົ້າຮ້ອງໄຫ້ເຮັດຫຍັງ” ນາງຈຶ່ງຕອບວ່າ, “ເພາະເຂົາໄດ້ເອົາສົບພຣະອາຈານຂອງຂ້ານ້ອຍໄປແລ້ວ ແລະຂ້ານ້ອຍບໍ່ຮູ້ວ່າເຂົາເອົາໄປວາງໄວ້ທີ່ໃດ” (ຂໍ້ 13) ຄຳຖາມຂອງເທວະດາ ແລະຄຳຖາມພຣະເຢຊູທີ່ຖາມນາງມາຣີອາ ເປັນຄຳຖາມດຽວກັນ “ເຈົ້າຮ້ອງໄຫ້ເຮັດຫຍັງ” ເປັນຄຳຖາມແປກປລາດແຕກຕ່າງກັບຄົນທີ່ໄປ ເພາະວ່າຕາມທັມມະດາແລ້ວຄົນເຮົາຈະຮ້ອງໄຫ້ເມື່ອຄົນທີ່ຮັກແພງຕາຍຈາກໄປ. ຫລືວ່າເທວະດາບໍ່ຮູ້ວ່າມາຣີອາຮ້ອງໄຫ້ເຮັດຫຍັງ? ບໍ່ແມ່ນແນວນັ້ນ ດອກ ເທວະດາຮູ້ຈັກຄວາມນຶກຄິດຂອງນາງດີ ແຕ່ຖາມເພື່ອບອກເຣື່ອງຄວາມເປັນຈິງ ຫລືຢາກ ບອກວ່າບໍ່ຕ້ອງໄຫ້ ເພາະພຣະອົງຊົງຟື້ນແລ້ວນັ້ນເອງ.

" ເມື່ອເວົ້າດັ່ງນັ້ນແລ້ວນາງໄດ້ຫລຽວຫລັງມາເຫັນພຣະເຢຊູຢືນຢູ່ ແຕ່ບໍ່ຮູ້ວ່າແມ່ນອົງພຣະເຢຊູ, ພຣະເຢຊູຊົງຖາມນາງວ່າ, “ນາງເອີຍ, ເຈົ້າຮ້ອງໄຫ້ເຮັດຫຍັງ ເຈົ້າຊອກຫາໃຜ” ນາງຄິດວ່າແມ່ນຄົນເຝົ້າສວນຈຶ່ງຕອບວ່າ, “ນາຍເອີຍ, ຖ້າແມ່ນທ່ານໄດ້ເອົາສົບເພີ່ນໄປ ຂໍບອກຂ້ານ້ອຍວ່າທ່ານໄດ້ເອົາໄປວາງໄວ້ທີ່ໃດ ແລະຂ້ານ້ອຍຈະໄປຍົກເອົາເສັງ” (ຂໍ້ 14-15). ຄຳຖາມຂອງພຣະເຢຊູ “ເຈົ້າຮ້ອງໄຫ້ເຮັດຫຍັງ” ອາດໝາຍຄວາມວ່າເຮົາບໍ່ຕາຍ ຫລືເຮົາເປັນຄົນມາຈາກຕາຍແລ້ວ ເຈົ້າຮ້ອງໄຫ້ເຮັດຫຍັງ ທ່ານນີ້ ເຮົາຮູ້ແລ້ວວ່າມາຣີອາບໍ່ຈື່ສຽງພຣະເຢຊູ ທັງນີ້ກໍເພາະວ່າເປັນຍ້ອນລາວເມົາແຕ່ຮ້ອງໄຫ້ບໍ່? ຫລືວ່າສຽງພຣະເຢຊູໄດ້ປ່ຽນໄປ? ແຕ່ສັງເກດວ່າພຣະເຢຊູປາກົດຕົວດ້ານຫລັງຂອງລາວ ຫລືລາວຫັນຫລັງໄປທາງພຣະເຢຊູ. ເຣື່ອງນີ້ມີຮູບພາບວ່າ ຫາກຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງຫັນຫລັງໃຫ້ພຣະເຢຊູຄົນນາງມາຣີອາຕອນນີ້, ຜູ້ນັ້ນຈະບໍ່ໄດ້ຍິນສຽງຂອງພຣະອົງເລີຍ. ນາງຍັງຄິດວ່າແມ່ນຄົນເຝົ້າສວນ ຈຶ່ງກ່າວວ່າ “ນາຍເອີຍ, ຖ້າແມ່ນທ່ານໄດ້ເອົາສົບເພີ່ນໄປ ຂໍບອກຂ້ານ້ອຍວ່າທ່ານໄດ້ເອົາໄປວາງໄວ້ທີ່ໃດ ແລະຂ້ານ້ອຍຈະໄປຍົກເອົາເສັງ” ແປວ່າລາວຖາມຄົນເຝົ້າສວນວ່າ ຖ້າທ່ານໄດ້ຍ້າຍສົບເພີ່ນໄປໄວ້ໃສ? ລາວກໍຈະໄປນຳເອົາ. ໃນຂະນະທີ່ນາງກຳລັງຄິດຢູ່ນັ້ນ “ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວກັບນາງວ່າ, “ມາຣີອາເອີຍ” ມາຣີອາກໍຕ່າວຫນ້າມາທູນພຣະອົງເປັນພາສາເຮັບເຮົາວ່າ, “ຮັບໂບນີ” (ທີ່ແປວ່າ “ພຣະອາຈານເອີຍ”)” (ຂໍ້ 16). ເມື່ອນາງໄດ້ຍິນພຣະອົງຮ້ອງອອກຊື່ (ມາຣີອາ) ລາວຈຶ່ງຫັນໜ້າທາງສຽງນັ້ນແລະເມື່ອເບິ່ງແລ້ວເຫັນນວ່າແມ່ນພຣະເຢຊູ ຈຶ່ງຮ້ອງຂຶ້ນດ້ວຍສຽງດັງວ່າ ຮັບໂບນີ” (ແປວ່າ “ພຣະອາຈານເອີຍ”).

ເມື່ອນັ້ນ, “ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວກັບມາຣີອາວ່າ, “ຢ່າຊູ່ໜ່ວງດົງເຮົາ ເພາະເຮົາຍັງບໍ່ໄດ້ຂຶ້ນເມືອທາພຣະບິດາຂອງເຮົາ ແຕ່ເຈົ້າຈຶ່ງໄປທາພວກພີ່ນ້ອງຂອງເຮົາແລະບອກເຂົາວ່າ “ເຮົາຈະຂຶ້ນເມືອທາພຣະບິດາຂອງເຮົາ ແລະພຣະບິດາຂອງພວກທ່ານ ຈະເມືອທາພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາ ແລະພຣະເຈົ້າຂອງທ່ານ”ນາງມາຣີອາກໍກວາລາຈຶ່ງໄປບອກຂ່າວນີ້ກັບພວກສາວິກວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຫັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແລ້ວ” ແລະໄດ້ບອກເຂົາວ່າ ພຣະອົງຊົງກ່າວຄຳເຫລົ່ານີ້ແກ່ຕົນ” (ຂໍ້ 17-18). ຄຳຖາມທີ່ໜ້າຄິດມີຢູ່ວ່າ ເປັນຫຍັງພຣະເຢຊູຈຶ່ງກ່າວກັບມາຣີອາວ່າ “ຢ່າຊູ່ໜ່ວງດົງເຮົາ ?” ຫລືບາງທີຄວາມຮັກແລະຄິດຢ່າງມະນຸດຍັງຢູ່ໃນໃຈຂອງມາຣີອາ ຄືເມື່ອລາວໄດ້ພົບເຫັນພຣະອົງແລ້ວກໍບໍ່ຢາກໃຫ້ພຣະອົງຈາກໄປອີກ, ຫາກເປັນຄົນເຮົາໃນສັມຍນີ້ອາດເວົ້າວ່າ ຂ້ານ້ອຍດີໃຈແລ້ວທີ່ພຣະອົງຊົງຄືນພຣະຊົນມາແລ້ວ, ຂ້ານ້ອຍຊອກທາພຣະອົງຈົນນ້ຳຕາໄຫລ ຕໍ່ໄປຢ່າຈາກພວກຂ້ານ້ອຍໄປອີກເລີຍ ໃນທຳນອງນີ້. ພຣະເຢຊູຮູ້ດີວ່າມາຣີອາກຳລັງໜ່ວງດົງພຣະອົງໄວ້ບໍ່ຢາກໃຫ້ພຣະ

ອີງຈາກໄປ ແຕ່ເຖິງເວລາທີ່ພຣະອົງຈະຕ້ອງຂຶ້ນໄປຫາພຣະບິດາທີ່ຟ້າສະໄໝ ຈຶ່ງຊົງກ່າວວ່າ "ເຮົາຈະຂຶ້ນເມື່ອ ຫາພຣະບິດາຂອງເຮົາ ແລະພຣະບິດາຂອງພວກທ່ານ ຈະເມື່ອຫາພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາ ແລະພຣະເຈົ້າຂອງ ທ່ານ" (ຂໍ້ 17ກ). ແປວ່າພຣະເຢຊູຊົງໝົດໜ້າທີ່ໃນໂລກແລະກຳລັງຈະກັບຄືນໄປຫາພຣະບິດາ ສ່ວນມາຣິ ອາມິໜ້າທີ່ໄປບອກພວກສາວົກທີ່ກຳລັງລໍຄອຍຟັງຂ່າວດີນີ້ຢູ່, ເມື່ອມາຣິອາໄດ້ເຫັນແລະຟັງພຣະເຢຊູແລ້ວ" ນາງມາຣິອາມັກດາລາຈຶ່ງໄປບອກຂ່າວນີ້ກັບພວກສາວົກວ່າ, "ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຫັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແລ້ວ" ແລະໄດ້ບອກເຂົາວ່າພຣະອົງຊົງກ່າວຄຳເຫລົ່ານີ້ແກ່ຕົນ" (ຂໍ້ 18). ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງເລືອກມາຣິອາໃນເວລາ ນັ້ນໃຫ້ໄປບອກຂ່າວດີກັບພວກສາວົກ, ຕົກມາໃນວັນນີ້ພຣະເຈົ້າຈະເລືອກຜູ້ໃດໃນກຸ່ມພວກເຮົາ? ຫລືຜູ້ໃດ ໃນກຸ່ມພວກເຮົາອາສາສັກຈະໄປບອກຂ່າວດີນີ້ແກ່ຜູ້ອື່ນ? ເຮົາຈະອ້ອນວອນເພື່ອຜູ້ນັ້ນ.

ຄຳຖາມ:

1. ຊີວິດອະດີດຂອງມາຣິອາເປັນແນວໃດ? ເປັນຫຍັງລາວຈຶ່ງຮັກພຣະເຢຊູຫລາຍແທ້?
2. ເປັນຫຍັງມາຣິອາຈຶ່ງພາຜູ້ຍິງອື່ນໆໄປຍັງອຸບໂມງຝັງສິບໃນວັນອາທິດ ແທນທີ່ຈະໄປໃນວັນເສົາ?
3. ເມື່ອໄປຮອດອຸບໂມງແລ້ວມີເຫດການຫຍັງເກີດຂຶ້ນ?
4. ເມື່ອເຂົ້າໄປໃນອຸບໂມງນັ້ນຊາຍສອງຄົນແມ່ນໃຜ? ເວົ້າຫຍັງກັບມາຣິອາ?
5. ດ້ວຍເຫດໃດມາຣິອາຈຶ່ງບໍ່ຈື່ຈຳສຽງຂອງພຣະເຢຊູຊົງເວົ້າກັບນາງວ່າ ນາງເອີຍ, ເຈົ້າຮ້ອງໄຫ້ເຮັດຫຍັງ ເຈົ້າຊອກຫາໃຜ?" ?
6. ຕໍ່ມາພຣະເຢຊູຮ້ອງອອກຊື່ລາວວ່າ "ມາຣິອາເອີຍ" (ຂໍ້ 16). ລາວຈຶ່ງຫັນໜ້າຫາພຣະອົງ ວັນນີ້ຫາກ ພຣະອົງຮ້ອງອອກຊື່.....(ເວົ້າຊື່ນັກຮຽນໃນນີ້) ທ່ານຈະເຮັດແນວໃດ?
7. ເມື່ອພຣະເຢຊູກັບມາຣິອາສົນທະນາຢ່າງຄັກແນ່ແລ້ວ ມາຣິອາໄປເຮັດຫຍັງ? ທ່ານເດຈະໄປເຮັດຫຍັງ?

ຫວ